

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

ПЕСЕНТА НА МАЛКАТА ТРЕВИЦА



Общ окултен клас
Година 14 (1934 - 1935)
Том 2



© ALPHA-DAR, 2004

© Лили Димкова, „Послание“, корица

ISBN 954-8785-45-5

НАЙ-СЪВЪРШЕНИЯТ ИДЕАЛ

Песента на малката тревица

„Добрата молитва“

„Бог е Любов“ (песен)

(На катедрата пред Учителя има кошница с пликчета – събраните пари.)

Ще ви прочета първите 5 стиха от 10-та глава на Евангелието на Йоана.

В какво седи разликата между един обикновен човек и един поет? – Има голямо различие в начина, по който те схващат живота. Поетът схваща това, което обикновеният човек не е сънувал. Когато говори обикновеният човек, ще говори върху неща, които не са съдържателни, нямат смисъл. Той е практичен. А пък поетът ще избере най-хубавите и най-поетичните думи и ще ги нареди; има смисъл в това, което е написал. Тогава ще извадите следния закон. Вие сте на земята, нали? Всяка една ваша мисъл, всяко едно ваше чувство е написано и то ще се представи в един свят. То е, което мислите, което е невидимо за вас тук. Има и нещо написано, няма скрито-покрито. А вие може да мислите, че сте много учен, много справедлив, светия, но вашата мисъл е определена. Мисълта е, която определя човека. Чувството е външната страна на човека. Неговата постъпка е външната форма, по която може да се познае човекът. И животът ви на земята зависи от всяка една ваша мисъл, която е изпратена на Небето. Това е вашето богатство. Каквото и да говорят философите, че човек трябва

ти. Българинът като мислил, мислил, казал: „Много обичам жена ти.“ Турчинът налага българина и му казва: „Какво право имаш да обичаш жена ми? Аз може да обичам жена си, но не и един гяурин.“ Излязъл си българинът. Питат го: „Защо те биха?“ – Той казал: „Защото обичам жената на бея.“ – Това е един символ. Това е един факт. На един турчин всичко му кажи, но за жена му въпрос не прави. За него може да кажеш, че го обичаш. Може да му кажеш: „Много те обичам, ефенди“, но за жена му въпрос не прави. Трябва да знаете къде да турите Любовта. Защото от турско гледище бият човека, като каже, че обича жена му. Тук думата любов, обич, не е турена намясто. Когато дойде един човек при мене и иска да целува очите ми, аз ще му кажа: Стой малко настрана. Очите ми не са направени за целувка. Господ е направил устата за целувка, бузите, челото, но очите са направени специфично само за гледане. Защото, ако очите ти трябва да целуват, ще ослепееш. И при това целувката не е навсякъде в света. Целувката е външното в този свят, за да се изяви животът. Целувката си има свой психологически произход. И понеже вие не разбирате този вътрешен произход, вие често с вашите мисли си играете. Във вашите мисли има много огледала и свещи, в които се събира светлината. Вие някой път искате да целунете някой човек, но сте турили целувката на събирателната леща, която събира светлината, и тя фокусира. И като целунете този човек, ще го изгорите. Тази свещ да я няма там никаква. Какво извършва целувката? – Тя съществува в цялата природа. Целувката е произлязла така: когато Бог е отишъл да направи света и целувката е дошла в света. Щом Бог създал две неща,

то дошла е и целувката. Защото и всяко допиране е една целувка. Щом мислиш за един човек, ти го целуваш вече. Целувката е онова, което се сформира в нашия ум, сърце и воля. То е реалното.

Та казвам: Не е въпрос какво сте сега. Аз от това не се интересувам. Какво трябва да бъдете в бъдеще? Какво сте сега, то е ваша работа. Вие можете да кажете, каквото искате. Каквото мислите, кажете го, то е вярно засега, но каквото добро кажете засега, то е вярно само за в бъдеще. Когато някой човек ви похвали, че сте гениален, това е за в бъдеще. В какво седи гениалността му? Той една картина не може да нарисува, а пък бил гениален. Написал един куплет. В какво седи поезията? – Като напиша един куплет и като го прочета на един умрял, той да стане – това е поезия! Аз считам за музикант този, който, като почне да свири на умрелия и умрелият да стане. Някой казва: „Може ли да бъде това?“ Сега не може да бъде това. Пита ме някой: „Можеш ли да го направиш?“ – Казвам: Страх ме е да го направя. Защото този, когото ще съживя с песента си, той ще стане да пише псувни. Не му пея, защото ще ме псува. Най-първо ще му пея една песен в другия свят, да не псува. И после ще му пея тук, да го съживя.

Та казвам тогава: Кои са причините за противоречията? Бог е едно съвършено същество и е направил света. И в нас има едно противоречие. Ние питаме: Защо Господ направи света? – Едно от двете: или че не разбираме Божествения свят, или криво сме информирани за онова, което Бог е създал.

Всички вие се учите да опознавате света, както Бог го е създал. Мислите, че светът е лошо създаден. То е

ваше субективно схващане. Както аз схващам света, светът е съвършен. В света няма никаква погрешка, няма никакво зло. Когато човек е неразположен, мисли, че целият свят е неразположен. Който е весел, мисли, че целият свят е весел. Това са субективни схващания. Вие сте дошли да изучавате света. И в това се състои съвършенството: да може да съзнавате онази велика Божия Мисъл, която прониква във вас. Някой път не си харесвате пръстите, понеже не разбирате Божествения свят. Бог е направил пръстите, устата за едно нещо, а пък вие ги туряте в служба на друго нещо. – Защо ми е направил Бог устата? За ядене ли? – Първо, чрез нея влиза храната и в нея седи езикът, чрез който нещата се вкусват. Езикът има още функцията да говори. Някой път из устата трябва да излиза въздух навън. – Да се учи човек да говори – това е най-висшата служба.

Тогава вие, които толкова знаете да говорите, кажете ми коя е вашата мощна дума, че, като я кажете, чрез нея всичко да стане. Имате ли една магическа дума, че, като я кажете, всичко да стане? Аз имам магическа дума. Аз имам една дума само. Преди години на една сестра ръката ѝ се беше надула. Тя отиде да я поправи един хирург, да ѝ направи операция, защото иначе щеше да стане инфекция. Аз ѝ казах: Ще оздравее ръката ти! Иди утре при някой хирург да направи разрез на подутината. Но тя, като излезе от моята стая, спъва се и пада в един трап, удря се и пуква подутината. Това е моята магическа дума. Направили са ѝ операция в трапа. И лекарят ѝ казал: „Кой ти направи тази операция?“ – Тя казала: „Снощи паднах в един трап.“ – Аз не вярвам, че един хирург може да направи такава сполучлива опера-

ция както този трап. Лекарят изстискал ръката и след една седмица ръката оздравя.

Казвам: Ако вашата дума не може да ви направи една операция, тя не е силна дума. Защото някой път трябва да се направи една операция, понеже доста подувания имате всички. Човещина е. Може да ви се подуе кракът. Един брат има тук, на когото от много работене се е преуморил палецът – подул се и се инфектира ръката му. Идва при мене, казах му: Турете си загряващ компрес или млечен компрес. Но братът не могъл да търпи. Идват и ми разправят, че почва да боледува. Казах: Нека боледува, нека се научи да търпи сега. Той като не могъл да търпи, иде му да се хвърли от прозореца. Това не става с хвърляне. Попитах в първия ли етаж стои или във втория. Казах ми: „В първия.“ Аз казах: Нищо, ще се намести главата му по-добре. Най-после казах: Направете един компрес от ленено семе, турете на ръката му. Попитаха ме: „Ами ще оздравее ли?“ Казах: Турете. И след това идват и ми казват: „Подобри се ръката му, положението е подобро.“ – Казах: Малко има. Изстискайте сега ръката му. И след това братът вече не пъшкал, бил по-спокоен.

Всички трябва да имате по една Божествена дума, на която да разчитате. Поне всеки един от вас трябва да има една дума. Вие сега уповавате на Господа и казвате: „Господ ще ни оправи“. Господ няма какво да ви оправя вас. Той гледа ума ви, как вие ще оправите работите. Защото, ако дойде Господ да ви оправи, то работата ще излезе съвсем другояче. Или казвате: „Бог ми е свидетел“. Така не се говори. Вас ви викат в съдилището, не викайте Господа за свидетел. Това е голямо тщеславие.

Предпочетете да носите всичкия позор, а не да викате Бога за свидетел. Или някой ви обиди, вие казвате: „Господи, не виждаш ли?“ – Не викайте Господа. Благодарете на Бога. Аз ето какво бих ви препоръчал. Да ви се отплатя за това, което сте турили в кошницата. Ще ви дам нещо, което ще си запишете. Когато се молите на Господа, кажете: „Господи, каквото се случи, превърни го всичко на добро.“ Набие ви някой, кажете: „Превърни го, Господи, на добро!“ Хока те някой, кажи: „Превърни го, Господи, на добро!“ Та единственото нещо е да превърне Господ всичко това в добро. Каквото се случи в живота, да се превърне на добро. Това е смисълът. – „Ама защо е станало?“ – Оставете това, това е друг въпрос. Защо е станало, може да четете много философски системи, но те нямат приложение. Философските системи не разрешават въпроса. Те объркват работите, но не ги разрешават. Някоя лоша мисъл дошла в ума ви, вие кажете: „Превърни я на добро.“ Направил си една погрешка, кажи: „Господи, превърни я на добро.“ За всичко, което се случи всеки ден, казвайте така. И не ходете да си разправяте погрешките. Защото, според мен, ако се разправя за многото добрини и многото злини, то е тщеславие. Не се хвалете. Някой казва: „Аз съм много грешен.“ – То е тщеславие. Искаш да покажеш, че си много учен – то е тщеславие. Ако искаш да покажеш, че си математик, иди при някое дете и му покажи как да реши задачите; научи някого по математика. Ако искаш да покажеш, че си свят, иди при някои хора и ги научи да живеят добре. Каквото искаш да покажеш, иди и научи хората. Ако вие не можете да научите хората, които живеят във вас, а те са милиони, то как ще се разправяте с външния свят.

Може да имате възпаление на носа си. Някой човек разбил носа си. Или зачервил се носът му от гняв. Вие ще викате сега лекар и ще му дадете няколко стотин лева, за да го лекува. Нека помилва носа си и да му каже: „Не ми се сърди.“ Или страната ти може да се възпали. Поглади я, не викай лекар. Или някой пръст на крака ти може да се разсърди и да каже: „Знаеш ли какво мога да направя аз! Ти без мен не можеш да мръднеш.“ – Ще го помилваш, ще го погладиш отгоре. Вие сега сте се научили веднага да викате лекар и да казвате: „Защо Господ ми даде това нещастие?“ Не разсъждавате правилно. Дето се е разгневил вашият крак, не е за добро, но кажете: „Нека Господ да обърне това на добро.“ – Целият ден хойките и вашите приятели не могат да ви намерят в къщи. Вие обичате да обикаляте кръчмите, да пиете най-хубавото винце. И кракът ви като заболяе, това е едно благословение. И приятелите ще ви намерят в къщи тогава. Надул се кракът ви и вие казвате: „Не се мърдам днес!“ – Какво лошо има в това? Ще кажете: „Голямо нещастие стана.“ Благодарни на Бога, че в този ден, в който си пострадал, ти си добил и най-голямото благословение. Щом заболяе кракът ти, ще помислиш тогава за Господа, а пък по-рано не си мислил. Где е злото, че е заболял кракът ти? Като те заболи – разбирам веднъж в годината да се гневиш, но не всеки ден.

Някой път ме пита някой дали е прогресирал в живота си, дали е станал по-добър. Давам му една английска книга и му казвам: Чети. – Той не може. Казвам му: Не си прогресирал.

И аз трябва да прогресирам. Много езици трябва да се учат. Някой казва: „Не ми трябва френски език.“ – Не,

трябва ти и френски. Ако френски не учиш, работата ти ще тръгне на зло. И английски ще учиш, и немски. И ако ги научиш, ще ти тръгне на добре. Ти не разбираш френски език. Ако не научиш френски, търпелив не може да станеш. Някой казва, че знае френски. Щом не може да търпи, не знае френски. Ако казва, че говори английски и не знае да постъпи разумно, значи не знае английски. Английски език значи да си далновиден, да имаш обхода. А пък немски език значи да си пренасяш стоката прецизно от една страна в друга. Славянски език, български език значи да прекараеш стоката си през морето и да не я потопяваш.

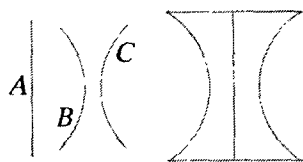
Какъв ще бъде ангелският език? – Ти, като научиш ангелски език, ще се научиш как да служиш на Бога. Всеки от вас може да научи ангелския език. – Като искаш да служиш на Бога, ангелски език ще знаеш. Първата мисъл да служиш на Бога, то е първата дума на ангелския език. Ако на ангелски език не знаеш първата дума, тогава не знаеш ангелски език.

Ще ви попитам: Думите „ви за ви“ френски ли са или български? Спор има. Българинът ще каже: „За ви се“. Французинът казва: „Ви за ви“. То значи лице срещу лице. А пък българинът казва: „Двама души са, пък единият се завил.“ Има едно съвпадение на думите. Вие говорите на Бога на български. И то на такъв български език, че на земята турят особен инструмент – усилват думите, а пък на Небето, понеже българските думи правят такова сътресение, там турят заглушителни инструменти, за да се намали тонът. Най-слабите, най-трудните думи тук, на земята, на Небето са като гръмотевици. Там те турят техния говорител, за да намалят силата

на думите, следователно превръщат ги. В българския език много са дълги вълните на речта; българските думи не проникват надалече.

Вие може да имате една мисъл за дълги вълни, тогава тя действа на късо разстояние. Трябва да имате мисли за късите вълни, че да проникнат горе, на Небето. Само молитви с къси вълни отиват на небето.

Сега това са отвлечени работи, но са научни. Това са три линии (фиг. 1): едната е права, втората е вдлъбната, а третата е изпъкнала. За един обикновен човек това няма никакъв смисъл. Но за един учен човек, тук има цяла една теория, на която е обоснован целият живот. Има една наука на кривите линии. Цялата човешка еволюция се състои само от криви линии. Кои



Фиг. 1

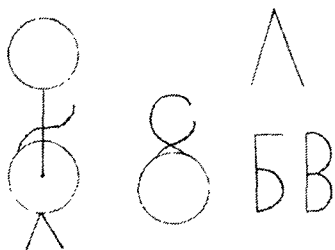
са били причините, които са огънали тази линия? Има няколко начина, за да се докаже. Но сега тези доказателства не са ви потребни. В дадения случай в живота си вие трябва да знаете с какви линии да разполагате – с прави линии, с вдлъбнати или с изпъкнали? Но има приложение: вашите чувства могат да вървят по права линия, по вдлъбната линия или по изпъкнала. Също така и вашите постъпки. Три начина има, както има три измерения. Нещата могат да си вървят по права линия, по плоскост или по посока на дълбочината. Три посоки има. Когато правата линия се счупи, спусне се, перпендикулярно върви и от този перпендикуляр се образува плоскостта. Когато тази плоскост се счупи и се спусне върху нея втора перпендикулярна плоскост, то се образува тре-

тото измерение на куб. Ако това трето измерение се счу-
пи, то се образува нова фигура, наречена тесаракт. Тесарактът показва вече количеството на вълните, качеството на движенията и силите на движенията. В тесаракта се показват и качествата на нещата и на мисълта. Но като я измерваш по права линия, плоскост и дебелина, най-после ще я измерваш по свойствата ѝ, ще измерваш силата на нейните трептения, силата на нейната бързина и силата на постиженията ѝ. Ако твоята мисъл няма постижения, тя е останала само в третото измерение. А в третото измерение нищо не се постига, ти ще останеш на едно място. За да се подвижиш, за да растеш в другия свят и за да влезеш в общение с духовния свят, твоята мисъл трябва да има подходящи качества, тя трябва да има постижения.

Казвате: „Ние ги разбираме повече тези работи.“ Не е въпрос за разбиране. Аз не казвам, че не знаете, но каквото аз зная, вие още не знаете. Аз ценя живота според това, което мога да постигна в даден момент. Например вие не сте се спирали да произнесете думата „любов“. В какво седи силата на Любовта? Или вие не сте се спирали върху думата „обич“, за да разберете нейния смисъл. От какво е произлязла Любовта? Трябва да проучите въпроса. У славяните от какво е произлязла? Ако усвоите тази наука, вие ще научите от какво е произлязла.

Любовта е онази сила, която туря в движение всички органи на човека, нищо повече. Ако произнесете думата „любов“, трябва да се приведат в действие основните органи на човека. Трябва да се движат краката, ръцете, главата. Трябва да разложите буквите *Б* и *В* (фиг. 2). У българина това е *В*. Латинското *В* е българ-

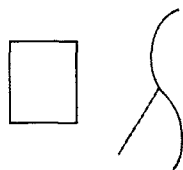
ското *Б*. Защо на латински и на български една и съща буква има две различни значения? Това си има съвсем други вътрешни психологически закони, които превръщат нещата. Това са чисто геометрически форми, но има органически произход на буквите. Не мислете, че тези букви са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени на Земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. А езикът на всеки



Фиг. 2

народ е нареден според неговото развитие. Славянски, английски и немски са наречия или диалект на стария език. Всички тези диалекти ще се съберат. Те имат една и съща основа. Семитите пишат отдясно наляво. Арийците пишат отляво надясно. Китайците пишат отгоре надолу. Това са от китайските йероглифи (фиг. 3). Този

език мъчно може да се изучава. Китайците имат 40 хиляди букви, които трябва да се изучават. А пък в европейската раса, в арийската раса имат опростяване – 32 букви са, с които по-добре се усвоява писмената реч. А ако се тури върху всяка дума специален знак, то става много трудно за



Фиг. 3

заучаване. Ако човек почне да изучава езиците, ще се развие у него центърът на речта. Той се намира към задната част на главата, близо до зрителния център. И затова човек, като почне да изучава езиците, ще му изпъкнат

очите. Всички хора, на които очите са изпъкнали, имат развит център на речта. А ако очите са хлътнали, не е развит този център. У жабите очите са изпъкнали и цяла пролет говорят. През зимата те мълчат, но лятно време бърбят. Ако речта е слабо развита, очите са малко изпъкнали. Значи очите са свързани с речта и следователно, ако ти не възприемаш добре слънчевата светлина, не може да мислиш добре. Можеш да мислиш, само когато светлината въздействува на очите ти. Речта е свързана със светлината. И тогава на някого от вас очите най-първо трябва да потънат. Ако потънат, това показва, че речта е слабо развита. Щом речта огрубява, тогава очите се деформират.

Близостта и отдалечаването на очите зависи от следното: Някои хора, които обичат всичко да съберат много наблизко, очите им стават близки до носа. Ако пък някои искат да турят далече нещата, то очите им се отдалечават. Очите да са близо до носа, това не е правилно; а пък на някого са турени на по-голямо разстояние едно от друго и това не е правилно. Очите са станали причина също така да се изтеглят добре веждите. Хубостта на веждите зависи пак от очите. Ако вие не говорите добре, не мислите добре, не чувствувате и не постъпвате добре, вие ще деформирате себе си.

За да се формира добре, човек трябва да мисли, чувствува, говори и постъпва добре. Те са четири начина, по които човек може да пресъздаде своето тяло. Това е наука. Ние ще се молим, молим. Хубаво е да се молиш, но ще дойде време за работа. Още не сте опитали търпението. Например, ако бихте хлопали на сто врати и са ви изпъдили, пак да благодарите, че са ви

изпъдили; или 4 – 5 деня сте гладували и пак да запазите мира си. Някой от вас може да направи това. Вие веднага ще кажете: „Господи, на мен ли се падна това?“

Ако аз отида на планината, няма какво да хлопам на тази или онази врата. Аз ще хлопна и ще ми дойде една малка колибка с легло. Ще хлопна и ще се яви една трапеза, ще хлопна и ще се яви яденето. Ще хлопна и ще ми дойдат приятели. Какво ще ги търся? Аз ще хлопна и те ще дойдат. (Лампите загаснаха в салона и после пак светнаха.) Това затъмнение какво показва? Че в Бога така става. Ако не си в Бога, ще загасне светлината, а пък с Бога пак ще светне. Силата ви трябва да бъде в това. Ти казваш: Аз какво съм, а апостол Павел бил това и това. – Апостол Павел имаше една красива мисъл: „Всичко считам за измет, освен да позная Христа“. Там седеше силата му. И Христос каза: „Аз и Отец ми едно сме“. Силата на Христа пък беше в тези думи. После каза: „Не дойдох да изпълня моята воля, но Волята на Тогова, Който Ме е изпратил“. „Аз не дойдох за своя слава, но дойдох да изпълня Волята на онзи, Който ме е изпратил.“ Питам тогава: Каква трябва да бъде вашата сила? Че и вие може да имате същото място – да изпълните Волята Божия.

Тогава се обръща Христос към своите ученици и им казва: „Ако ме любите, ще изпълните моите заповеди. Както Отец Ми ме възлюби, така и аз ще ви възлюбя и ще ви се изявя“. Трябва едно разбиране на вътрешната страна на Христовото учение. Не новото разбиране да ви отдалечи от живота. Сега всички живеете добре, всички се учите, но от това учение, което имате, нищо не може да остане. Аз ви казвам: Това знание, което имате,

ще се стопи. Виждам, че сте събрали сняг, много купове сняг и казвате, че се осигурихте. Да, докато е зимата, се осигурихте, но след като дойде лятото, всичко това ще се стопи и вие ще бъдете бедняци. Вие мислите да си направите ледници, но и те ще се стопят. Не ви трябвав могили от сняг. Не ви трябвав и хълмове от лед. Трябва ви само една дума. Ако бих тръгнал из света, бих искал от Господа да ми даде едно шишенце, едно малко мускалче с малко течност. И като срещна някой болен, ще го бодна и ще капна от течността и болният човек ще оздравее. И на второ място Господ да ми даде един език, че, като говоря, всичко да е музикално и свършено. Да говоря с най-красивия език, най-музикалния език; да говоря хубаво, да пея хубаво и да пипам намясто и навреме. Три неща бих избрал, нищо повече.

Някой път аз ви говоря за музиката, но друго разбирам в музиката. Преди да бъдеш музикант, това музикално настроение трябва да се предшества от една мисъл. Ти не може да пееш, докато не предшества твоята песен една мисъл, едно чувство и те да са съпроводени от една хубава постъпка. Има три неща, които трябва да предшествуват музиката и тогаз тя е вече едно изявление – че мислиш, чувствуваш и постъпваш правилно. Някой човек вярва, че може да бъде музикант, без да мисли, чувствуваш и постъпва правилно. Ако така се мисли, тогава тигърът щеше да бъде най-големият музикант. Че кой тигър може да пее, коя кобра може да пее, коя акула може да пее. (Електричеството пак загасва.) У всинца ви трябва да има едно желание – да не бъдете добри като овцете, а да бъдете човеци и да вършите Волята Божия. Това е правото в живота. Трябва да се върши

Волята Божия! И това трябва да чувствуваме всички в ума си като един съвършен идеал! Има във всеки един от вас един образец. Има във всеки един от вас чувството какво нещо е доброто. И всеки един от вас живее така, както го чувства. Направете един малък опит, прилагайте това добро. Вие сами да сте доволни, а не другите да са доволни. Като направите едно добро, не другите да са доволни, а вие сам да сте доволен. Това е един от истинските методи. И след това и другите ще бъдат благодарни. (Учителя даде за стенографската маса своята лампа, която му бяха донесли.) Това, което сега ви говоря, не трябва да се записва, тайна да бъде. (Лампите пак светнаха.)

Не съжaliaвайте за всичко онова, което е станало досега. И благодарете за всичко на Бога, че е станало така. И всички се молете Бог да го превърне в добро. И не мислете, че светът е лош.

За всичко онова, което е станало в света, благодарете. Онзи, който не разбира, се тревожи, но който разбира, да благодари. Така както светът живее сега, радвайте се, че е така – нищо повече. Радвайте се, че сте такива, каквито сте сега. Но желайте Бог да превърне всичко това на добро. Ако вие не сте такива, то нямаше да се запознаете с това, което Бог има да ви разкрива. Не съжaliaвайте че не сте това, което искате. Молете се всичко онова, което става сега, да се превърне за добро. Това аз разбирам така: да се реализира отвън, да стане обект, да го видят всички. Защото ние сега не разбираме доброто. Там е лошото, че ние искаме доброто само за себе си, и ако доброто се яви в света сега, от самото добро се зараждат крамоли между хората. Благата, които Бог дава на хората, като ги

разграбят, там се явява едно противоречие. Ако Бог бе оставил всички хора гладни, щяха ли да бъдат хората лоши? Но по-добре да са силни. Бог не иска по този начин да ги поправя. Вие искате сега обратния път. Така никакво благо не може да влезе в света.

Злото в света е едно благо, което Бог трябва да превърне да работи за добро. Ти казваш: „Не ме разбират хората.“ – Това е едно благо за тебе. Някоя жена се оплаква, че не я разбира мъжът ѝ. Това е едно благо за нея. Ако мъжът ѝ я държеше като писано яйце, щеше да я води навсякъде. Ако я разбираше, тя нямаше да познае Бога. А сега, като не я обича, тя ще познае Бога и мъжът ѝ ще го познае.

Ти не си учен, това е за твое добро. Ако беше учен, с тези познания ти щеше да правиш злини. Или ти си учен човек – това е пак за твое добро. Заболял си – за твое добро е. Оздравял си – за твое добро е. Благодарете за всичко. Силен човек е онзи, който на всичко издържа. Като мисли другояче, той не може да има успех. Най-първо трябва да се освободите от един товар, от едно бреме. Освободете се от греха. Ти казваш: „Аз съгреших.“ – Моли се на Господа това, което е станало, да го превърне на добро. Сега ти казваш: „Помоли се за мене.“ – Не, Христос вече се е молил преди 2000 години за вас. Той казва: „Не се моля за света, аз се моля за тези, които сега повярваха, и за тези, които за в бъдеще ще повярват.“ Христос се е помолил вече веднъж и няма да се моли всеки ден за това. Използвайте тази молитва. Христос казва: „Моля се за тези, които повярваха, и за тези, които в бъдеще ще повярват.“ Какво искате от това повече!

Аз ви съжалявам само в едно, че сте много натова-

рени и то от едно криво разбиране. Аз ви съжалявам някой път, че много знаете, че сте много добри. Съжалявам ви някой път, че досега нито една лоша дума не сте си казали, че много си прощавате. То бива, бива, ама толкоз! Казвам си: Те са по-добри от мене. Какво да ви кажа сега? От вашето добро дайте и на другите. Вие сте толкова добри, че дайте от доброто си на другите. Много голямо е доброто ви. Давайте от това ваше добро, защото от доброто у човека, което той има, като не дава, то му става една тягост. Бащата, като набие сина си, от любов го бие. Казва му: „Да ме слушаш!“ – То е разбиране на бащата. Намагнетисал го бащата, набил го е. Обаче, ако човек не разбира Божиите закони, той може да създаде и най-некрасивите неща, своето нещастие. При богатствата, които Бог му е дал, при всички блага, които Бог му е дал, той не може да спи и мисли, че ще го оберат. И учението му може да му стане една тежест. Лекар, който е виден в изучаването на болестите, някой път това знание, което има, може да образува една петрификация (вкаменияване) в него. Всички науки си имат своите опасни страни. И доброто е наука; и то си има опасна страна. Също така е и в злото. Човек не трябва да бъде прекалено добър; и не трябва да бъде прекалено лош. Прекалено добър не ставай и прекалено лош не ставай. Понеже това са две противоположности, от които ти ще се смачкаш. Нека да си толкова добър, колкото и лош. Ако един нож, който реже, е лош, погрешката не е негова, а на онзи, който вдига и слага чука. И ако не знаеш как, може да ти смаже крака.

В окултната литература има един разказ, в който се говори за един свят на уханните цветя. Там имало най-

хубавите цветя. И ако заспите при тия цветя, после ангелите трябва да дойдат да ви събудят. Едно благо, което искате, например слава, богатство и пр., като го приемете, може да заспите. – Те могат да ви приспят за хиляди години и да останете хиляди години на едно и също място. Вие искате от одного 100 лева, от друг 100 лева и никой не ви дава. Отивате на една фурна, не ви дават хляб, отивате в една гостилница, гледате хубаво ядене там, но не ви дават. И пак си обличате дрехата и си излизате. Знание, което може да ви освободи от онези ограничения, които имате, това е едно истинско знание.

Нужно е да бъдете ясновидец, за да виждате, да усещате. У вас не е развито още обонянието. Златото мирише толкова, дъх има то. Като карамфил мирише. Ако е развито обонянието ви, ще помиришете, ще усетите къде има злато. И като отидете при тази градина на златото, ще си откъснете едно карамфилче, и втори път, и т. н. Земята е пълна сега със злато. Има пари заровени, колкото искате! За праведните, за религиозните е заровено златото. За тях Господ го е заровил и, ако имате обоняние, ще го намерите. Сегашните апаши, като миришат, помирисват кесиите и някой път ги изваждат.

Та казвам: Има една практическа страна, която трябва да се приложи. Проповядва се, че трябва да се приготвим за онзи свят. Не! Сега трябва да се приготвим за този свят, който се образува и който е един разумен свят – да имаме онези правилни отношения! Гледам между музикантите какво става. Един свири, друг слуша и не може да го търпи, защото знае повече. Че на тебе да ти е приятно, като свиря аз! Какви хубави постижения има в музиката! Какви хубави постижения има в изкуст-

вото! Но в изкуството има неща, които липсват, и в музиката има неща, които още липсват. А за в бъдеще ще се разработят тези неща. Ти седиш сега и ти е тежко на сърцето. Изпей си една песен. Изпей си песента: „Слушай на полето песента на малката тревичка: Жадна съм, жадна съм!“ Но след това идват големи дъждове и водата се излива тогава на тревичката. Тя беше засъхнала и полето беше сухо. А сега полето е полято и тревичката не е жадна. Ето как Господ слуша тревите, като повикат тези треви, и веднага идва дъжд. И тревите имат за най-голям неприятел човека; човекът е единственият, който спира дъжда със своята мисъл. Вие трябва да добиете онова състояние на тревата, да сте тихи и спокойни. Има един начин за придобиване на каквато и да е наука. Наука, която да ви бъде полезна. Някои от вас дойдете в старост. Какво ще правите в старостта? Има време, когато очите ви ще почнат да отслабват. Какво ще правите с отслабналото ваше зрение? – Ще дойде време, когато старостта ще ви прегърби. После ще почне да се отвлича умът ви. И ще почнете да живеете с вашето минало. Няма никаква полза от това. Миналото е дотолкова полезно, доколкото може да го използвате като средство да се подмладите. След старостта трябва да дойде и подмладяването. Подмладяването след старостта се отличава от първата младост. Много пъти трябва да остарява човек, докато дойде най-после до последната форма, от която вече няма да остарява. И тогава, като излезе от тази област, няма да има вече остаряване и ще дойде вечната младост. И ще влезе в състоянието на единство с Бога.

Засега всички трябва да минете през подмладяването. Трябва да се стремите да се подмладите. Вашите

мисли, чувства и постъпки, всичко това трябва да служи за подмладяване. А пък вие мислите сега, като отидете на Небето, дали ще видите Христа или няма да Го видите.

Питам сега: Как искате да видите Христа? С брада или без брада. Ако е без брада, ще бъде някоя млада мома на 20 – 21 година. Ако вие се намирате в опасно положение, то по-добре е Христос да има брада за вас. Ако имате противоречия в живота си, да има брада е по-добре. Ако пък нямате никакви мъчности, тогава да е без брада. Тази брада от зор израства. Козината на млекопитаещите израсна пак по същата причина. Те бяха поставени на такива мъчности, че от големи мъчности им израснаха косми на гърба. И когато човек дълго време се мъчи, ще почнат да израстват космите му.

Но сега към основната мисъл: не всички да се слее-те в една цялост, да се обезличите. Вие трябва да знаете: хубостта на Божествения свят е, че всяко едно съз-нание, всяка една душа трябва да се развие като един скъпоценен камък. Хубостта седи в разнообразието на нещата.

Ние казваме, че Бог е един и Бог живее в множест-во. Божественият живот е множеството. А пък при еди-ничното живее само най-малкото. Ти казваш: „Само в един Бог да живеем.“ Ти си едно. Защо не си доволен от себе си тогава, а търсиш другите? Щом търсиш ближните си, това показва, че Бог живее в множеството. То е вели-кото в света – да търсиш безбройното множество. А пък в едното е законът на малкото. В едното, което не може да стане по-малко, ти си сам. И тогава твоят живот се обезсмисля. Щом се обезсмисли животът ти, обърни по-соката на твоето съзнание към това, което обединява

всички същества в едно цяло. И тогава почни да търсиш своите ближни. Някой казва: „Дотегна ми да живея!“ – Не, на вас ви дотяга да живеете за себе си – самотен живот. Вие не познавате живота, а пък непременно трябва да се запознаете с всичко, което Бог е създал. Например с колко велики хора вие се познавате сега? Със Сократ говорили ли сте? С Платон говорили ли сте? С Аристотел говорили ли сте? С апостол Павел, с Христа говорили ли сте? С всички велики хора не сте говорили, но сте чели за тях. Това е друг въпрос. Четенето е друг въпрос, то е една сянка на нещата. Но да се запознаете, е друго. Турците имат една поговорка: „Духовете да ги повикаш било лесна работа, но после да ги изпратиш било много мъчно!“

Сега ще ви задам един въпрос: Вие, които ме слушате, какво искате. Намислете си едно желание, но съществено, основно. Но да знаете какво мислите и какво искате. Да не направите онази погрешка, която е направил един българин. Той казал, че на Богоявление Небето се отваряло и каквото човек поиска, все ставало. Той искал от Бога да му даде един шиник злато. Но като си извадил главата през прозореца, казал на Бога да му направи голяма главата, за да може да пресмята парите. И главата му станала толкова голяма, че не могъл да си оттегли главата през прозореца. Не искайте по-голяма глава, не искайте големи богатства, не искайте да се измени главата ви. Тази глава е добра, само трябва да се организира; да разбирате тази глава. Тази глава има такива богатства, че вие не сте разгледали даже една хилядна част от това, което има вътре в нея, а плачете за голям ум.

Позанимайте се малко със себе си. Ако дойде Хрис-

тос на земята, какво ще Му кажете? Ще кажете: „Ние много Те обичаме!“ – Че много лесна работа е това: „Аз много те обичам.“ Че и аз мога да кажа: „Аз много те обичам.“ Мога да кажа на всички ви, че много ви обичам. Но ако на някого кракът го боли или главата го боли, боли го това, онова, и всички оздравеете, на всички ви работите се уреждат, тогава наистина ви обичам.

Какво ви ползува моята любов, като ви кажа, че много ви обичам? Или казвам: Не мога да ви кажа, дали ви обичам или не, но ви питам какво ви липсва. Казвате: „Една шапка.“ – Хубаво, шапка ще имате. Едно нещо може да искате – няма да искате шапка и обувца; или обувца, или шапка, или дреха, или риза, или едно шалче, или едни обеци, или един пръстен. Няма да искате десет работи и, каквото искате, ще ви бъде, нищо повече.

Вие ще кажете: „Кракът ме боли.“ Засега само това ще искате – да оздравее кракът. Десет болести не лекувам, а само една болест. Каквото поискате, но само едно нещо, защото втори път, като дойдете, пак ще искате друго нещо. Така че през целия си живот все ще има нещо да искате. Защото ако всичко стане изведнъж, тогава няма да имате подтик. Втори път може да искате обувца и пр. Та всичко прогресивно става, не изведнъж. Това е Божественият път. Божественият път постоянно се извява. Бог по малко дава нещата, за да ги оценим. Всеки ден си има по едно специфично благо и да благодарим днес за това, което Бог ни е дал.

Тук загаснаха лампите, нали така? Господ иска да ни покаже, че без Него животът изгасва, а с Него светлината идва и животът идва; без Него смъртта идва. С Бога животът идва. Без Бога нещастieto идва, а с Бога

радостта и веселието идват. Всичко в света, хубавото, с Бога идва. В дадения случай ще бъдете благодарни, защото вие седите в една особена обстановка. Представете си, че седите в един палат, имате една малка дупчица само. Бъдете благодарни, че през тази дупчица влиза светлина: ще знаете, че светлината е дошла. Слънцето е изгряло. И като излезете вън, ще видите, че имате всичко. При тези условия ще може да имате повече от един слънчев лъч. Сега се намирате в един живот на ограничение. Някой може да каже: „Тази картина не е хубаво нарисувана, другояче трябва да се нарисува. (Последният чертеж на дъската.)“

Или да кажем, мога да изпея нещо или да изсвирия нещо, което вие знаете, и може да не сте доволни. Или може да пее някой. Всеки един от вас може да пее. Ако някого от вас накарам да пее, то мислите ли, че ще бъде доволна всичката публика? – Не. Ако ви накарам да напишете някои поетически стихове, всички няма да бъдете доволни, защото новата поезия трябва да бъде разнообразна. Думите трябва да бъдат с едно значение. Щом имате две значения, тогава мъчно се разбира. Например казвам: „Аз ви обичам.“ Сега под думата обич какво разбирате? Момата може да каже: „Защо ме обича той? – Обича ме за две неща: обича ме или за да ми даде нещо, или за да ми дам нещо.“ Това е правилното отношение. Той ми казва: „Много те обичам.“ – Обичаш ме или за да ти дам, или за да ми дадеш – казвам му аз. Аз пък те обичам, за да ти дам. Ти ме обичаш, за да ми вземеш нещо; аз те обичам, за да ти дам нещо – и тогава любовта е правилна. Но ако аз те обичам, за да ти взема нещо, или, ако и ти ме обичаш, за да ми вземеш нещо –

тогава се намираме в противоречие. Единият трябва да взема, а другият трябва да дава. Който дава, той извършва Божията Воля, а който взема, той оценява Божественото. Единият върши Волята Божия, а другият преценява Божието благо. Следователно, когато за себе си вземам Божието благо, аз се уча от него. Защото от Любавта човек може да се учи. После върша Волята Божия. Сега бъдете определени. Казва някой: „Аз те обичам.“ – Вие искате от мен. Ще искате толкоз, колкото аз мога да ви дам. Това е по човешки. Ще искате един съд, какъвто вие можете да носите. Но ако дойдете с един джобур от 250 кг, аз ще напълня този джобур с онова, което искате, но законът е, че всеки сам трябва да го носи. Ще питате: „Има ли някой, който да носи този джобур вместо мене?“ – Такова нещо няма в Божествения свят. Тогава какво ще правите? Ако носите един билник, аз ще ви го напълня. Мога да ви дам злато, колкото искате, но колко може да носите? Аз ще нагорещя това злато, което ще ви го дам, на 400 – 500 градуса топлина и вие трябва да го носите. Как ще го носите? Трябва да бъдете умен. 400 – 500 кг злато, така нагорещено, как ще го носите? Тогава ще почнете да мислите де да го турите, как да го пренесете. Пораздвижете малко ума си.

Божествените блага са свързани с динамична сила. Известни Божествени дарби всякога носят динамизъм в себе си. Много малко ще носиш от Божественото благо, понеже то има голяма топлина. Ако е микроскопическо, то ще бъде по-леко. Ако ти носиш един микроскопически диамант, който е нагорещен на 4000 – 5000 градуса топлина, тогава за тебе няма да има затвор. Дето отидеш, ти само ще си подвижиш ръката с този диамант и,

дето покажеш този диамант, вратата ще се отвори. Пътят ти ще се отвори и ти ще вървиш напред. Камъните ще се стопяват пред тебе. Божественото знание е това, което в даден случай може да разтопява всички онези противоречия, които седят в нашите умове, в нашите сърца и в нашата воля. Това е Божественото знание.

Сега ми попейте. Аз ви говорих, вие ще ми пеете. (Изпяха се песните: „При всички условия“ и „Грее слънцето“.) Сега ще ви дам една песен, върху която да работите. „Твоят Дух да ме озари, Господи“ и „Да позная Твоята Любов и да получа вечен живот“. Може да се направи някакво разместване на думите; в трите свята може да турите мелодия. Тези думи да ги огласите така, че те да бъдат израз на физическия свят. Изпейте една песен със следните думи: „Колко ви аз обичам“. В първата дума е повторена буквата „о“. Тогава с какво може да смените думата колко? Може да кажете: „Аз ви обичам.“ Но понеже думата аз ограничава, тогава другите не могат да ви обичат. Тогава с какво може да заместите думата „аз“? Може да стане така: „Обичам ви така, както Бог ви обича“. Значи без ограничения. „Обичам ви.“ Това значи в мисълта си да държите един човек, че, каквото и да направи той, вие никога не можете да мислите, че той греши. Защото, щом мислите, че някой греши, любовта ви не е свършена. Щом той мисли, че вие грешите, любовта му не е свършена. Някой път казваме, че светът не е направен, както трябва. Ние хвърляме една сянка върху Божията Любов. И ако Бог ни наказва в света, то не е наказание. При всяко наказание Бог иска да ни освободи от ред ограничения, които ние сами си налагаме. Ти имаш седло на гърба си. Бог, като дойде,

хвърли седлото. Ти считааш, че Той те наказва. И после онзи, когото обичаш, той не иска много от тебе. Най-скромните хора в света са хората на Любовта. Този, който има Любов, се задоволява с всичко, което му дадеш – все му е едно. И най-малкото той ще го тури с радост в джоба си. И малко да му дадеш, и много да му дадеш – все му е едно. Любовта се задоволява с най-малките работи. Това, което си дал, да е от любов. Любовта не е взискателна. Ти казваш: „Той не ме обича.“ Какво мислиш ти, то е друг въпрос. За да бъдем доволни от живота, трябва да бъдем доволни от малките работи. Защото силата на човека седи в малките работи. Любовта работи с най-малките величини. И Господ, като ви обикнал, ако сте богати, Той ще ви вземе богатството и ще станете сиромаси. Защото Той ще каже: „Ако си богат, не мога да те обичам.“ – Той ще те освободи от всичките противоречия, в които се намираш. Тогава ти може да бъдеш обичан от Господа. Най-после, като обичаш Господа, ти няма да го разбираш в онова величие, в което Той се намира, но Бог ще се изяви в такава форма, която да бъде достъпна за твоя ум. Така Господ обръща внимание на малките неща. Той е внимателен към това, малкото, което искаш. Той обръща внимание на малките неща. Например Господ полесно може да ти даде, като поискаш едно бонбонче, отколкото да поискаш да ти съгради една къща. Защото бонбончето ще го туриш в устата си и ще се стопи, а къщата ще ти стане товар, ще се безпокоиш за нея. Бог ще ти каже: „Помисли само за малкото.“ – Граденето на къщата спада към друг един свят. В Божествения свят човек сам си прави къща. Щом обичаш Господа, ще поискаш една къща, каквато ти е потребна, и ще стане; и като

отиваш на друго място, къщата ще дойде с тебе. Това е както в приказките от 1001 нощ.

Та първото нещо при сегашните условия аз искам донякъде да се освободите от ненужния товар, от това положение, в което се намирате сега. Един ненужен товар има, който всички носите, пъшкате под едно тежко бреме. И всички апостоли, светии, адепти са пъшкали и пъшкат. Само любовта е в състояние да облекчи това положение. Щастието отвън не го търсете. Вашата мисъл отвън не я търсете; вашите чувства отвън не ги търсете; вашите постъпки отвън не ги търсете – то е временен живот. Това е цяла наука. Като кажете нещо за някой човек, най-първо трябва да имате ясна представа за него; да мислите, че той е излязъл от Бога. И като го видите, да познаете вървял ли е той по правия път или много е криволичил. Ако много е криволичил, той е търсил своето щастие там, гдето никога не се намира. Животът на земята е едно предметно учение. Ти любиш, учиш се по музика, но да имаш ясна представа, че, като се върнеш в невидимия свят, всичко това, което научиш на земята, то ще бъде материал; като се върнеш в невидимия свят, там ще се прояви.

Как ще изпеете думите „Обичам ви“? Представете си, че сте осъден на смърт и трябва да изпеете думите: „Обичам Те, Господи“. От това зависи вашето освобождение. Ако можете да изпеете думите „Обичам Те, Господи“, Господ ще каже: „Пуснете го.“ Защото този, който обича, не може да получи смъртно наказание. Понеже вие не сте осъдени на смърт, не може да го изпеете. Ако бяхте осъдени на смърт, как ще го изпеете. Под думата смърт ето какво аз подразбирам. Първата буква С

показва вечните промени. *М* изразява, че слизаш в най-дълбоките места. *Ъ* (ер-голям) показва, че, като влезеш в тия дълбоки места, ще поискаш нещо. *Р* показва възходящ момент. *М* е слизание, а *Р* показва, че си добил нещо. *Р* показва изгревът на Слънцето. *Т* показва, че си станал господар, да побеждаваш всичките мъчнотии в света. Щом си слязъл в дълбоките места, ти си се научил да се освобождаваш. Който умира, ще оживее. *Т* показва път, по който може да преодолееш мъчнотиите; смъртта не е страшна. Тя е слизание надолу. И ще се качите горе по правия път. А пък ние под думата смърт разбираме, че няма изходен път. Не, ще умреш, за да оживееш. Смъртта е врата за другия свят. Това е за онзи, който разбира. А пък за този, който не разбира, смъртта е един затвор, в който човек ще се намери. Сега понеже ви говорих повече, отколкото трябва, ще ви дам един банкет. Натоварих ви. Съжалявам за едно нещо – че ви натоварих повече, отколкото трябва. Всичко това, което ви говорих, някои от вас сте слаби, не може да го носите. Казвам: На тези хора не трябва да турям такъв товар, да се носи толкова знание, то не е лесна работа. Каква философия се изисква? Толкоз много вързопи, пакети, че някой пакет може да се развърже – ще се намерите в цяла беда. Сега ще ме извините, ще вземете само 10 пакета, а пък другите ще ги оставите в склада на митницата; ако ви потрябват някой път, ще ги вземете. Ще вземете един пакет за вас, втори – за баба си, трети – за дядо си, за баджанака си, за зълва си, за сестрата на жена си, после за брата си, за баща си, за майка си, за другите и най-после, като се върнеш, един пакет ще остане за теб, а другите ще раздадеш. Доста светове имате във вашия ум. Тези пакети ня-

ма да ви стигнат. Доста книги са натрупани в тази кошница. Аз очаквам тези книги да бъдат позлатени отвън, а те са много обикновени книги. Нещо шарено трябваше да бъдат, а те са много прости. Някой казва: „Вътре има злато.“ – То е друг въпрос. Ние разглеждаме черупките, ще видим сега, дали са хубави орехите.

Слушайте да ви кажа: Пожелавам сега, колкото пари има в тази кошница, толкоз на всекиго едного да ви дадат още през тази година. Не ги знай колко са, но по толкоз да ви дадат на всички ви. На всеки едного по толкова да дадат. Сега трябва трима души. Трима души да си изберете да преброят сумите, да ги запишат с имената – кой колко е дал – и да съберат сумите. След като си направим сметката, ще видим по колко ще ви дадат. Как искате сега: две сестри и един брат или двама братя и една сестра. Изберете. (Един казва: „Две сестри и един брат.“ Друг казва: „Една сестра и двама братя.) Женени ли да бъдат, или не? (Да бъдат неженени.) Да направим така: една стара сестра и една млада сестра, неженена, и един млад брат, неженен. Братът, понеже е един, да бъде неженен. Така ще имате една сестра, женена, и двама души, неженени.

„Отче наш“

Ще намерим в тези пари кои числа преобладават. Ще направим опит да видим колко числа има. И дано числата да са късметлии. – „Това всяка неделя ли да става?“ – Не, то става само веднъж. Изберете сега трима. (Избраха се брат Боев, сестра Гинева и Димитрина Атанасова.)

12 лекция от Учителя,
държана на 12 декември 1934 г., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА СВОБОДАТА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще взема само 3 стиха от Евангелието на Йоана, гл. 15, стихове 15 – 17.

Вие сте чели това може би 20 пъти. През целия си живот може да носите една сабя, без да сте герои. И някой може да носи цял живот някоя книга в торбата си, без да е учен човек. Хората чакат сега да дойдат богатствата. На богатствата, които носят в главата си и в сърцето си, те не обръщат внимание, а чакат да дойдат такива отнякъде. Това са лотарийни билети, желаят да спечелят. Лотарийните билети спадат към особен закон – при тях има извънредни случаи за спечелване.

Някой път съществува едно еднообразие в живота, което спъва човека. Човек е по някой път лош по причина на еднообразието. Ако ядете цяла година най-хубавите неща, например ако ядете цяла година захар, от еднообразието ще ви се втръсне. Даже и на религиозните хора еднообразието се втръсва, и на тях става неприятно. То спъва човека. Може да констатираме, че сте болни, че не сте умни, че нямате това или онова. Много такива работи може да констатираме. Може да констатираме, че сте лош. Какво от това? Може да констатираме, че сте добър. Има една доброта, която аз наричам отрицателна доброта и която се втръсва. Някой път и

лошото се втръсва на човека, когато няма сменяване. В живота трябва да има една промяна.

Запитвате защо някои хора са невежи. Колко отговора може да се дадат? Може невежеството да бъде допуснато от Първата Причина, може да се допусне от последствията. Може да се допусне от външната обстановка. На това трябва да се направи един превод. Причината е, че Господ така го е създал. Апостол Павел казва, че някои съдове са направени за благородни работи, а някои – за долни работи. Светът е направен за нещо. Онзи, който не знае да направи аналогията, той може да оправдае всички противоречия. Питам: Ти можеш да оправдаеш една своя погрешка, но какво ще ти допринесе това? Например ти си се хвърлил от високо място и си счупил крака си и казваш, че си нямал лоши намерения. Каква полза има от това оправдание? Кракът ти е счупен. Това оправдание не е философия.

Младият очаква, мечтае строи до известно време и после идва старостта. До известно време очаква, въодушевява се от нещо, в пълната възраст става по-сериозен, а пък на старини животът му съвсем се обезсмисля и той умира. Много хора умират с идеята, че животът е празен. Но резултатът на живота зависи от вас. Ако вие имате една градина и я садите само с едногодишни растения, като пъпеша, дини и пр. и не сте сели никакви плодни дървета, които траят 20, 30, 50, 100 години, ще имате вече една обстановка на нещата. Колко време траят тези дини? Тези дини могат да бъдат полезни, но за зимата никаква полза няма от тях. Това са сега едни аналогии, които не могат да дадат утеха за сегашния живот.

Има някои работи, които ви спъват. Например спъва ви облеклото. – Как сте облечени? Човек на младини, като дете, се носи неглиже. Като стане на 10 – 15 години, той е вече спретнат. У българите има един характер, младежи на 21 години вече се опасват с пояс, турят си цървули, турят си чешири¹. Като стане на 45 години, вървите се развързват вече, поясът е малко разпасан, дрехите са тук-таме малко окаляни. И като го питате, той казва: „Грижи имам.“ – Но грижите не разрешават въпроса. Всички хора имат грижи. И млекопитаещите и те седят някой път неразположени, и те имат неразположение на духа. Някой път човек седи навъсен и чака само да го бутнат и казва, че не е разположен; а някой път е весел, става игрив; и после пак дойде неразположение. Духом сте неразположени и казвате: „Тази работата не върви, крив е пътят.“ – А пък вие в никакъв крив път не сте тръгнали, защото, ако ви прекарат през една канализация, там пътят е прав, но е тъмен.

Сега да направим едно сравнение. Ние говорим за водата. Трябва да знаете какво отношение има водата към човека, трябва да знаете кога са се създали водата, въздухът и светлината и защо. Трябва да знаете какво е предназначението на светлината и какво е отношението на храната към човека.

Духовните хора са се стремели да ядат по-малко. В историята има много примери. Някои с години са живели така: само един обяд са вземали през седмицата. В един живот от 40 – 50 години по един обяд на седмицата. Правили са опити. Какво ще спечели човек, ако взема

¹ Потури (тур.) (б. р.).

само по един обяд на седмицата? Ние сме дошли до ядене три пъти на ден. Сега и в Америка, и в Европа има една теория, че на 24 часа трябва да се взема един обяд. Всяко нещо трябва да се обоснове на един разумен закон. Лошото не е в яденето. Всичко онова, което става в човешката душа, трябва да се разбира. Трябва да има едно вътрешно разбиране и използване, защото между всичките явления, има тясна връзка. Вземете тия неща, които вие считате за обикновени. Вземете една монета и я хвърляйте нагоре. Подхвърляте един български лев и той пада на земята. Как наричат децата двете страни на монетата? – Лице и опака. Всеки път, като подхвърляте тази монета, не зависи от вас как ще падне; не може да заповядате как да падне. И някой път лицето падне отгоре, а някой път – опакото. Но ако тази парà я подхвърлите 100 пъти правилно, то ще видите, че 50 пъти ще се обърне с лицето си и 50 пъти с опакото. Има един закон, който го наричат случайност. Случайността има връзка със законите, които функционират и чиито функции ние едва съзнаваме. Ние наричаме нещо, че е случайно, когато не познаваме законите му. Същото се отнася и за твоето неразположение. При 100 твои състояния 50 неразположения ще ти донесат и 50 радости. Колкото си бил по-неразположен, толкова ще станеш по-радостен; колкото си бил по-радостен, толкова по-неразположен ще бъдеш. Колкото по-малко скръб имаш, толкова по-малко радости имаш. И тези, които са боледували, те са повече калени, техният организъм е по-развит. Вие не обръщате внимание на тези неща, понеже не минават през вашето съзнание. Вие обръщате внимание на външните неща.

Тялото е облекло, костюм на душата и духа. Дрехите са външен резултат. По дрехите можеш да познаеш един човек какъв е. По дрехите можеш да познаеш една цяла култура каква е, как се изразява. У турците гащите отдолу са завити и закопчани, а пък вътре са широки и дънест. Значи турчинът отвътре е щедър, а отдолу малко пуца. У европейците крачолите са отворени долу, всичко тече. Ще кажете: „Това е една мода.“ – Но модата е обоснована пак на един закон. На български каква дума има за мода, каква дума са употребявали старите българи, преди да са знаели думата мода? Момите шиеха шевици по полите. Техните сукмани са с дипли, с по 100 – 200 дипли. И ги турят сукманите, окачени с диплите. Това е външната страна.

Децата разбират живота по един начин, а възрастните – по друг начин. Законът, който съществува, е следният: еднообразието в живота всякога носи едно разочарование. И в какво седи еднообразието? В еднообразието се ражда мързелът. Щом има еднообразие, човек е мързелив. Мързеливите хора са еднообразни. Мързеливият човек казва: „Не ми трябва това.“ Той не туря всяко нещо на място. Туря нещата, гдето свари, и казва: „Уморих се вече.“

Има някои ваши мисли, които не са поставени на място. Има някои ваши желания, ваши постъпки, които не са на място. Натрупани са от сто, а може би и от хиляда поколения. И един ден във вашето съзнание почват да се събуждат тези мисли. Тези мисли са от рода на тези мухи, които са снесли яйца и сега се излюпват. Те си носят своя зародиш. Това е само за обяснение. Ще кажете: „Как ще се освободим?“ Няма да давате условия да се

измътват, защото, яйцата, ако не ги турите в подходяща обстановка, те няма да се излюпят.

Онова, което е полезно за вашето развитие, то е да се освободите от това еднообразие. Вие казвате и туряте в ума си мисълта: в следующото прераждане. – Младият казва: „Аз трябва да живея.“ Но колко време ще живее той като млад? 50 – 60 години може, но след това и неговият пояс ще се влече. Най-първо го въодушевяват външни неща, но после вече не. Всичко в света си има свой край. И на пияницата може да му се втръсне виното. И един ден той може да хвърли чашата и да каже: „Няма да пия.“ – Има втръсвания. Не дохождайте до втръсване, защото най-мъчното нещо в света, което може да се лекува, е втръсването. Някой път на човека му се втръсва доброто или пеенето, или облеклото, или яденето. И от там насетне този човек не може да го излекуваш.

Освободете се от еднообразието. Аз като ви говоря, вие винаги обръщате внимание на вашите дрехи. А пък дрехите отвън винаги трябва да съответствуват на човека. Те трябва да бъдат един израз на човешкия ум и на човешкото сърце. Китайците правят на жените си стегнати или малки обувца. От де е излязла тази мода? Една китайка, като върви, крета като малка птица. Те им турят краката в малък калъп. Попитали един китаец: „Защо правите това?“ – Той казва: „Да не ходят нашите жени, да не хойкат.“ – Дали това е причината, то е въпрос. Това е един повод. Китайците имат много лоши навици. Имат и някои добри навици. Като ходеха там европейците със своите кученца, кученцата можеха да изчезнат. Всичко ядат китайците. Кученцето като агънце ще го опекаат и ще го изядат. По този въпрос ние се отлича-

ваме доста от тях. Нашето минало упражнява влияние. За китаеца е голямо удоволствие да заколи кучето и да го изяде. Ако аз ви накарам да направите това, вие ще се гнусите. Но колко мисли има, които приличат на кучешка храна; също така и колко желания има, които приличат на такава храна.

Много често вие искате другите да са съгласни с вас и да изпълняват вашата воля. Най-напред направете опит сами себе си да слушате. Човек представлява едно двойно същество. Той има едно съзнание, но е раздвоен. Две същества живеят в човека. И даже съвременните учени говорят за раздвояване на съзнанието. Но съзнанието на човека има две страни. Някои го наричат нисш ум и висш ум. Две разбирания има в човека за живота. Той е едно двойно същество, което обръща внимание и на вътрешния, и на външния живот. И вие до известно време, като млади хора, обръщате внимание на външния живот, а като стари хора – на вътрешния живот. Младите хора казват: „Няма да живеем като онези стари хора.“ – Младите хора искат да живеят вън, а пък като остарее, човек казва: „Няма да живея като онзи глупак отвън, а като старите.“ – Кой е на правата страна? Да допуснем, че някой казва, че намерил Бога и се моли на Бога три пъти на ден. Все се моли и е недоволен, не е здрав и не му върви. Питам тогава: Това негово верую реално ли е или не? Как е възможно това? Бог е едно Същество съвършено, разумно, създал е света и ти да вярваш в Него и да бъдеш невежа? Възможно ли е ти да седиш при един богат човек, чиято трапеза е богата с ядене, и да гладуваш? Но може тази храна, която богатият употребява, да не подхожда на тебе. Една овца при

един съвременен богат човек може да умре гладна. Богатият яде месна храна, а овцата не употребява месна храна. И един вълк може да умре гладен, ако този, богатият човек, яде само плодове. Вълкът иска само месце. И ако този човек яде само плодна храна, какво ще бъде положението на вълка? Това са примери само за сравнение. Вълкът е особена форма, която съществува в природата и трябва да знаем къде е станало отклонението. Не е формата, която руши. Някой голям водопад отнякъде пада и руши канарите, земята влече.

Някой път вие казвате, че Бог е любов. Но какво разбирате вие под думата любов? Любовта създава новото, а премахва старото. Тя не държи никога старите работи. Казвате: „Защо е създаден светът така?“ Малко другояче трябва да разсъждавате. Ето къде е съвременното заблуждение. Ще ви дам един пример. Една сестра дава един килограм бяла вълна, а другата сестра е дала един килограм синя вълна. Смесва ги и прави две фланели. Едната сестра не е опитна и не е доволна. Някой път ръкавите не са направени добре, а някой път – цялата фланела поради погрешка трябва да се изплете на ново. И втория път трябва да се направи една отлична фланела. Какво ще се изгуби от това? Вълната ще се изгуби ли. Не, това е въпрос на формата. Съдържанието е същото, но формата трябва да се измени. Но ти казваш: „Време ще мине.“ – Ние ще се радваме, че времето минава. Ако не минава времето, какво би станало? Някой път е хубаво да се изгуби времето и да се направи една хубава форма, отколкото да не се изгуби времето и да си остане старата форма. Много неща има в нас, които са осакатени и които трябва да се поправят. Допуснете, че

бащата казва на сина си: „Къде си ходил днес?“ – Или казва на жена си: – „Къде си ходила днес?“ Ако ти си този син, на когото бащата казва така, трябва да внушиш на баща си как да казва. Аз бих казал на моя баща така: „Татко, днес аз посетих едно семейство, дето бащата и всички други в семейството живеят много добре и си говорят много сладко. Ходих да слушам сладкото им говорене.“

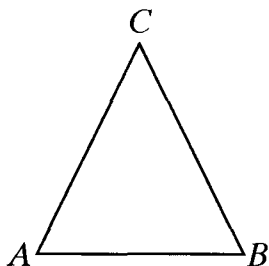
Някой път гледам някоя сестра седи и си маха ръката! И после казва на котката или на кучето: „Пъф!“ – Плаши ги. Най-първо не се спирайте на такива дреболии. Не се спирайте никога да поправяте чуждите погрешки! Един съвет от мене: никога не се спирайте да поправяте една чужда погрешка. Детето счупило стомната. Кажи: „Стомната е счупена – това е една печалба за грънчаря.“ Не отивайте да лекувате счупената стомна. Не поправяйте старите работи. И ако имате нова стомна, дайте я на детето си. Някои имат обичай, като позакъсат малко, да обърнат някое старо палто на другата страна и да го носят. Не, не. Това са лоши навици. Светът не търпи старото. Една форма, която е употребена веднъж, тя трябва да се смени. Животът употребява само веднъж една форма. А после трябва да се сменят формите. Не дръжте старите форми, т. е. те трябва да се сменят. И в това се състои прогресът. Ти ще растеш и ще учиш, ще разбираш законите на своята мисъл. Аз съм говорил за подмладяването. Но вие не знаете как се подмладява човек. Аз съм говорил как човек трябва да бъде добър. Но вие не знаете законите как да станете добър, как да станете учен, как да научите пеенето.

Има закони за песнето. Вие сега се спирате и казва-

те: „Аз съм така научен.“ Че на какво се научи дядо ти? Свири криво. И ти свириш криво като него. Често изваждат оная поговорка за кривия рак. Анекдотът не е довършен. Малкият рак вървял като баща си. И всичкото им нещастие, дето ги вадят от дупките и ги пекат, то е, защото вървят криво. И ако вървят право, няма да ги варят на огъня в тенджерата. Бащата казва: „За да не ти пати главата, право ще вървиш.“ – А синът му казва: „Желая да се освободя и ще ми покажеш как да вървя.“ – Бащата започва да ходи криво и синът казва: „Татко, и аз така ходя!“ – Трябва да имаме образец на правото ходене! Ти казваш: „Трябва да се живее добре.“ – Но трябва да имаме образец на правото ходене. Някой ходи с наведена глава и се прегърбва и най-сетне остава прегърбен. Не си оставяй гърбица, поизправи се малко! Не казвайте: „Остарях.“ Ти почнеш да чувствуваш годините на гърба си. То е само външно, че имаш години на гърба си. Ти се самоизлъгваш. Ти казваш: „Аз съм остарял.“ То е твоето безпокойствие. Ненужните безпокойства, които имаш, това е твоето остаряване. Безпокоиш се за нищо и никакво. Безпокоиш се Бог какво мисли за тебе. Дали ще те благослови или не. Вие имате едно разсъждение чисто човешко, прикачвате на Бога качества, каквито имат хората. Казвате, че Бог днес е разположен към вас, а друг ден не е разположен, че Господ си прави, каквото иска. Това не е вярно. Ние тогава не разбираме света. Понеже всичко е вътре в Бога, всичко съставлява част от Него, онова, което Бог е направил. Той иска всякога да функционира правилно; понеже това са части, чрез които Бог се проявява. Ти като мислиш и живееш добре, това е приятно на Бога! И като не мислиш добре, това е

малък дефект и Господ иска да го поправи. Бог ти дава съвет да не правиш това и онова. Три пъти идва Бог и ти казва това, но ти не слушаш. И след това идва вече една реакция.

Три пъти като ти каже от *A*, ще отидеш към *B*, и от *B* към *C*, и от *C* към *A* (фиг. 1). След това какво ще стане? Ако вечно обикаляш този триъгълник, твоята енер-



Фиг. 1

гия ще се изтощи. Ти сега ще се изтощиш при обикалянето, ще изгубиш своите сили. Тогава ще почне да става едно намаление. Най-първо този триъгълник ще го обикаляш много бързо, после по-бавно и най-после ще се спреш на едно място и ще кажеш: „Не се мърдам вече оттук!“ Ти казваш: „Толкова усилия съм направил, 20 години съм работил над себе си!“

Светът започва спирално, със спирални движения. Това е теорията на съвременните учени хора. И някой път в спиритичния сеанс някой медиум си върти така ръката на колело. Често ме питаше д-р Миркович, защо правят така медиумите. Казвам: Когато водата пада на едно келево, цялата воденица се разтърсва и, когато се завърти колелото, няма никакво разтърсване. Казвам: Когато дойде голямата сила в човека, той се разтърсва. И като тръгне водата, после утихва.

Трябва да имате съгласие между мислите, чувствата и постъпките. Много от вас тук сте без бради и без мустаци, а други сте с бради и с мустаци. Едни от вас сте с дълги коси, а други сте с къси коси. Едните без мустаци ги наричат жени. А другите с мустаци и бради ги

наричат мъже. Питам сега: По какво се отличават мъжът и жената? – Това са два принципа в природата, които работят. Това са полюси вътре в живота. Единият полюс подразбира противоположния. Две еднакви неща не може да ги съберете на едно място. Вие не можете да направите целия свят само от върхове; не можете да направите целия свят само от долини. До най-високите планински върхове ще има съответни долини; и после пак планински върхове, и пак долини и пр. И от тези планински върхове някой може да е по-малък от друг връх. Същото е и с долините. Има едно съответствие. И ако се изправят всички върхове, тогава Земята ще бъде валчеста като една билиардна топка. И ако светът би бил направен като една билиардна топка, тогава какви условия ще имате? Някой път искате всичко да ви се уреди както билиардна топка. Разбиране трябва в сегашния живот, който живеете.

Мисълта е един силен фактор. Трябва да научите закона как да мислите добре, това нещо ви трябва сега. Чувствата, постъпките, всичко иде от тази област на човешката мисъл. И казвам: Да мислим, както Бог мисли. И както светът е създаден разумно, така трябва да го разбирате. Да допуснем, че във вас се загнезди едно кисело чувство, като че нямате никакво отношение с хората и всички хора са ви чужди; не искате да срещате никого и сте недоволни от себе си. Никого не искате да виждате, като че целият свят става чужд за вас. Някои от вас имате тази опитост или сте я имали. Какво правите тогава? Някой ще се затвори в чувствата си, а друг ще иде в гората някъде. Това отдръпване от какво става? Това е неразбиране на живота. Сега чета вестниците, че един

американец е измислил един уред хипнотик, който издава еднообразни звукове и някои хора, които са много нервни и не могат да заспят, като турят хипнотика в действие, заспиват. Този апарат сега може да го имате. Старите хора, като почнат да не спят, имат право вече на хипнотик. Старият човек почва да слуша еднообразен шум в ушите си. Той най-първо се интересува от живота. Хипнотикът го приспива и той казва: „Не ме интересува животът вече.“ – Това не е негова мисъл. Той казва още: „Ще се мре вече!“ – Този американец е изнамерил този хипнотик, че и на младите им се приспива, ако са станали неврастеници.

Индусите са по-умни: ако не могат да заспят, те ще си концентрират мисълта върху върха на носа и ще заспят.

Ето някои правила за правилно спане: Мисли правилно. Яж рано. Трябва да имаш едно определено време за ядене. Дъвчи много добре храната. И не оставай в ума си никаква излишна мисъл. Като дойдат някои мисли от страни, да не ги приемаш.

Какво нещо е вярата? Един ще каже, че вярата е сила, която ни приближава към Бога. Друг ще каже, че чрез вярата се издига човек и т. н. Може да вземете от Писанието стиха: „Повярвай и ще бъдеш спасен.“ Но вярата да се създаде, тази вяра си има известен център. Вярата си има два центъра. Има една вяра, че като повярваш, жена ще станеш, мъж ще станеш, дете ще станеш. И като не знаеш как да повярваш, ще станеш нещо, чиято форма не знаеш как да измениш. И всички хора днес страдат от вяра, която не е на мястото си.

Някой казва: „Ще осиромашея.“ – И става според вярата му. Ти казваш: „Ще се разболея.“ – И става спо-

ред вярата ти. Или казваш: „Струва ми се, че всички ще измрат.“ – И така става. Друг вярва, че няма да напредне, и така става. Може да четете много книги, има цели теории. Някои от тях са близо до истината, а някои от тях са далече.

Ще ви дам най-правото определение. Вярата е път, по който Любовта се проявява. Надеждата е път, по който Любовта се реализира в света. А самата Любов е плод на Божествения Дух.

Добре, вие имате едно тъжно състояние. Седите и сте тъжен. Най-първо мислите, че никой не ви обича. И нямате ясна представа, какво значи да обичат хората. Майката, като обича едно дете, ще го целуне, ще го стиска, ще му направи дрешка, ще му направи леглото и пр. Това е външната страна. Вие казвате някой път: „Мен не ме обичат.“ – Да те обича един човек, това значи да е внимателен към теб и да ти помага. Така се проявява любовта на Бога. Бог е, Който е предвидил всичко за хората. И във всеки един момент Той създава онези малки, дребни условия, при които ти можеш да реализираш своята мисъл. А ти туриш една своя философия и казваш: „Не може ли по този начин?“ – Така ти създаваш нови теории. Тогава работите не стават. Ако всичко става нормално, ти ще имаш един подтик. Ако с твоята вяра се подобрява тонът ти като певец, тогава върви добре; но ако не се подобрява тонът ти с твоята вяра, тогава вярата ти не е правилна. Най-първо трябва да имаш чисти мисли, иначе тези нежни гънки на ларингса, които трептят, няма да произвеждат особените тонове и няма да придават тази мекота, която е необходима.

Допуснете сега, че аз ви говоря върху мисълта. И

дойде друг и той ви говори; и после трети дойде, и четвърти. Трябва да мислите право. При правото мислене, силата на човека се увеличава пропорционално, съразмерно. Вие искате изведнъж да бъдете силни като Бога. Защо да не се радвате, че е достатъчно да има Един, Който да е силен? Защо вие искате да бъдете втори силен като Бога? Тогава между вас и Бога ще се роди спор. Питам: Ако вие бяхте на мястото на Бога, какво щяхте да направите? Питам едного: Представете си, че ви давам сто милиона английски лири, какво ще направите с тях? Той ми казва: „Аз ще си направя къща, ще си купя автомобил.“ – Казвам му: Това струва десет милиона, а другите за какво ще ги употребиш? Той ми казва: „Ще ги дам под лихва.“ – Някой казва за друг, че не е толкова свят, първият е по-свят от него. По какво се различава един светия от друг светия? Онзи светия, който има най-правилен възглед, той има приложение на своята мисъл, на своите чувства и на своите постъпки. Той е така внимателен, че иска всичко, което има в себе си, да го предаде хармонично на другите. Той е един от добрите светии, а колкото по-малко разбира, толкова по-малко е светия. Светията трябва да има по-широка душа и по-светъл ум.

Същото е и по отношение на музиката. Ако аз бях ви преподавал по музика, щях да ви изнеса една съвсем друга теория. Не че тази, официалната, не е вярна, но в тази теория се постигат основните работи. Но има една друга страна на музиката. Ако аз туря няколко тона в действие, те ще произведат съвсем друг резултат. Защото има тонове на живота. Има в музиката тонове, които съответствуват на Любовета. Но вие не можете да имате понятие за тази музика, докато вашата мисъл не е права.

Докато не дойдете до правата мисъл, никаква висота на тоновете не можете да имате. Правата мисъл, това е най-чистият извор, който извира от умовете на онези същества, които някога във вечността са постигнали своето съвършенство. От тях излиза права мисъл, която пращат към хората. Те казват: „Ползувайте се от нашата права мисъл.“ – И като дойде тази мисъл, онзи, който не я разбира, той ще напусне дома си. Ако сега дойде Христос в света, какво ще направите? Всички мъже ще напуснат жените си. И всички жени ще напуснат мъжете си. Хубаво, тогава какво ще се постигне? Жените ще напуснат мъжете си, а мъжете ще напуснат жените си и ще отидат след Христа. Какво ще се постигне с това? Идеята за напускането не е ясна. Можете да напуснете само това, което не е естествено. Как може да напуснете нещо, което обичате? Ако имате един мъж, когото обичате, тази любов от Бога ли е или от дявола? Като дойде Христос, защо ще напуснете мъжа си? Не, не, мъжът и жената ще се слеят в едно и ще отидат при Христа. Сливане ще стане, а не напусчане. Казвате: „Като дойде Христос, ще напуснем телата си.“ Не, тези тела трябва да оживеят. И духът, и тялото са като полюси. Вие си дръжте възгледите. Аз не искам да се занимавам с възгледите ви. Слабостите на хората аз ги познавам така добре, че някой път бих желал да не познавам хората. Аз искам да се освободя и да не познавам хората такива, каквито са, но не мога да се освободя. Това е единственото ми желание.

Гледам един човек идва при мене като при светия, и се показва външно добър, но е раздвоен. Той ми казва: „Колко си добър! Трябват ми десет хиляди английски

лири!“ – Светията изважда и му дава една торба. Той се сбогува и на тръгване казва: „Ще ме извиниш малко, мисля да си направя къща, да се поожения и, като си поуредя работите, пак мога да дойда.“ Но светията пробил дупка на едно място и парите изпадали. И човекът се връща в дома и в торбата има само две пари. Обаче, още докато пътувал, светията поправял продупчената торба. И онзи човек се намира в чудо, че торбата е празна, връща се при светията и му казва: „Едно голямо нещастие ме сполетя! Обрах ме разбойници!“ – Всеки ден стават такива обирания с вас. Вие имате едно щастие, което струва 100 000 английски лири, като че сте в рая, но виждам ви един ден променени, като че цялата Вселена се е разрушила. И ти казваш: „Отиде всичко!“ – Обрани сте!

Вие сте попаднали сега в закона на еднообразието. Престанете да желаете да станете светия. Не желайте да станете и учени, и богати, и музиканти. А какво трябва да желаете? Желайте да пеете само! Не да станете музиканти специално, но да си пеете. Най-лесната работа е да станете музикант. Да пеете, без да сте музикант! Мен са ми разправяли много музиканти сегашните теории за диезите и бемолите, за дългите времена и за късите времена, за алегро, за анданте и пр. Музиката има дълги и къси интервали. Интервалът зависи от времето. Първоначално ритъмът започва полека, после стига до върха на най-силното движение и после започва обратния ход. После пак може да се засили. Когато музиката стигне до върха на най-силното движение, то може да се спре за малко. И в мисълта има такова вливане. Някой път казват, че мисълта ти бързо тече.

Друг път у вас се заражда мисълта: „Кой ме е родил и защо?“ Като си се родил, ти си се раздвоил на две страни. Имате две очи – дясно и ляво. Едната страна на лицето ви има мъжки черти, а другата – женски, криви, деликатни. Някой път лицето ви се изпъстря с начупени линии. Това показва, че сте минали един живот много бурен, разбъркан. Вашето тяло е една книга, в която е написан животът ви. Вие трябва да го четете, за да може да се справите. Това, което носите, то е само част от човека. Човек не е въплътен още напълно в тялото. Вие още не сте напълно въплътени. И ще станете господари, когато пресъздадете тялото си. Сега вие се нуждаете от външна подкрепа. Първото нещо, което сега ви спъва, това са вашите мисли. Всички имате безброй желания и не знаете как да ги реализирате. Младият има желания, които не знае как да ги постигне. И старият – също. Не можеш да постигнеш нещо, но го желаеш. Например някой път мислиш да бъдеш цар. Една жена си мие паниците в кухнята и си казва: „Да съм сега царица!“ Но тя не е царица. И като казва: „Да съм царица“, поусмихне се малко. Слугата казва: „Да съм някой цар сега!“ Той копае с трънокопа, позасмее се малко, въздъхне и казва: „Да съм цар!“ – Питам сега: Защо копаят хората и защо режат с трион. Последният германски император допреди десет години бил нарязал десет хиляди дървета. Всяка сутрин е правил гимнастически упражнения, вземел триона и реже. Защото тази енергия, която се ражда в неговия ум, трябва да я пласира някъде. И ако германският император беше рязал дърва, преди да беше станала тази общоевропейска война, щеше да бъде по-добре. Трябва да режеш, преди да направиш нещо, а не след като нап-

равиш. Инак ще заприличаш на този император. Един английски мисионер отива в Африка, мисля, че в Трансвал, в английските колонии. Една вечер, както си седи в стаята, вратата се отваря и влиза един белобрад старец, с дълга бяла брада, сяда на стола, поглежда го и му казва: „Ще ти кажа нещо, но да не се уплашиш. Аз не съм от живите хора, а от умрелите. Дошъл съм тук за помощ. Имам голяма нужда от твоята помощ. Аз съм един английски владика, който е живял преди 200 години в Англия и се казвам така и така.“ И той си казал името. – „Запишете си тези работи.“ – Мисионерът записал всичко и старецът продължил: „Аз не живях така, както трябваше да живея – по владишки, но живях по човешки и сега изпитвам последствията. Живях един живот, не както Бог искаше, и сега се намирам в трудно положение. И ти сега ще ми проповядваш така, както проповядваш на живите хора, за да може да се обърне моето сърце и да променя живота си. 200 години се скитам и не мога да намеря мир.“ Мисионерът поглежда владиката, той бил реален човек. Той погледнал владиката и му казал: „Хубаво, ще си помисля до утре вечер.“ Владиката казал: „Ще дойда утре вечер – ще довършиш с мене.“ На другата вечер идват двама други хора. Мисионерът си отваря Библията и им проповядва. И така, те идват всяка вечер. Но на третата вечер дошли трима. И после станали четирима; и след това пет, шест, седем, осем. Стаята му се изпълнила със слушатели и мисионерът почнал да отслабва. Лицето му хлътва и той взема отпуска да се пооправи. Но не казва кои са причините. Той отива и проверява в посочения английски град, дали е живял такъв английски владика преди 200 години. И датата и имената

са били точно такива, каквито са му били казани. Сега колко е верен този пример, то е въпрос. Да допуснем, че е верен. Значи работите на онзи свят мъчно се оправят. А тук по-лесно се поправят. Тук е едно училище. Погрешката, направена на земята, тук се поправя. Там няма условия. Затова всички души искат да се въплътят на Земята, за да могат да си поправят погрешките.

И на вас ви трябва пробуждане. То се състои в следното: Да мислите право. Ако следвате Божествените закони, може съвършено да измените вашата съдба. Да мислиш, както Бог мисли! Или да следваш онези закони, които Бог е турил. Това, което Бог прави, вие не може да го направите. По някой път ние грешим. Ние искаме сърцето ни да бъде като Божието сърце. – Не! То е голяма опасност сърцето ни да бъде както Божието сърце; човек може да се възгордее тогава. Христос като дойде в човешка форма, Той се смири. Ти казваш: „Аз съм чадо Божие.“ – Чадо Божие си, но се намираш в една форма и със смирение ще се подчиниш. Отстъпчивостта не е страх, а едно благоразумие. Цяла хала иде, какво ще правиш? – Ще отстъпиш. Нека мине халата. Тази мъдрост е една мисъл в тебе. Гладът е една хала. Ти казваш: „Така ще направя.“ – Какво ще направиш? Ще викаш, ще викаш и най-после ще кажеш: „Да си върви!“ – Децата обичат някои дядовци. Аз съм виждал стар дядо: върви си той и като минава, потупка детето, помилва го. А пък друг дядо минава намусен пред детето. Детето взема един камък и го удря по гърба. Детето казва: „Аз ще ти кажа на тебе!“ – И си отива. Това е един лош атавизъм. Някой религиозен човек гледа нагоре с лъжливо смирение. Това е един религиозен

атавизъм. Ние имахме един приятел, който се казваше Арnaudов. Той беше възпитаник на един наш брат Пеню Киров. Той беше особен екземпляр. Между светски хора говори много умно, но щом дойде между религиозни – пъчи се, иска да се покаже нещо в една област, която не познава. Пеню Киров си намери цяла беля с него, защото не се вслушваше в нищо, не приемаше чужди съвети. Той държеше на външната страна на живота. Отвътре имаше една красива страна. И той като всички носи един живот, който е чужд. Ти носиш една дреха, която не е твоя, а чужда. Един ден ще ти я вземат. В Америка за бал вземат един костюм назаем – 1000 лева ще заплатят за една вечер и после ще го върнат. Та вие носите един костюм благочестив, но за 24 часа. Оставете тези купешки костюми, по-добре е една по-проста дреха, но да е твоя дреха. Тя е за предпочитане, отколкото купешките. И ние всички трябва да се освободим от старите дрехи, които дедите ни са оставили. Някой казва за някого: „Той носи характера на дядо си.“ Дядо му бил скъперник, разюздан, не обичал да услужва. И сега всичко това трябва да изправиш. Най-първо трябва една трезва мисъл и любов. Всички хора ти ще трябва да ги обичаш еднакво.

Съществува един окултен закон на древните учени хора. Той е следният: колкото си по-близо до центъра, толкова си по-свободен; и колкото си по-далече от центъра, толкова си по-ограничен. И тези, които са най-далече от центъра, са най-ограничени. Трябва да дойдеш до такова състояние, че да имаш поне една относителна свобода. Как се добива сега относителната свобода? Ти ще потърсиш със свещ един човек някъде, ще намериш човек, към когото да се зароди едно чувство на обич.

Поне един човек да има, който в даден случай да стане противоположен полюс на твоя живот. И ти да започнеш правилно да мислиш. Не намериш ли този човек, ти се въртиш в една спирала, без да разбираш живота. Няма да има изтичане, няма да има никакъв смисъл в живота ти. Но след като намериш този човек, вие двамата ще намерите други още двама. Щом двама се обичат, не трябва да влезе трети между тях. И вие двамата ще намерите други двама; и четиримата ще станат едно. И те ще намерят други четирима. И после осмината ще потърсят други осмина. И така ще стане сливане. Една камбана, за да я разберете, тя трябва да дрънне. Ако дава хубав тон, ние казваме: Хубаво дрънка тази камбана.

Четири неща трябва да занимават ума ви: Първо – светлината. Винаги трябва да мислите, че чрез нея иде знанието. После – въздухът; от него иде силата на човека, като дишате. Трето – волята; от нея иде животът. И четвърто – храната; от нея иде доброто в живота. Следователно доброто в човека, това е последният резултат. Светлината и храната, това са двата полюса. Те се различават. Единият полюс е *A*, другият е *B*. *A* — *B*. При *A* е светлината, а при *B* е храната и хлябът. От хляба по-далече не може да отидете. След като ядете, ще ви се приспи и, след като се наспите, ще се пренесете през полюсите на светлината, през въздуха и водата и ще дойдете пак до хляба.

Чрез светлината ще мислите право. Чрез въздуха ще добиете сила. Чрез водата, чрез чувствата животът влиза у вас. Вашите чувства не могат да се облагородят, ако не знаете законите на водата. А пък доброто, това, което става основа на живота, то е храната. Говоря сега

обективно. Знанието и силата ако дойдат на помощ на живота, доброто дава материал, чрез който животът може да се прояви. Тогава можем да напредваме. Вие мислите, като умрете как ще ви посрещне Христос на онзи свят. Представете си ангелите. Това може да е вярно, а може и да не е вярно. Това, което ще срещнете, може да има известно подобие. Но това, което ще срещнете, нито наум не ви е идвало. Някой казва, че е видял ангели. Вие не знаете какво е един ангел, каква красота представлява, не знаете какво е ангелското лице. Като те погледне, такъв мир настъпва в тебе, всичкото зло в тебе се стопява. Всички недоволства ще изчезнат и ще се възцари една нова светлина в тебе, ще се зароди желание да бъдеш като него. И ти не можеш да се освободиш от него, не можеш да се освободиш от тази форма. В ангелското лице няма нищо користолюбиво. То е един поглед на дете. Един поглед така хубав, че ти от всичко се освобождаваш. У него умът, силата и животът така са съчетани, ти виждаш такава съразмерност в тялото и лицето! Някои казават, че са виждали ангели. Тези служебни ангели се явяват с голяма светлина. Ангелската светлина може да ослепи човека. Апостол Павел, като отиваше в Дамаск, яви му се Христос. Апостол Павел ослепя и трябваше да го лекуват хората, за да паднат люспите от очите му. И ако се яви и на вас един ангел, може да ослепеете.

Но някой може да види ангел и тук, на Земята, защото има ангели на Земята, и тук между вас има някои ангели. Кой са? Трябва да имате едно вътрешно прозрение за нещата. Вие казвате: „Сега нямаме ли прозрения?“ Имате всички прозрения, но умът ви е отвлечен.

Една слугиня прегаря яденето. Кой са причините, че е прегорила яденето? Тя е млада, на 19 години. Тя не само веднъж прегаря яденето, но много пъти ще го прегори. И тя е прегорила яденето по следната причина. Един ден се разхождал по улицата ангел и тя го видяла в много хубав костюм; и влиза в къщи, и си туря дрехата, шапката и се оглежда в огледалото. Тенджерата цъпри. И докато се облече, яденето прегаря. Един психолог ще обясни: Яденето прегаря, понеже тя видяла ангел и, докато се облече и съблече, прегаря яденето. Друг психолог ще каже кои са били причините, че, като видяла ангела с тези дрехи, и тя искала да се облече със същите тези дрехи. Тя е била поканена на един бал. Така че две причини има. Дрехите ѝ трябва за бала, но защо тя иска да отиде на бал? Там половината са мъже и половината са жени. Там си правят randevu. Десет години не са се виждали и си казват: „Много се радваме, че се виждаме!“ Казват: „Да се сродим тогава.“ Сега разберайте: за онзи, който разбира живота, всички прояви на живота са еднакво добри. А за онзи, който не разбира, някои неща са по-маловажни. Главата е по-важна, но важни са и краката, които носят тази глава. Важни са и ръцете, които помагат на тази глава. Важни са и ръцете, и мускулите, и малките влакънца. За онзи, който спазва Божествените работи, всяка една малка нишка, ако се поквари, е в състояние да повреди на тялото. Това ще се отрази тогава и на цялото тяло.

Българинът е по някой път много голям философ, много трезв. Засвирият му и той казва: „Дайте ми 100 грама винце.“ Държал си той шапката и я туря на масата. И пее една стара песен – как си живели едно време добре,

дядо му бил добър; как си живели хората добре, а сега светът се е развалил. И иска да направи добро. И дойде му наум, като чува цигуларя, че свири, да отиде да купи един чувал брашно на една вдовица. А пък на друг някой човек никога цигулар не му свири и той никакво вино не пие и си държи кесията стегната; и за Бога говори. Кой е на правата страна? Онзи, на когото свири цигуларят, ще му се отвори сърцето и дава. А ако даде два чувала брашно, още по-добре.

Апостол Павел беше напреднал в мистическия живот и казваше: „Когато искам да направя добро, злото идва.“ Много естествено е това. Тъкмо тръгнал бедният човек, иска да види дъщеря си, а няма нищо в ръцете си. И вижда по пътя си една отворена кесия. И като видял кесията, забравил дъщеря си. Но след като взел кесията, взел да мисли какво да купи за дъщеря си. Та какво лошо има, че той се спрял при кесията? Това е като една мома, която го поглежда, и той се спре, захласват се. Тя даде команда да се облече хубаво и той отива в дома си, омива се, вчесва се хубаво. И търси пак да я види. Той е като войник. Вие ще кажете: „Това са детински работи.“ – Това е един закон, който функционира вътре в природата на човека. И в младата мома и в момъка ти трябва да виждаш този закон. Животът трябва да се прояви в правилна форма. И като се прояви, и ти, и окръжаващите са доволни. Христос казва: „Така да просветнат делата ви и умовете ви, и сърцата ви, че, като видят тая светлина, да прославят Отеца ви, Който е на Небесата.“

Но това няма да стане в един ден, нито в една седмица. То може да стане и в един ден, но е мъчна работа. Не искам да се спирам върху това. Някои от вас слизат

надолу. Вие сте се качили на най-високия планински връх и слизате надолу. Но казвам ви, че следващия път ви предстои още по-висок връх, и пак трябва да се качите. Вие сте се качили на този връх, който има най-малката височина, а пък следващият връх има по-големи възможности. Под височина подразбирам придобивки вътре в живота. Под думите качване на един връх не подразбирам само едно обикновено качване.

За една седмица си задавайте въпроса: Защо трябва да бъдем доволни? Дойде в тебе едно недоволство, попитай се: Кои са причините, защо си недоволен? Някой път и, като си богат, пак си недоволен; и, като си учен, пак си недоволен. Недоволството трябва да го превърнете в един стремеж за придобиване.

Англичанинът казва: „Ай дай!“ – Това значи: „Аз умирам!“ – А пък българинът казва: „Дай!“ Когато англичанинът умира, българинат живее и казва: „Дай!“ Произнася се по един и същи начин и в английския, и в българския. В природата има еднакви звукове, които имат диаметрално противоположно значение. Това, което за англичанина означава смърт, за българина означава думата „дай“. Ако кажете на българина шекер, има едно значение, а на еврейски тази дума означава лъжа. Едно съвпадение. Лъжата произтича от факта, че ние искаме да сложим в основата на живота материята. Материята е само една възможност на Духа. Това са условията, при които Духът може да се прояви. В материалния живот вие не ще можете да намерите смисъл. Там ще намерите само външните условия. Ти за да се облечеш в тази форма, ще зависи от Духа. Духът е използвал формите на материята. Допуснете сега: имате известно раз-

ногласие помежду си. Аз не искам да се примирите, но след като не се обичате, поне да сте разположени. Вие се срещате и казвате: „Не искам да го поздравя!“ И той, като ви срещне, ще си обърне гърба и казва: „Не искам да го поздравя!“ Какво печелите двамата, като не се поздравявате, какво печелите, като си обръщате гърба един на друг? Гърбът представлява егоистичният свят, а пък лицето представлява Божественият свят. Гърбът представлява адът, а лицето – раят. Обръщаш си лицето към един приятел – ти си в рая; а пък обръщаш гърба си към него – ти си в ада. И двамата сте в ада тогава, ако и той обръща гърба си към тебе. Искаш да излезеш от ада – обърни си лицето към човека и му кажи: „Приятно ми е, че те срещам! Макар, че по-рано те срещях с гърба си, сега те срещам с лицето си.“ Но онзи ще каже: „Знаеш ли, че твоите думи бяха тежки?“ – Ти ще му кажеш: „Те бяха думи от ада, но сега думите ми излизат от рая. Приятно ми е, че те срещам!“ В рая другояче живеят хората. В ада живеят тежко. Щом обръщаш лицето си към човека, веднага ще се измени положението.

И Бог казва: „Обърни се към мен.“ – Ти се молиш, но гърбът ти е обърнат към Бога. Ще си обърнеш лицето към Бога и ще Му кажеш следните думи: „Татко, досега аз не съм изпълнявал Закона ти, но сега реших да изпълня Закона ти, както Ти си наредил. Думата Ти няма да направя на две.“ Ще изпълниш Волята Божия. По-рано ти си искал хората да се отбиват от пътя ти, а пък сега ти ще се отбиваш. По-рано си искал първо място, а пък сега ще дадеш на хората първото място.

Тук любовта я няма още, понеже не си местите столовете. Сега тук седи квартирният въпрос и аз на вас

не говоря; всичко това се отнася до разбирането на вашите дядо и баба. Вие носите стари неща, имате предвид как са живели вашите дядо и баба. – Аз казвам: Много ми е приятно за това. Всичките ви книги съм ги чел и знам дядо ви и баба ви как са живели. Мога да ви чета цели лекции по това, понеже тази литература я прочетох вече. И ще ми бъде крайно приятно да ми донесете други книги от друг характер. Сега ще ми донесете книги, в които пише как се развързват кесиите, как се прощава на приятелите и пр. От тези добри книги ще донесете. Сегашният ви живот е предисловие на бъдещия. Новите книги ще ви бъдат полезни. В новите книги, които ще донесете, има нещо, което е за вас и което ще използвате. А пък досегашните книги ще ги турите настрана, вие ги знаете. Тази книга, която донесохте, беше от дядо ви. Сега ще донесете от томовете на баба ви.

Още жените не са се проявили в света. Понеже жените чакат дядовците да се проявят, те ще имат път оправен. Бабите ще дадат метод за прилагане. В България всички земеделци са произвели своите волове в доктори. Българите казват на воловете: „Ди, ди!“ – А пък на евангелския език на богослова, който има докторат, се казва: Диди. Като впрегнете вашите мисли и думи, ще им кажете: „Ди, ди“, т. е. на работа!

Това знание, което имате, е полезно. То е също предисловие на знанието, което ще дойде. То е полезно за самовладеенето на вашите мисли. Аз като минавам покрай хората, усещам едно ужасно дразнене. Чувам един шум. Малко като чукнеш човека, той е като кон, иска да те ритне. Волът, като го бутнеш, иска да те бодне. Малко ще упражните самообладанието. Като дойде стра-

данието, ще го вземете с щипци и ще го огледате. Някой казва: „Аз страдам.“ – Не, вие не знаете още какво е страданието и как да се справите с него. И ако дълго време отглеждате страданието във вас, ще се зароди едно ново чувство. И вие ще намерите в страданието една нова работа, чрез която ще ви дойде голямо благо. Отначало мислите, че страданието е затвор; но ако го огледате хубаво, ще видите една работа, чрез която ще дойде голямото щастие, което вие очаквате. Като страдате, не се обезсърчавайте.

Някой път чувствувате една голяма празнота. Радвайте се, че чувствувате тази голяма празнота, понеже в празния съд се туря вода. Пълното сърце трябва да се изпразни, а празното – да се напълни. Това е закон в природата. Тези смени съществуват. Забелязвам, че сте много раздразнителни. Раздразнението е неразбиране на известни закони. Например дразни ви, че духа вятър и носи прах в очите ви, но после това ще се превърне в дъжд. Ще завали дъжд и ще напои тревата, житото и ще има плодородие. Така че не се дразнете от онова, което ви дразни и ви е неприятно; то е прах и този прах после ще донесе своята полза. Та и вашите страдания са блага, които носят полза. Единственото Същество в света, Кое-то страда, е само Бог. Другото страдание е само отчаст-ти. Бог ви е дал свобода, а вие злоупотребявате с нея. Бог е в състояние да смаже тази форма, но Той се въздържа. Бог ви оставя векове да си правите, каквото искате, в очакване, че един ден ще се поправите. Не се противете на Божите разпореждания. Не се противете на страданията. Изучавайте страданията и не им се противете. Не се противете и на злото. От всички неща, кои-

то казах, кои неща запомнихте? Какво сте запомнили? Кое остана в ума ви? Коя мисъл е най-важна? (Сестра Радка Давидова: „Във всички си живот да гледаме да изпълним Волята Божия.“)

От мое гледище аз се радвам, че сте недоволни и, като станете доволни, пак ще се радвам. Като сте недоволни, радвам се, че ще станете доволни. И като сте доволни, пак се радвам, че ще станете недоволни. Когато аз се радвам за доволството ви, аз съм мъж, а когато се радвам за недоволството ви, аз съм жена. Следователно радостта е за мъжа, а недоволството за жената. Преведете го сега това. Работата и копаенето е за мъжа, а почивката е за жената. Мъжът, който се е радвал, ял и пил, той ще работи. А жената, която е недоволна, ще си почине.

Когато ти си недоволен, ти си жена. Защото недоволството произтича от чувството. А пък радостта произтича от ума. Случи се нещо и ти не знаеш защо се е случило и си недоволен – ти си в чувствата. Излез от областта на чувствата и намери ума. Искаш да направиш едно добро и, като намериш форма, в която да направиш доброто, ще бъдеш доволен; а ако не можеш да намериш добрата форма, ти ще бъдеш недоволен. Ако не можеш да издържиш това, което чувсваш, то е недоволство.

Кому принадлежи радостта? Умът е, който носи радост, а пък сърцето носи недоволство. Но сърцето носи условията, при които умът може да бъде радостен. И умът носи условията, при които сърцето може да разреши вечната задача на доволството.

Сега ще ви дам една задача за една седмица. Всеки

ден отбелязвайте през деня колко пъти сте мъж, т. е. колко пъти сте радостен, и колко пъти сте жена, т. е. колко пъти сте били недоволни. Отбелязвайте това, отбелязвайте времето дали е облачно, дали е валило дъжд, дали има вятър и пр. Много е важно да се види и какво е времето – има едно съответствие между вашето настроение и климатичното време.

„Добрата молитва“

13 лекция от Учителя,
държана на 18 февруари 1934 г., София – Изгрев.

КЪДЕТО И ДА ОТИДЕМ

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

Ще прочета 11 глава от Първото послание към Коринтяните (от 6 до 16 стих).

Има няколко начина за разбиране на нещата. Те трябва да се спазват. Съществува едно заблуждение, че ние считаме истината като нещо материално, което може да намерим някъде. Трябва да си съставите една истинска идея за голямото и малкото. Какво можеш да приказваш на един глух човек. За да разбира човек, трябва най-първо да му са отпуснени ушите. Какво може да приказвате на един сляп човек за светлината? Или какво може да приказвате за хубавите цветя, за миризмите им на един човек, чието обоняние не е развито. А пък има и други сетива някъде вътре в човека, които трябва да се развият. Има два вида сетива. Едните са груби сетива, те схващат нещата много повърхностно, само отгоре. Който не разбира, като види една дреха, повлиява се от цвета ѝ, гледа да е шарена, пъстра и казва, че е хубава дреха. А който разбира, той гледа най-първо качеството на плата, от какво е направен той и после иде цветът. Цветът иде отпосле, а същината е самият плат.

Една песен, която вие пеете, тя си има една външна краска, има си там известни правила. Казват: „Време, такт трябва да има.“ Но един пее една песен и друг я пее, но не могат да я изпеят правилно. Може да се дадат на

песента две различни съдържания. Има нещо в гласа, има известни интонации в гласа, които със знаци не могат да се предават. Можеш да предадеш нещо чрез модулацията на думите.

Вие седите в едно положение, всеки от вас има известни теории, известни схващания. Имате идея за Бога, но смътна идея. Имате идея за баща си, за майка си, но да ви попитат конкретно какво нещо е баща ви, майка ви, ще се намерите в чудо. Ти виждаш баща си така, както всички други хора. По какво се различава баща ти? Значи тази идея не може така лесно да се определи. Някой казва: „Говори ми истината.“ – Може да се говори истина, но това е обикновена истина. Ти не можеш да говориш истината, ако не живееш в нея. Ти не може да ходиш, ако не си жив. Не може да мислиш, ако не си умен. Умът трябва да предшества мисълта. Животът трябва да предшества движението, защото движението е резултат на самия живот. Някой казва: „Не ми е добре!“ – Добре да се живее, това е отлично понятие. Сега не живеете ли добре? Къде ще намерите хора, които живеят по-добре от вас? Че как се живее добре? Слава Богу, не сте глухи. Слава Богу, не сте слепи. Обонянието ви е намясто, езикът ви е намясто, виждате, разговаряте, смеете се, пишете. По какво се различава добрият човек? Под добър човек обикновено разбираме човек, чиито джобове са пълни с пари; добрият човек е проводник на живота. Той, като влезе, нищо не дава. Джобовите му са празни, но, дето мине, той оставя нещо. Той е като слънцето. Като мине някъде, там всичко расте, дава живот навсякъде. Това е добро. А пък даване на пари, на жито, да се прави добро – това са само резултати.

Да допуснем, че ти дадат тема да пишеш, какво нещо е добрият човек? – Всеки ще го пише, както разбира. Вие давате мнението си, че еди-кой си човек не е добър, защото не ви е казал сладка дума, не ви е погледнал, както трябва. Казвате: „Не ми се харесва той.“ А пък щом ви погледне мило, вие казвате: „Като този брат никъде няма. А онзи гледа студено, не го харесвам.“ Това са много повърхностни разсъждения. Вярно е, че онзи, който е добър, е като Слънцето. Всеки лъч, който иде от Слънцето, носи живот.

На първо място не се спъвайте. Вие често се спъвате, като онзи стар дядо, който седял до едно дърво. Малкото му внуче се приближило до него с един конец и му казало: „Да те вържа, дядо.“ – Детето обикаля дядото с конца, дядото се смее. Детето все обикаля, един път, два пъти, три пъти и пр. – Дядото все се смее. Обикаля го 200 пъти. Най-първо дядото мислел че това е шега и се смеел, но като обиколило детето 200 пъти, дядото казал: „Дядовото, ще ме омотаеш.“ – Детето казало: „Я се освободи!“ – Като се омотаеш с тънкия конец 200 пъти, ще се намериш в трудно положение. Да кажем, че вие сте един стар умен човек. Искате да вършите една работа, но казвате: „Тази работа няма да я бъде.“ – Един път конецът е замотан. Пак повтаряш: „Тази работа няма да я бъде, не ми хваща окото.“ – Ето вторият конец. – „Няма да я бъде, няма да я бъде!“ – Обвързваш се ти със своята мисъл. Тази отрицателна мисъл постоянно те обикаля и свързва.

Казваш: „Като отида на онзи свят, все ще разбера някои неща.“ Ти не знаеш какво нещо е умирането. Не знаеш какво нещо е онзи свят, не си бил между ангелите.

Смътна идея е това. Ти мислиш, представяш си, че, като отидеш на онзи свят, ще те посрещнат с песен и цветя. Възможно е, но възможно е и да няма никакво посрещане. Писанието казва: „Онова, което Бог е приготвил за онези, които любят Бога, око не е видяло, ухо не е чуло, и наум на човека не е идвало.“ Тези същества, които любят, са най-разумните същества. За да любиш, трябва да бъдеш разумно същество. Вие някой път запитвате: „Защо трябва да го обичаш?“ Ти няма какво да го обичаш, ти ще станеш проводник на Божествената Любов. Ти не обичай хората, но стани проводник на Любовта на Бога, да мине Любовта през тебе. Някой пита: „Като го обичам, какво ще стане?“ Казвам: Ще стане това, което става през стъклото. Какво става през стъклото? То, като пуца светлина, е авторитет, ако не пуца светлина, вземат та го изхвърлят и турят друго стъкло. Значи, ако пуцаш да минава през тебе любовта, ти ще седиш в живота, а пък, като не я пуцаш, ще кажат: „Това стъкло не е хубаво.“ Ще го извадят и ще турят друго. Това изваждане става често. Ако не сте духом разположени, тогава не сте добър проводник на Божията Любов и това ви причинява вече страдание. Значи страданието показва, че има вече някакъв дефект. Страданията не са нещо произволно. Вземете болките, които се явяват някой път. Пиеш студена вода, капилярните съдове се свиват, имаш изобилна кръв, която не може да тече свободно, и се явяват болки. Някой път изстиването може да дойде отвънка. Студено е вън и изстинеш. И казваш: „Неразположен съм. Не зная какво ми стана.“ – Ще мислите, че сте урочасани, че зле ви е погледнал някой. А пък причината не е там. Причината е във времето.

Ако погледнете барометъра и термометъра, ще видите, че температурата е спаднала с няколко градуса. Тая промяна на температурата е станала причина за твоето неразположение, а пък ти мислиш, че някой криво те е погледнал. А причината не е там. То е само съвпадение, едно следствие. Та най-първо, всяко неразположение, което има във въс, показва, че някъде има някакъв дефект и то или във вас, или в окръжаващата среда. Причината за вашето неразположение може да е чисто материална, може да е духовна, може да е от умствен характер. Причината може да е в яденето, може да е във въздуха, може да е в светлината, във водата, може да е във вашите чувства, във вашия черен дроб – той може да не функционира правилно. Или причината може да е във вашия далак, или във вашия слънчев възел, или в малкия ви мозък, или в задната или предната част на големия ви мозък. Трябва да я намерите. Когато дойде във вас едно неразположение, трябва да направите всички изследвания, трябва да намерите на какво се дължи то.

Аз съм забелязал в училището ученикът приказва на учителя, учителят го плесне по лицето и казва: „Марш!“ Ученикът сега не знае защо го е плеснал учителят. И учителят не знее. У него се заражда такова едно желание. Между ученика и учителя има известно отношение. Учителят, като погледне друг ученик, не го плесва по същия начин, а е любезен с него. И онзи ученик се старее да разбере, образува се една вътрешна връзка. Учителят казва: „Вижте, този ученик разбира.“ Коя е сега връзката? Защо единия изпъди, а пък на другия се мъчи да му разправя? Вие ще кажете така: „Той обича единия повече.“

Всеки все ще намери противоречия в живота, в семейството и пр. Всеки ден вие едного приемате, а пък другиго изпъждате. Една мисъл изпъждате, а пък друга приемате, коткате я. Вие ще кажете: „Това е в моя навик.“ Или ще кажете: Този е по-добър, а онзи не е така добър. – Но може и да не е така.

Сега вие не считайте, че когато някой човек е сериозен или плаче, че това е нещо лошо, а ако се смее, че това е нещо добро. В смеха има разширение, а пък в плача има интензивно свиване. Но някой път има плач, който разширява. Плачът е един метод. Този човек, който плаче, той се мие, чисти се, казва: „Колко ми е лошо!“ (Учителя пее тази дума.) Пее си той: „Колко ми е лошо, лошо, лошо!“ – След един, два часа виждаш, че той вече е весел. Че този човек се е опрал. Какво лошо има в това? Значи той казва: „Окалял съм се, значи трябва да се изчистя. Изчистих се.“ (Учителя изпя тези думи.)

Та трябва ви един вътрешен научен метод на самоизследване. Вие казвате: „Не зная какво ме споходи днес. Не ми върви, урочасаха ме.“ – Никакви уроки няма тук. Не че няма изобщо уроки; има уроки в света. Срещнеш някой човек с гъсти магнетични и електрични трептения и те напълни с кал. И не може да се освободиш, и като не може да се освободиш от неговото електричество, ще те удари в главата. Има хора, които, като погледнеш, ще урочасаш. Има уроки. Бабите често лекуват уроките. Урочасали и биволът умрял. Има хора, които погледнат един здрав бивол и кажат: „Много хубав бивол!“ – И биволът падне. И ако не дойде баба, биволът може да умре. Тича бабата, блъсне бивола тук-там, погледне го тук-там и биволът стане и се разтърси.

Уроците, това са удари вътре, духовни удари. Вие мислите, че няма такива удари. Трябва да изучавате силите, които действуват вътре във вас и вън от вас. Вие изучавате сега само резултатите. Един човек ви е неприятен, но това е резултат.

Разправяха ми един случай. В едно семейство един момък се влюбил в чорбаджийска мома. Той няма нищо, няма къде да се завърти. Всички му говорят: „И дума не може да стане за женене!“ – „Но – казва друг – дядо му оставил голямо богатство – двеста хиляди гроша!“ Старите го харесват. Ние във всички неща туряме един материален елемент. Материята, това е нещо равносилно на енергията. Материята е събрана енергия на едно място, на което ти в даден случай можеш да разчиташ. Но трябва да разбираш качествата на тази материя, която е вложена в тебе. Ние най-първо трябва да знаем да оперираме с нашето тяло. И с известна енергия и материя във вашия мозък трябва да знаете как да оперирате. Няма да оперирате само с известни клетки. Те са безброй клетки. Трябва да знаете да впрегнете всички на работа. И тогава ще имате едно хубаво разположение. Ако седиш и казваш: „Аз трябва да бъда добър. Аз трябва да бъда добър!“, това е еднообразно положение. Ти и без това си добър. По-добър човек от тебе няма. Какво трябва да разбираме под тези думи „по-добър човек“? Ето какво аз разбирам. Срещам един човек на пътя. Имам един товар, тоя човек е здрав. Казвам: По-добър човек от този няма. И му казвам: Колко ще вземеш за товара? – Толкоз. Къде ще търсим сега друг? В дадения случай един човек, който може да извърши една работа, по-добър човек от него няма. В следващия час може да

намериш друг един човек. Но ти не казвай, че този човек е по-добър от първия. Не казвай, че този човек, който нищо не е направил, е по-лош. И онзи, който не е услужил, може да е добър. Ти казваш: „Аз нищо не съм направил за Господа досега. Трябва да се излее Духът върху мен и да ида да работя.“ – Вие считате Духа като нещо, което ще ти се налее. Казано е: „Ще ви изпратя Духа си“. Под думите изпращане на Духа се разбира образуване на една вътрешна връзка. Идването на Духа не е нищо друго, освен образуване на връзката. Щом тя се образува, тогава разумният Дух започва да действа.

Вие имате един затворен прозорец. Стаята ви е тъмна. Трябва да отворите вашия прозорец, за да се образува една връзка между външния свят, светлината и вас, та да може светлината да проникне в стаята ви. Не че светлината сега ще се образува, тя си съществува, но тя сега трябва да влезе във вас.

Вие очаквате Духът да дойде. Просто ще станете проводници на Божията Любов. И като станете проводници на нея, то вече Духът, разумното, действа. Просто премахнете онази малка причина, която спъва. Вие казвате: „Аз още не съм готов.“ Днес казваш така, утре казваш пак така и т. н. Станеш на 45 години, на 60 години, на 70 години и казваш: „Не съм готов.“ Станеш на 80 години и повече, задигнат те и ти казваш: „Когато дойда друг път.“ – Не, стани днес и кажи: „Днес съм готов!“ Никога не казвай, че не си готов. Под думите „не съм готов“ може да разбираш, че не си готов да вдигнеш Земята, да нахраниш целия свят и пр., но може днес да си готов да направиш едно малко добро, което другите

не могат да направят. И като го направиш, в тебе ще дойде една нова светлина.

Свързали някого с един тънък конец, завили конца около него, вързали го и му казали: „Да не се мърдаш, че ако речеш да се мръднеш, ще се порежеш!“ – Той седи и гледа, не бута конца и казва: „Ще се порежа.“ – И казва: „Ще дойде някой да ме освободи.“ Идва един с едно дърво и казва: „Какво седиш тук?“ – Като го удари, то конецът се скъсва при мърдането на вързания, и последният казва: „Този конец не бил толкова опасен.“

Вие седите и сте вързани. Идва едно голямо нещастие отгоре ви и вие скъсвате конца. Малки работи има в живота, които ви спъват, най-малки работи. Вие казвате: „Защо Господ допусна този дявол, който ме е вързал.“ – Защо ти допусна дяволът да те върже. Дяволът е шегаджия. Гледам един човек доста възрастен, легнал върху един сламеник. Наблюдавам деца с игли шият нещо. Те му зашиват краката, дрехите. След това запалиха сламеника с кибрит и се скриха. Старият се чуди. Аз го наблюдавам. Психологически, смешно е. Той сега си спомня, че е легнал. Той си е легнал свободен, а сега са защити панталоните му, палтото му за сламеника и не може да разбере как е станало това. Казвам му: Още веднъж, когато спиш, не оставай да има деца около тебе. Тях ги няма сега, изчезнали са.

Сега изяснявам един психологически закон. Ти си легнеш спокоен и тези деца те зашият и, като дойде огънят, ще се намериш в едно противоречие, в едно трудно положение. Този дядо не може да се освободи, защит е. Но аз имам ножче, освобождавам го. И той, като дойде на себе си, усмихва се малко и казва: „Те са такива ху-

бави малки дяволчета. Само да ги зная кои са, само да ми паднат!“ – Питам сега: Откъде у тези деца се заражда тази идея?

Да ви приведа друг пример. Това не само в България го правят. В Америка, в един от най-видните университети, преди 40 години отива председателят на щата с кабриолет в университета, да посети сина си и да говори с ректора. Оставил си кабриолета навън с един кон. След час излиза и вижда, че кабриолетът го няма на мястото, а е горе, на покрива на университета. Конят е долу, а кабриолетът – горе. Студентите се качили горе и свалили кабриолета по молба на председателя на щата. Той сега плаща на други студенти да му снемат отгоре кабриолета. А кои са направили това, никой не знае. В същия университет става друго нещо. Всеки ден се разхожда ректорът на университета с кабриолет. Студентите в негово отсъствие вземат, че измъкват предните колела и ги турят отзад на кабриолета, а задните турят отпред. Ректорът се качва на кабриолета и вижда, че има нещо не в ред. Среща го един студент и му казва: „Господин ректоре, нещо е станало с вашия кабриолет: задните колела са отпред, а предните са отзад.“ Слиза ректорът, студентите започват да поправят, турят колелата на местата им и се урежда въпросът. Това става в една просветена Америка.

Някой път децата правят такива шеги, но тук в случая не са глупави деца, а студенти от трета и четвърта година, искат да направят шега, да се посмеят.

Та казвам: У човека има един вътрешен произвол, който трябва да намерите и уредите. В един американски университет често вземали кабриолета на ректора и оти-

вали с него на бостана да крадат дини. После ректорът си търси кабриолета и не го намира. Казали му, че кабриолетът е в бостана. Ректорът, за да изучи работата, веднъж се дегизирал, облякъл се като студент и отишъл с тях на бостана. И тъкмо те слизали от кабриолета, той казал: „Boу“. Студентите познали гласа му, че това е ректорът, и оттам насетне шегите престанали.

И вие ще кажете вътре в себе си за произвола, който съществува във вас: „Boу“, и ще се свърши въпросът. Не че у тези студенти има нещо лошо, но студентите лекуват ректора. Има нещо в ректора, което те не одобряват и искат да му дадат един урок. Ако го обичаха, не биха правили така. Има нещо в него, което те не обичат и искат да го изправят.

Някой път и с вас става така. Вие може да сте подложени на някоя вътрешна шег. С кого не е ставало това. Имаше един наш брат, който беше ревностен проповедник – Петър Тихчев. Една шег беше станала с него. Дошли деца и му турили едно знаме отзад. Той върви със знамето и всички се смеят наоколо. Той носи знамето. Приближава се един и му казва: „Има нещо турено на гърба ти.“ – „Какво е то?“ – Те го направили знаменосец.

Та най-първо ще се очистите от всички ваши знамена, които са на гърба ви. И когато отивате на университета, не отивайте с кабриолет. И попипайте дрехите си, вижте дали няма някое знаме на тях. И в университета отивайте пеш, понеже този кабриолет е излишно нещо. Ти носиш излишен багаж в себе си. Никога не носи в себе си излишни идеи, излишни мисли. Ще ти направят някоя шег с тях. Заключение е: Често в на-

шият живот има неща излишни. И това е хубаво, не е лошо, но трябва да бъдем добри за самите нас, понеже тази добрина аз трябва да я чувствам най-първо, а не хората; доброто трябва да бъде най-първо заради мен.

Същият закон е и за други неща. Когато аз ям, тази храна трябва да е първо приятна за мен, аз трябва да я чувствавам. Та доброто ние трябва да го чувстваме в нас. И ако това чувство е правилно, то ние имаме вече една ясна представа. И тези правилни чувствавания са, които градят в живота. Хубаво е да има човек правилни чувствавания. Някой път може да си скръбен. Чувстваваш, че тази скръб не е намясто. Скръбта ти е намясто, че се ползуваш от нея. А някой път се радваш и чувстваваш, че радостта е намясто. А някой път скърбиш или се радваш и чувстваваш, че и двете не са намясто.

Та нямаме две мисли за едно и също нещо. В Божествения свят не можеш за едно нещо да имаш две мисли или две чувствавания. Но ще имаш една права мисъл, едно право чувство и едно право желание.

Не трябва да казваш: „Утре ще бъде по-добър.“ Доброто е в разбирането на нещата.

Тук има няколко единици с разни големини. Ако първата единица представлява един нос с дължина 3 см, то има вече едно влияние. А пък ако третата линия има дължина 6 – 7 см, този нос ще има съвсем друго влияние. Енергията, която се прекарва през един дълъг нос, се различава. Всяка една линия по своята дебелина и дължина има известно значение, известно влияние. Ако твоят нос е дълъг и тесен, ще има едно влияние, а ако е дълъг и широк долу, ще има друго влияние. Ако носът ви е дълъг, а е сплескан отстрани, вие всякога ще бъдете

един човек нервен, сприхав, неразположен духом. А когато крилцата на носа са добре развити, това показва добра дихателна система, това говори за човек, който диша добре. Ти трябва да дишаш добре, за да се развие долният край на носа ти. Ако не дишаш добре, носът ти долу е неразвит. Но, разбира се, носът не трябва да бъде дълъг 20 см.

Обичта, Любовта всякога се отличава с една мощна сила. Там, гдето има растеж, има знание, има богатство, има сила. Любовта е най-мощният подтик. Под Божествена Любов аз разбирам най-мощният подтик за придобиване на всички Божии блага. Това аз разбирам под думата Любов. Без Любов Божиите блага не могат да дойдат. И когато дойде любовта в тебе, ще се зароди желание да обичаш, желание да станеш силен, желание хубаво да ядеш, желание хубаво да правиш нещата, както трябва. Без любов ти си индиферентен и казваш: „Това не струва, онова не струва.“ Щом дойде любовта, тя ни застава да се интересуваме. И всякога трябва да имаме това разположение.

Казвате: „Няма кой да ме обича.“ – Идеята не е права. Ти не разсъждаваш правилно. Има един, Който те обича – всеки ден за тебе изгрява Слънцето. Слънцето, като изгрее, те търси. Има едно същество, което, като излезе, те търси. Слънцето те обича. Под Слънцето аз разбирам Бога, Който те е създал. Както ние се интересуваме от една своя картина, така и Бог се интересува за всички. Той се интересува как ти растеш, дали онова, което е вложил в тебе, расте или не. Ако ти не си го видял, то е друг въпрос. Може твоето внимание да е било отвлечено някъде. Нали някой път някои деца са

толкова увлечени в работа, че баща им минава и те не го виждат. Ти може би си зает с някои материални работи и Господ е минал 10 пъти около теб и ти не си Го видял и после казваш: „Мене няма кой да ме обича.“

Помнете, че има Един, Който ви обича. И няма какво да се обезсърчавате. Сега Този, Който ви обича, някой път може чрез някои външни хора да ви покаже това. Но да допуснем, че Той чрез външни хора не се проявява, какво трябва да бъде тогава вашето положение?

Вие искате Господ да ви обича, нали? За какво Господ трябва да ви обича? За колко неща трябва да обичаме един човек? Вие толкова говорите за любовта, кажете ми сега, кой е подтикът на Любовта, кой е подтикът, за да обичаш един човек? Малкото дете обича майка си, дъщерята обича баща си, приятеля си. Но кой е подтикът сега да се образува приятелство? Кой е подтикът за любовта между детето и майката, между детето и бащата, между слугата и господаря? Това е един цял научен въпрос. Всички вие си имате известни възгледи. Вие ще кажете за някого: „Той има добро поведение.“ – Това са общи неща. Аз изхождам от материалния свят. Спирам се при един извор. Спирам се много пъти – гърлото ми е засъхнало, пия вода, придобивам разположение. Аз някой път обичам това качество на водата. Като пия, не ме пали вече на жажда, утолява ми се жаждата. Има една вода, която действа добре, мека е. Чета една хубава книга. Има храна в нея. Тя изменя целия строй на моята мисъл. Аз почвам да мисля другояче. Аз обичам тази книга, много ми е приятна. Или виждам една хубава картина. Бил съм в мрачно настроение – като погледна картината, тя ме вдъхновява. Всяко нещо, което може в

дадения случай да измени нашето състояние от едно положение в друго, то е добро за нас. Образува се една връзка между самия предмет и нас. Връзки се образуват само между живите същества. Та гледайте сега да правите, но не изкуствено, онези разумните връзки. Оценявайте нещата. Вие срещате един човек по пътя. Тази среща не е случайност. Той ще изиграе важна роля във вашия живот. Ако знаете как да се съпоставите с него, това ще бъде едно щастие за вас. То е от Бога изпратено.

Сега да обясня какво аз разбирам под думите: „Да се съпоставите с него“. Ако ви дадат най-добрата храна и не я дъвчете добре, то целият ден ще бъдете неразположени, ще имате тежина в стомаха си; но ако я дъвчете добре, ще кажете: „Такава храна не съм ял.“ Някоя идея ви хрумне неочаквано. Ако тази идея я вземете и я приложите, то тя ще бъде цяло щастие в живота ви, но ако не я приложите, то ще усетите известна скръб, че сте изгубили нещо. И Писанието казва: „Не изгубвайте благоприятните условия, които носи всеки един ден. Вчерашният ден носеше едно благо, днешният ден носи едно друго благо.

Та сега онова, което е посято във вас, трябва да възрастне. Има много неща, посяти във вас, за които трябва особена Божествена енергия, за да могат тия семена, тия дарби да израснат. Например, ако Слънцето изгрява и вие не излезете да използвате да ви сгрее слънчевата енергия, вие не можете да приемете тази прана, която очаквате от Слънцето. Ще излезете и ще изберете най-хубавото място. Аз съм виждал котка – сутринта тя се поставя на едно място да я огрява Слънцето. Ще си легне и ще си тури гърба срещу Слънцето.

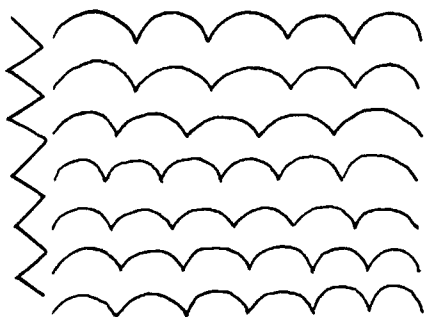
Тази котка, без да мисли като философ, тя си е турила тялото така, че да може да приеме здравословните слънчеви лъчи. И вие трябва да бъдете толкова умни като тази котка. В това отношение аз считам котките за умни и казвам: Браво! Казвам: Както тази котка знае да приема слънчевите лъчи, ако тя знаеше и така хубаво да яде, тя щеше да бъде талантива. Но котката не се е научила да яде правилно, котката в яденето не спазва никаква хигиена. Тя е много нетърпелива. Като дойде за яденето, не ѝ стига умът. Дайте ѝ една мишка и ще я изяде с черва и козина наведнъж. Още не се е научила котката да яде правилно. Аз съм виждал една възпитана котка. Живееше у Иларионов. Тя не ядеше мишки. Хваща една мишка и я изнесе на поляната. И я бута с крака си да си върви. Хване друга мишка на поляната, внесе я в къщи и я пусне. От къщи ги носи вън и внася други. Не яде мишки. Играе си, играе с тях и ги пуска, и казва на мишките: „Да си вървите!“ – Единствената възпитана котка. Но тази котка тук не е такава. Да оставим това сега. Котката е емблема на външната етикеция. По обноски, по чистота можеш да я вземеш за пример, но в хигиенно отношение, за яденето, няма да се допитвате до нея.

Нова идея е всяка една идея, която може да измени в дадения случай вашето състояние и да внесе във вас една обнова, колкото и малка да е тя. Всяка мисъл, всяка идея, която не може да внесе една обнова във вас, тя не е нова.

Трябва да има една постоянна обнова. Защо религиозните хора считат, че като станат религиозни, трябва да пожълтеят? Аз разбирам каква е тяхната идея. Те като

казват „да пожълтееш“, разбират да си умен. Но да пожълтееш, като се развали черният ти дроб, това не е ни най-малко поумняване. Има една жълта светлина на лицето, която е приятна. Но има една жълтина, която е един органически недъг. Има една червенина в лицето, една краска, която е емблема на човешкото здраве. Но има една червенина, която е емблема на нездравословно състояние. Има един синкав цвят, който е емблема на духовно състояние; а пък има една синкава окраска, която англичаните наричат така: Аз имам „blue“. „Блю“ значи син, но значи едновременно неразположение. Та имам предвид всяка една Божествена мисъл, която може в дадения случай да произведе един малък преврат във вас, да измени състоянието ви. Всяка една мисъл, в която се съмняваш дали е права или не, тази идея е неразбрана за тебе.

Да допуснем, че имате едно лошо разположение. Как може да го измените? Вземете един лист хартия и започнете да пишете върху него тези линии (фиг. 1). Искате да образувате в себе си едно Божествено разположение. Вземете си молитв и най-първо определете първото положение – неразположението (в рисунката остриите върхове), а после веднага почнете следующите линии, правилно изкривени; и, като направите 1, 2, 3, 4, 10 линии, ще започне да става една промяна вътре във вас. Та целият външен свят, всич-



Фиг. 1

ките тези промени, които стават в природата, не са за нищо друго, освен да внесат една промяна и обнова във вас. Например облачно време, дъждовно време, слана и пр. – всички тези промени имат за цел да изменят нещо във вас. По един обективен, външен начин. Бог не действа предметно. Ние не сме дорасли още, за да разберем вътрешната страна на природата. И, като деца, трябва да се учите от външната ѝ страна. Тези линии после може да ги съедините.

Аз, като имам някой път неразположение, седна и си поиграя с едно перо. Рисувам криви линии, при което във всяко едно движение, във всяка една крива линия мисълта ми да взема участие. Кривите линии са спасителни линии. А правите са творчески линии. Те са с големи амплитуди. Те са другият свят, за напреднали същества. Правите линии са за в бъдеще. А вие преждевременно сте започнали с големите работи. Някой казва: „Знаеш ли какво мога аз да направя?“ – Това е за в бъдеще, това е за Боговете. А сега ще работите с малките работи. Тези прави линии – това са големите работи. Много мъчно се разрешават въпросите с тях, а пък с кривите линии е по-лесно.

Някой казва за друг, че върви по крив път. Какво разбирате вие под думите „крив път“? – Крив път е само онзи, който е задънен път. Кривите пътища са задънени пътища. Тази енергия ще се върне назад. Например ти вземаш една нечиста храна, стомахът е задънен тогава и храната по същия път ще се върне. Това е крива линия задънена. А пък когато храната правилно си върви по естествения път, това е правилна крива линия. Така че има криви линии правилни и има криви линии задънени.

Има криви линии, по които трябва да мине вода. Това са кривите отпуснени линии. Сега аз ви говоря за отпуснените криви линии. Тези криви линии са линии на магнетизма. А онези прави линии са линии на електричеството. Електричеството винаги върви по зиг-заг, по права линия, а пък магнетизмът – по криви линии.

Някой път вие мислите, че вървите право, но всъщност не вървите право. Няма нито един човек, който върви право. Ще видите, че един човек върви по улицата и образува криви линии. Като го погледнеш, като видиш пътя му, ще видиш, че той ни най-малко не е прав, но е една крива линия, която образува големи завои. Ние в говора и в ходенето – навсякъде, правим криви линии. Кривите линии аз ги наричам линии на най-малките съпротивления. Правата линия, щом срещне съпротивление, щом условията са лоши, тя се изкривява, а пък щом условията са добри, тя върви право. Правите линии показват, че външните условия са благоприятни

Кривата линия има два смисъла: съпротивленията на кривата линия може да са отвън, а може да са отвътре. Ако съпротивлението ви е отвън, кривата линия ще стане вдлъбната, а ако иде отвътре, тя ще стане изпъкнала. В лицето на някои от вас се забелязват такива линии. Когато стомашната система е развита, към слепите очи има такива линии. Тогава отвън човек има благоприятни условия да яде хубаво. Когато в долния край бузите са вдлъбнати, а малко по-горе са изпъкнали, това показва, че условията на стомаха не са добри – този човек не може да яде хубаво. Когато стомахът е в здравословно състояние, тогава страните на човека на лицето му са изпъкнали, а когато стомахът боледува, тези страни са вдлъбнати.

Ако ти почнеш да мислиш правилно, ще се мине малко време и ще почнат тези трапчинки малко по малко да се изправят. Та онези, които се занимават с човешката мисъл, казват, че човек може да строи тялото си, но то не е така лесна работа. Човек може да построи съвършено цялото си лице, ако знае как да мисли. И за това са необходими хубавите мисли.

Човек и при най-лошите условия да не се обезсърчава. Обезсърчението ще дойде, но да не се обезсърчиш. Ти може да пипаш една змия и да ти е отвратителна, но да не се уплашиш от нея; и да знаеш как да я пипнеш. По-кротко същество от змията няма. Кога? – Когато е студено. И по-лошо същество няма, когато е топло. Значи пипай змията, когато е студено, а когато времето отвън е топло – не. Когато времето е студено, пипай я; когато времето е топло, дръж я за врата.

Сега тази змия какво изразява? У нас има известни сили, които при известни условия имат характера на змията. Когато условията отвън са много лоши, тези сили действуват добре; но когато условията отвън са много добри, тези сили имат точно обратен характер. И когато някой човек забогатее, тези сили в него действуват зле и човек става друг. Щом е студено, тази змия е добра, но когато се стопли, тази змия става лоша. Понеже не познавате силите, някой път се намерите в студения свят и се радвате, понеже вашите змии са кротки. По някой път се намерите в топлия свят и тогава вашите змии са опасни. Пазете се от тези радостни дни. Тогава тази змия може да ви ухапе. Това е цяла философия на живота. Когато животът външно се подобрява, вие трябва да бъдете много внимателни. Защо Господ ги е създал? – Оставете

този въпрос. Без змии вие не можете – това са сили. Всяка една сила, която работи, е една змия. Пътят, по който работи силата, е една змия. Тази змия може да ви бъде полезна и може да ви бъде вредна.

Има един приятел, който се занимава с електричество. Поправяше ми един електрически самовар. Стана контакт и, като го жегна електричеството, той почна вече с щипци да работи. Стана майстор, като видя къде са причините. Взема си ножче и отдалече буташе и ми казва: „Ела да видиш къде е причината.“ – Като бутна отвън на едно място изскочи искра и казва: „Още не е поправено.“ И като престанаха да изскачат искри, той каза: „Самоварът е вече поправен.“

Сега коя основна идея остава? Има Един, Който ви обича, и вие бъдете проводници на Неговата любов. Като сте проводници, Той мисли за вас, не спирайте Любовта му. Най-първо бъдете проводници на Божията Любов. С това вие показвате, че Го обичате. Да обичате Бога – това може само като сте проводници на Неговата Любов. Когато имате хубаво настроение, това е, защото чувствувате Божията Любов. Когато ти седиш и си проводник на Божията Любов, ти вече вършиш Волята Божия. Не е необходимо да ходиш някъде. Проводници трябва да бъдем и, гдето отидем, да носим благословение, където и да отидем, да предаваме това, Божественото, да бъдем проводници на Божията любов.

После ще дойдем до по-дълбоката наука: да се обичаме. То е по-дълбоката наука. За да обичаш един човек, ти много трябва да знаеш. Бог обича всичките, понеже по-умен и по-мъдър от Него няма. Колкото по-малко обичаме, толкова по-малко знания имаме. Любовта е

една мярка за знанието. Колкото по-малко обичаш, толкова по-малко сили имаш. Колкото по-малко обичаш, по-малко добродетели имаш. Колкото повече обичаш, толкова повече знаеш, толкова си по-добър. Доброто е един резултат на Любовта. Аз като кажа, че съм добър, не че съм добър, но Любовта в мен действа. Казва ми някой: „Ти си много добър.“ – Аз се радвам и казвам: Аз съм добър по единствената причина, че Любовта действа през мен. Казвам: Всички можете да бъдете добри, ако Любовта действа през вас. И всички можете да бъдете лоши. Кога? – Когато външните условия се подобряват и вие не ги разбирате, то силите във вас могат да ви направят много лоши неща. А пък когато външните условия се влошават, и вътрешните се подобряват, тогава ти можеш да бъдеш добър.

Сега ви желая следното: отвътре да сте добри, отвътре да се подобрят условията. Според мен не се нуждаете от външни подобрения, а се нуждаете от вътрешно подобрение, от вътрешно разбиране, от една вътрешна философия.

Вие очаквате сега още нещо да ви кажа. В една гостилница, след като ял един човек, очаквал нещо друго. Очаквал да му донесат нещо друго. Идва келнерът и му казва, че ще му представи сметката да плати. Той му казва: дай това, дай онова и очаквал още. И най-после дошла сметката – една сметка от 250 лева.

А пък аз не искам да дойда до сметката и да ви кажа защо. Искам да бъда искрен. Аз ще ви кажа каква е моята мисъл. Понеже условията отвън са лоши и ще ме оберат, то казвам: Нека седат във вас парите. Вие може да ме считате за много добър, а пък аз съм съобразите-

лен. Ако взема, ще ме оберат отвън. Та и вие постъпвайте, както аз постъпвам. Когато външните условия са лоши, пари не вземайте от никого, а пък когато външните условия са добри, то вземайте пари от всекиго.

Хайде да изпеем една песен. Изпейте песента „Аз в живота ще благувам“. (Всички изпяхме с Учителя тази песен много пъти. След това Учителя изпя тази песен по много начини.) Нека сега изпеем думата „разположение“. (Изпяхме думата.) Тази дума освежава, носи богатствата, които има в нея.

При всяка лъжа се намалява силата на ума и ставаш по-лек. Като говориш истината, придобиваш сила и тежест. Лявата ръка изразява по-нисшето. Това, което прави дясната ръка, лявата да не знае. Но и каквото лявата ръка прави, дясната да не знае. И после, като узрее, то лявата ръка ще го изкара навън. Крий добродетелите си, а лошевината си не крий. Лявата ти ръка да не знае добродетелите ти.

„Отче наш“

14 лекция от Учителя,
държана на 2 януари 1935 г., София – Изгрев.

НОВОРАЖДАНЕ

„Отче наш“

„Махар Бену Аба“

Ще прочета Послание към Коринтяните, втора глава от 12 стих до края.

Песента „Аз в живота ще благувам“.

Имате ли зададена тема? Пишете върху темата „Отличителните черти на умния човек“.

Човек върви по един дълъг път. Какво се ползува от извървения път? Ако погледне колко път е извървял, какво го ползува? Ако се спре на половината и каже: „Стига ми!“ и остане, какво се ползува? Това не е достатъчно. Някой път хората се спират наред пътя и остават за следуюния ден да разберат нещата. Човек, който отлага, той никога не може да успее. Отлагането винаги показва една слабост в човека. Аз сега говоря за отлагане на това, което може да направиш. Има неща, които не може да направиш, а има неща, които може да направиш, но отлагаш. Стреми се да не отлагаш. Ти можеш да донесеш нещо, но искаш да отложиш и казваш: „Друг път ще го донеса.“ – Не отлагай, вземи си стомната и донеси вода. Ти не очаквай от никого. Той може да дойде, но може и да не дойде. Това е само за изяснение. Да кажем, че някой е посетил един концерт, слушал е да свирят и казва: „Много хубаво е това, което свирят.“

Ще направя едно сравнение. Човек, който отива на един концерт и не разбира добре това, което е свирено,

прилича на един човек, който е поканен на обед само да помирише яденето. Друг яде, той мирише и казва: „Много хубаво мирише това ядене.“ Някой път някой казва: „Много хубав е този концерт.“ – Той не е ял, а само е помирисал. Трябва да ядеш. В музиката има едно вътрешно разбиране. Ако музиката не е направила преобразования в живота ти, ти само си помирисал яденето.

Когато човек се разболее, престава да пее. И когато човек стане лош, пак престава да пее. Казват, че смелите хора, когато отиват на бойното поле, отиват с песен.

Някои отлагат да пеят и казват: „Аз остарях, на млади години се пее.“ – Че защо на стари години човек да не може да пее? Има един атавизъм – ти постоянно мислиш, че си остарял, и само за старините мислиш. Ти казваш: „Остарях, остарях!“ – И почват да ти се явяват такива образи. Погледнеш се в огледалото, видиш някой бял косъм или някоя бръчка и най-после мислиш как ще умреш, дали има онзи свят или няма, какво ще бъде там положението ти. Но всичко това не е разрешение на въпроса и ти се смущаваш. Викаш свещеник да те изповяда и той те пита: „Кажи си греховете сега!“ Като се изповяда човек, той скрива половината от греховете. Досега не съм срещал в човешката история нито един пример, где-то някой да е изповядал всичките си грехове. Най-искрено са се изповядвали Толстой и Блаженный Августин, но и те скриха една десета от греховете си. Има неща, които не трябва да се казват, понеже, ако си изповядаш греховете, ще се заразят и другите; затова не може да изповядаш тези неща. Някой казва, че си изповядал греховете. Не. Има известни грехове, които са приятни за изповядване, а други – не. Какво подразбирате вие под думата

грях? Много работи се разбират под думата грях. Грехът е една от големите спънки на живота. Дойдеш до едно място и този грях става причина да изгубиш живота си. Някои сега мислят: „Защо трябва да изповядаш греха си?“ Ти трябва да изповядаш греха си, за да може да се възстанови животът наново. Казва се, че праведният човек няма защо да се изповядва. Праведният човек всяка вечер трябва да прегледа живота си. Грехът е като прах и се отлага. Сега аз не искам да ви занимавам с греха, понеже, каквото и да говорим за греха, е болезнено.

Някой път хората се утешават и казват: „Моят грях е малък.“ Но грехът и малък да е, расте. Той е като малка снежна топка и, колкото се търкаля надолу, става по-голям и гдето минава, завлича всичко. Има едно положение, на което трябва да обърнем внимание. Вие още не сте изучавали вътрешния метод за самовъзпитание. В християнството има един метод за самовъзпитание. Сега аз не зная вие кой метод следвате, защото има много методи за самовъзпитание. Но какво трябва да разбираме под думите: човек да се самовъзпитава? Това произтича от „храня се“. Човек да се храни сам физически, да дъвче. Той трябва да знае и каква храна да приема. И не само че трябва да се храни, но трябва да знае и качествата на всяка храна, от която организъмът му има нужда. Човешките чувства имат нужда от някаква придобивка, човешкият ум – също, човешкото тяло – и то има нужда от придобивка. При самовъзпитанието има един метод, при който тялото може да уякне, да се хармонизира. Има начин при самовъзпитанието и за уякване на човешките чувства и на човешките мисли. Една мисъл може да се кали, както сега хората каляват мекото желязо и го пра-

вят стомана или както сега правят желязо да не ръждява. Да допуснем, че искате да се самовъзпитавате, да не се плашите. Някой път подскокнете, като ви бутнат. Искате сега да се самовъзпитавате, да не трепвате, като ви бутнат. По кой начин ще почнете да се самовъзпитавате? Този страх не може да го спрете изведнъж, понеже той е цяло течение и, като го спреш изведнъж, ти ще си направиш по-голяма пакост. Тази област, в която се развиват силите на страха, е поле на сили, които действуват автоматично вън от човешката воля. Страхът не идва по желанието на човека; това е една сила, която действува. Като дойде страхът, човек не му мисли. След като е бягал един, два километра, ще се спре и ще си помисли. Няма никаква причина, но той е бягал 2 – 3 километра. Казват: „Идат черкези, башибозуци“ – и хукне населението един-два километра в гората. И после се върнат и видят, че никакви черкези няма. Казвам: Страхът произтича от едно особено състояние. Когато ти нямаш опорна точка, когато нямаш на какво да се надяваш, на себе си не можеш да се надяваш и на никого отвън не можеш, тогава най-разумното е да бягаш. Но представи си, че твоят неприятел е по-силен в бягане, по-бърз е от тебе, какво ще правиш тогава? Да кажем, че твоят неприятел е по-умен и по-силен от тебе, пак ще те е страх. И от силния ни е страх, и от богатия, и от хитрия, и от умния. Как ще се освободиш от страха от богатия? Ти си сиромас, а другият е богат. Той може да ти направи големи пакости. Или той е учен, или пък е силен човек. Какво ще кажете тогава? Ще цитирате един български поет: „Покорната главица, остра сабя не сече.“ Нима всички агънца, които са покорни, не ги колят? Този автор не е

казал истината. Той е казал донякъде истината. На всички покорни агънца главата им се отсича. А пък този автор казва, че покорна глава, сабя я не сече. Много войници на бойното поле се предават и им отсичат главите. Сега при какви условия именно покорна глава не се сече? Аз знам само един случай. Той е следният. Един човек е грешник и неговата карма се стимулирала в неговата глава; трябва тя да отхвъркне от раменете му. Но ако той в даден случай се покори на Бога, ако се разкае и каже: „Господи, избави ме сега и ще ти служа“. Тази глава се е разкайла, покорила се е на Бога. Ти съзнаваш, че Бог е, Който управлява света. Ти съзнаваш Неговия закон и се смиряваш и тогава неприятелят ти ще дойде и ще ти каже: „Върви си!“ – Разправят един пример из руската революция. Изкарват 250 души руски офицери, болшевиките ще ги разстрелват един след друг като контрареволюционери. Едного убиват, другия убиват, всички убиват и остава един. Той се прекръства, помолва се на Бога и онзи болшевик, като го вижда, казва: „Тебе не струва и да те убивам. Ти не заслужаваш нашият куршум. Да се махаш оттука!“ Не е за куршум този човек.

Имаш някоя болест, например ставен ревматизъм. Писано е кармически твоят крак да се осакати и кракът ти ще отиде, ще се вдървиш и нищо повече! Това е кармата ти. Но ти се обръщаш към Бога така: „Господи, ако ме избавиш, аз ще живея добре, тези прегрешения, които досега съм правил, няма да ги правя.“ – И кракът ти ще се подобри, ще оздравее. Боли те главата – същото правило ще употребиш. Ще се помолиш на Бога и после ще отидеш при лекаря, при този или онзи лекар, и може да се излекува главата ти. Ти може да повикаш един

лекар, за да ти покаже каква е болестта. Човек да не бъде фанатик. Все някой лекар трябва да излекува главата ти. Този лекар може да ти препоръча някоя билка – ще отидеш да я вземеш. Когато ви атакуват болестите, вие ще се измените, ще имате един смирен дух. Смиреният дух е този, който отвътре става силен дух. Ако твоят дух отвътре не стане силен, тогава не е смирен. Отвън ще покажеш, че си слаб, а отвътре ще се покажеш силен. А пък сега отвън си силен, а отвътре – слаб. Докато човек е здрав, той казва, че е смел, а пък като заболее, той е вече страхлив. Ние имаме един приятел от Пловдив. Той се занимаваше със спиритизъм. Беше учител. Един ден се явява болка в сърцето му. Пукат се артериите му. Лекарят му казва: „Четиридесет дни ще лежиш така на гърба си, за да заздравеят тези пукнатини.“ – Питат ме какво да прави. Според мен нека да стане. Но лекарят казал, че ако стане, така и така ще бъде. Лекарят му казал: „Няма да се качваш на по-голяма височина от 500 метра, защото иначе ще се пукнат артериите ти в белите дробове и ще свършиш.“ Той пита: „Какво да правя?“ – По това време аз бях в Батак. Казах му: „Ела при мене!“ А пък това място е на 750 м височина. Той ме запитва каква е височината там. Казах му: „Като дойдеш, ще я научиш.“ – Стоя той там една-две седмици и не му се пукна сърцето. Един ден отиваме на Домуз Алан на височина 2200 метра. Този човек се спира на едно място и ми казва: „Ти ще ме умориш.“ Казвам му: „Аз отговарям.“ Той ми казва: „Като умра, как ще отговаряш?“ – Като дойдохме до 2000 метра, каза ми: „Свърши се вече!“ – И човекът не става. Казах му: „Нищо ти няма. Като се върнеш, ще си омиеш краката и утре ще се видим.“ На

другия ден той почна да си изменя ума. Питам го как е. Той казва: „Няма нищо. Но лекарят каза да не се качвам.“ – И сега този лекар е авторитет. Но аз не искам да го изведа горе изведнъж, постепенно ще върви той по този път, да дойде до съзнание. Казвам му: Защо не повикаш вярата в себе си? Какво ти говори вярата в тебе? Той ми казва: „Има нещо в мен, което ми казва, че няма да се пукне сърцето ми, а пък друг глас ми казва, че ще се пукне.“ Казах му: Ти си се заблудил по онзи глас, който ти казва, че ще се пукне. И ако ти не слушаш това, Божественото, в тебе, сърцето ти ще се пукне. Този страх беше в болния, не че искаше това, и пред мен си признаваше. Каза ми: „Колко съм малодушен, голям страхливец съм.“ Казвам му: Страхливец си, защото вярваш в онова, което е резултат на човешкия живот, а пък не вярваш в резултата на Божествения живот вътре в тебе. Това са предположения, че може да се пукне сърцето, ако човек вярва в това, но ако не вярва в това, няма да се пукне.

Та казвам: У всички има по някоя мисъл натрапена. Това е внушение. И тая мисъл действа с голяма сила. Например влязла е в ума ти мисълта: „Мене ме убиват.“ Или някой път някой ти каже нещо и ти кажеш: „Обидиха ме.“ – И не излиза тази мисъл от тебе. Привеждал съм примера за един турчин във Варна, който правил сандали. Отишъл при него един българин, който имал голям крак, и турчинът му казал калъпсът. Значи, че има много голям крак, че няма калъп за крака му. А българинът разбрал другояче и той обиден, върви; извървял няколко километра и тогава извикал: „Сен калъпсът.“

Какво нещо е обидата? Всяка една обида за един ученик не е нищо друго освен един опит да се види каква е неговата сила. Една обида е изпит за твоята сила на търпение, на разумно търпение, да се види доколко можеш да носиш, да имаш толкова будно съзнание, че да не изгубиш мира си. Някой описва характера на Христа, когато се поругаха войниците с Него. Има нещо велико в този момент. Тези хора се подиграват с него, плюят го, а Той е съсредоточен в ума си, Той разрешава една велика задача. И всеки войник, който го плескаше, втори път не плескаше. Всички войници, които плескаха Христа, се обърнаха и станаха християни; нито един от тях не остана езичник. Един войник като удари, на друг казва: „Удари ти, аз не искам вече да Го ударя.“ – А Христос беше тих и спокоен. Той отбелязва само колко беше справедливостта у евреите. При първосвещеника той мълчеше и един от слугите му удари една плесница. Христос тогава каза: „Ако говоря криво, кажи ми; но ако говоря право, защо ме биеш?“ – Аз виждам, че тук, в класа всеки ден мнозина от вас зашлевяват плесници на Христа и, като дойдете при Него, Му казвате: „Учителю, ние изпълнихме твоя закон.“ А Христос казва: „Да, аз ви познавам по плесниците, които ми зашлевихте.“ – Има една вътрешна страна на живота. Всяка една плесница, при която ние страдаме, то е плесница на Божественото в нас.

Вие седите на повърхността и разглеждате живота много повърхностно, от много малки работи се тревожите – за нищо и никакво, за пет пари работа. Например един от семейството ще се разгневи, че obuцата на някого били по-хубави от неговите.

Изпитанията ще дойдат. Те са един стимул. Без изпитания в света никой не може да се повдигне. Изпитанията са една необходимост, както вятърът е една необходимост за растенията, за да ги раздвижи. Ако този вятър не дойде да ги раздвижи, то соковете в растенията няма да могат да се движат. Ветровете улесняват движението на соковете в растенията. Има нещо в човешкото естество, което се нуждае от едно вътрешно разклащане. И всяко едно страдание, и всеки един изпит е за уякване на вашето духовно естество. Вие сте едно посадено растение и, ако нямате никакви изпитания, няма да се развивате. Ако дойдат изпитанията, то е, за да се развива животът, ще го опитате това. Някой казва: „Защо са тия изпитания? Защо другият има по-малко изпитания?“ – Чудни са хората, когато казват, че другият имал по-малко изпитания. Никога не може да знаеш какви изпитания има другият човек. Когато страдаш и казваш, че другият има по-малко страдания от тебе, ти се самозаблуждаваш. Никой в света не може да страда така, както ти страдаш, понеже, ако друг може да страда точно както тебе, тогава вие ще дойдете в друго едно състълкновение – след време печалбата ще я делите. А пък ти сам трябва да имаш това страдание, за да вземеш сам печалбата, да няма друг да я делиш. Следователно, ти като страдаш, друг не трябва да страда по същия начин. Ти страдаш, че баща ти умрял; а пък той страда, че го уволнили от службата като министър. Той е неразположен духом. От друга страна, двама могат да страдат за баща си по различен начин. Единият страда за умрелия си баща, че няма вече с кого да се разговаря, а пък другият страда, че баща му като е умрял, той не може да свър-

ши образованието си. Това са две различни страдания. Едното страдание, че вече няма да му дава пари, то е външно страдание, повърхностно, а пък другото страдание, че не може вече да говори с баща си, то е по-дълбоко страдание. Но има едно друго схващане, при което престава страданието. Това е, когато знаеш, че баща ти не е умрял. А баща ти може след смъртта си да ти каже: „Аз съм сега в състояние да ти помогна повече.“ Един човек привежда един пример. Когато бил в Италия, той посетил един стар човек. Запознали се и старецът му казал: „Ти после ще разбереш истината. Ти вече няма да ме намериш.“ След 4 – 5 дена старецът умрял и оттам насетне този човек всякога е бил във връзка със стареца. Ако вашият баща, когото обичате, е издигнат, той след като замине за другия свят, може да ви бъде като ръководител, да ви насърчава и поощрява. Няма какво да плачете за него. И ако вие мислите, че той е умрял, вие с това спъвате себе си, а причинявате трудности и на покойния си баща.

По някой път казвате: „Аз съм грешник, с мене Христос няма да се занимава.“ – Законът в света е следният: само онзи, когото не обичаш и който не те обича, той не е с тебе. Но когото ти обичаш и той съзнава това, той не може да не се занимава с тебе. И невъзможно е един човек, когото обичаш, да не ти помогне. Това е не само правило, това е закон. Но ако ти не обичаш, това е друго. Тогава защо да не опиташ Бога в любовта? Ти кажи на Господа така: „Дали ще се грижиш, Господи, или не, аз Те обичам.“ Но ти, като проявиш малко любов към Бога, молиш се един ден, два дена, но не учиш, другите свършват университет, а пък ти оставаш прост

и казваш: „Толкова години се моля на Господа и нищо не постигам.“ – Че твоята длъжност беше да се молиш, но освен това и да учиш, а пък ти оставяш Господа да учи заради тебе. Понеже си оставил тази работа на Господа, и Господ вижда, че ти тукашния университет няма да свършиш, но там има други университети и там ще те пратят да учиш. Така вие сте кандидати за друг университет. И да свършиш този, земния университет, Той пак ще те прати в другия университет, гдето ще научиш много работи. А пък ти казваш: „Сега, сега, тук да ме прати, в този светски университет.“

Вие не разрешавайте въпроса лично. Често аз засягам въпроса за любовта. Любовта на младия, това е първата стъпка на любовта. Любовта най-първо посещава младите, след това посещава възрастните, а пък най-после посещава старите. У младите любовта начева, у възрастните е зенитът на любовта, а пък старите тя най-после посещава. Сега любовта на младите се различава от любовта на възрастните, и любовта на възрастните се различава от любовта на старите. Всъщност техните схващания за любовта се различават едно от друго. Обаче любовта у всички – и у млади, и у възрастни, и у стари – е една и съща. Вие ще кажете: „Как така?“ Онзи, ученият професор, говори на малкото дете на неговия език, ще го погали, но професорът не се изменя. Като дойде професорът при възрастния, има друг метод; а пък при стария, като дойде, има съвсем друг метод. Питам: Професорът при младия изменил ли се е, също и при възрастния, и при стария изменил ли се е? Не. Професорът говори на възрастния според неговото съзнание. Говори и на детето като на дете, което още не разбира, а

като дойде при стария, там професорът излива всичкото си знание. И когато дойде Божият Дух при младия, той се съобразява с неговата възраст, според онова, което младият знае. Когато дойде Божият Дух при възрастния, съобразява се с неговото знание; и като дойде при стария, пак се съобразява с неговото знание, с неговата старост. Казват: „Като дойде Духът, Той ще измени човека.“ – Но едно нещо остава: ако ти преди идването на Духа си бил нервен човек, то, като дойде Духът, пак ще бъдеш нервен, само че ще се въздържаши. Ще искаш да кипнеш, но ще се въздържаши, ще се контролираши. Ако си бил ленив, като дойде Духът, ще искаш пак да бъдеш ленив, но ще се поразмърдаши и Духът ще ти каже: „Стани да поработиш!“ – Като дойде Духът при стария човек, старият пак ще е такъв. Ще слушате наставленията на Духа, за да могат вашите вътрешни състояния постепенно да се изменят. Някой мисли, че като влезе в Божественния път, изведнъж ще се измени. Това е друг процес. Тогава – да, но сега още се приготвявате; някои от вас още се приготвявате за този процес. Някои ще кажат: „Аз не съм ли роден сега?“ – Ти си роден, но това раждане носи в себе си известни страдания, изпитания, хиляди работи носи. Но онова, Божественото, се отличава. Писанието казва: „Роденият от Бога грях не прави. Роденият от Бога не умира“.

Всички се стремите към Божественото раждане. Като дойде то, влизате в нова област. Казано е в Писанието: „Човек трябва да се отрече от себе си, трябва да дигне своя кръст“. Това са неизбежни неща, преди да се родиш от Бога. Всичко това ще дойде, преди да се родиш от Бога; тогава този кръст ще влезе в тебе. Бог казва:

„Ще обърша всички сълзи от очите ти“. То е рождение от Бога. Бог няма да ви остави така. Аз толкова години съм ви учил. Някои казват: „Ние още не знаем как да говорим, нека да узреем, да станем учени, да дойде Духът и тогава ще се научим да говорим, и тогава ще проповядваме.“ – Тази философия не издържа критика. В България дойдоха много американски мисионери. Някои от тях искаха да се научат на български и тогава да говорят; и никога не научиха български. 10 – 15 години учиха и не можаха да научат, и си отидоха. А пък други мисионери дойдоха и правеха погрешки, когато говореха български, и много хубаво се научиха на български. А пък другите не искаха да правят погрешки и не говореха, и затова не научиха. Тези българи в Америка, които чакаха да научат английски добре, че тогава да говорят, не можеха да го научат лесно.

Тези, които се занимават с търговия, могат лесно да загубят. Англичаните затова, освен с търговия, почнаха да се занимават и с философия, да говорят меко, не искат да загубят мекотата.

Изучаването пътя на Истината е, както когато изучаваме един чужд език. Вие ще говорите за любовта. Как ще говорите за една любов, която не сте учили? Някой се оплаква от жена си. Апостол Павел се оплаква от един трън. Какво предполага да е разбирал апостол Павел под „трън“? Плътта трябва да тръгне непременно по пътя на Духа, за да стане в нея едно преобразование; има борба между Духа и плътта. Вие всички имате сега една много трудна работа. Някой път виждам, че плътта у вас е мъж, не се подчинява. А някой път, като се влюби, подчинява се, тогава е жена. Тези състояния се про-

менят. Човек мисли, че е мъж, или че е жена. Това са състояния. Да кажем, че има същества в света, които не се мислят нито жени, нито мъже, а се мислят човеци. Човек е онова, вечното, което с Бога живее и в което Бог обитава, а пък това, мъжът и жената, са преходни състояния, в които човек прогресира и които са потребни на човешката еволюция. Но един ден човек трябва да напусне мъжката и женската форма и да дойде до съвършените форми. Та този въпрос за мъжа и жената не го разрешавайте сега, както растенията не разрешават въпроса защо духа вятърът. Ако те питат защо си жена или защо си мъж, ти кажи: „За мене сега това е най-доброто, а за в бъдеще аз ще бъда нито мъж, нито жена.“ Христос казва: „Които се сподобият с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват, но са като ангелите.“ Няма да бъдат мъже и жени, но ще бъдат в друга една степен на развитие.

Но въпросът е сега в този живот да се самовладеете; а пък онова е за далечното бъдеще. Какво значи да се самовладеете? – Някой от вас казва, че е неразположен духом, поради някоя малка причина. Да допуснем, че имате само 100 лева в джоба си и искате да купите една книга и да я четете, или искате да отидете на разходка, но парите не стигат. Книгата няма да може да вземете и на разходка не ще може да отидете, и сте умислени. Че защо сте умислени? За вас е по-добре да нямате тази книга и да не направите тази разходка. Може да вземете тази книга от някой приятел и да я прочетете. Изпитват ви в случая. Ако разбирате законите, ще разберете, че ви изпитват. Ти ще си кажеш: „Тази книга ще дойде при мене.“ А пък за разходката, като

нямате пари за билета, ще си кажете: „Значи предвидили са да отида. Много хубаво.“ – Допуснете, че сте богати хора, които се качват с аероплан на планината; вие бъркате в джоба си и виждате, че нямате пари. Тогава тръгнете пешком. Това ще ви вземе 10 часа, но като се върнете, ще имате това, което с аероплана не се добива. Като вървите в живота, има методи за самовъзпитание, които трябва да прилагате и трябва всички да се поощряват един друг. И трябва разнообразие, а не еднообразие. Ако аз бих водил един клас от хора, които се молят, щях да наредя така: ако класът има 30 души, щях да разделя „Отче наш“ на 30 части и на всеки един човек ще кажа откъде да започне, тъй че да прочетат молитвата като един човек. Един да каже първата дума, втори да каже втората дума и т. н., докато дойде до края. Да има разнообразие. Сега не че, като четем всички заедно, не е хубаво, но ако се употреби гореказаният метод, ще се внесе разнообразие. Например един ще каже една дума и тогава ще обърнеш внимание следващата дума кой ще я произнесе, после – третата дума, и ще видиш какъв израз дава всеки на прочетената дума. Някои, като произнасят „Отче наш“, бързат. Не, полека ще произнасяте „Отче наш“ (Учителя произнесе думите „Отче наш, Който си на Небето“ и т. н., веднъж много бързо и веднъж много бавно). Ще слушаш кой как говори, за да видиш какво е вътре в неговата душа. Като се произнася една молитва, трябва да се обръща внимание на съдържанието. Всяка дума съдържа известна сила. Тая дума трябва да отиде в Невидимия свят и да има отглас.

Ние четем „Отче наш“, но като дойдем до обикно-

вения си живот, всеки си живее, както иска. Срещам един просяк, един беден човек и му казвам: Ти в неделя в 2 часа след обед ще дойдеш у дома на гости. И като дойде, сварявам му една картофена супа. Аз като го срещна, му давам адреса си. Като дойде, давам му само една картофена супа. Той като излезе вън, аз наблюдавам дали е научил урока си. Ако той е вече завършил и научил урока си, като излезе, ще се помоли и ще благодари, а пък ако не си е научил урока, ще излезе гневен. Тогава ще си кажа: Този има нужда още да учи уроци. Вторият път ще го повикам пак да дойде в неделя и няма да му дам супа, а само сух хляб. Той ще го погледне, ще го остави и ще си замине. Та казвам: Сега в света Бог ви изпитва по разни начини. Някой път ви дава картофена супа – близо сте до Царството Божие, но още една стъпка трябва. Някой е останал на сух хляб, някой е без пари, някой е без обувца, някой е без шапка, някой е без юрган – всичко това са изпитания за тебе, изпитват те. Ти благодари. Понеже ти не си се молил, сега, като си без юрган, ще зъзнеш и ще се молиш. Кое е по-хубаво – да спиш или да се молиш? Да се молиш е по-хубаво, отколкото да спиш. Казано е в Писанието: „Стани ти, който спиш!“ Връзката между Бога и нас – там е силата ни. Тази връзка е тъй важна, както устата ни е връзка между въздуха и нас: постоянно влиза въздух отвън в дробовете. Връзката с Бога е оная врата, през която Божиите благословения постоянно влизат в нас. Връзката с Бога е врата, през която постоянно минава животът и се движи. Осите пробиват черупката и смучат сок от някой плод. В духовния свят ние трябва да постъпим както насекомите. Извади черупката и вземи

само соковете. Черупката остави за другите хора. Не отлагай нещата.

Привилегия е да знаеш как да изпълниш Волята на Бога, да знаеш как да живееш на Земята.

„Добрата молитва“

15 лекция от Учителя,
държана на 9 януари 1935 г , София – Изгрев.

БОЖЕСТВЕНАТА СПРАВЕДЛИВОСТ

„Отче наш“

Прочетоха се темите: „Положителните черти на умния човек“.

Умният човек пише чисто, на хубава хартия, съдържателно. Намирам, че мнозина от вас пишат небрежно. Ето тази тема е написана като на халваджийска хартия, с голяма небрежност и немърливост. Едва ли авторът ще може нещо да си разбере от написаното. Като пишеш, пиши нещо хубаво. Някои са бързали като кокошката, която иска да снесе яйце, та търси полог. Други пишат темите си, колкото да кажат нещо.

Умният човек не критикува, нито се докача, ако го обиждат. Умният не гори и не изгаря, уважава и най-скържавия, и най-щедрия човек, и най-добрия, и най-лошия човек. Думата „лош“ е относително нещо. За някои хора вие може да сте много добър, а за други може да сте лош.

Забелязвал съм, че българите употребяват някои думи, без да мислят, дали са на място. Например някои българи употребяват намясто и не намясто думата „кай“, за щяло и нещяло „кай“ или „сега“, или „трябва“ и т. н. Думата „трябва“ подразбира едно задължение както някой войник, който трябва да направи нещо, или както забиват един гвоздей.

За да бъдете умни, пишете на хубава хартия. Вие всички се занимавате с много важни въпроси. Аз мога да

описа сега характера на всекиго по хартията, на която е писал, мога да определя каква мисъл е занимавала в дадения случай ума ви. Някой искал да отиде до пощата да си пусне писмото и бързал да напише думата, не му останало време. Друг имал рандеву някъде и затова бързал, та нямал време да пише внимателно темата и писал: „Сложен случай, край.“ Вие пренебрегвате малките неща и очаквате нещо. Много определения си има човек за небрежността.

Някой казва: „Интересите на моето отечество не ми позволяват да направя това.“ Или казва: „Моето религиозно чувство не допуска това.“

Вие си знаете колко е вярно това.

Най-напред поправете своите погрешки, защото всяка една погрешка е една възможност да се повдигнете, като я поправите.

Понякога като бързате, ръката ви трепери и пишите буквите съвсем неравномерно – ту големи, ту малки, ту широки, ту тесни. Добре е да има съразмерност на буквите, като пишете. Защото всяка една буква, която пишете, упражнява известно микроскопическо влияние върху вашия характер. И всеки един слог, който вие казвате, упражнява известно влияние върху характера ви. Ако пишете праволинейно, може да се отрази на вашия характер. Всичко, което правите, се отразява на характера. Например вие казвате „ха“, „хъм“ и пр. и това упражнява влияние върху характера ви. Вие мислите, че може да си играете както искате. В природата всичко, което правите, се хроникира. Не може нейните енергии да се излеят безразборно. Понеже при работата си изразходвате известно количество енергия, Природата държи точ-

на сметка, къде е отишла изразходваната от вас енергия. Тази енергия трябва да се навакса отнякъде. Пише се точно в справочната книга на природата, в акашовите ѝ книги къде е изразходвана и за какво. И съдбата на човека е написана. Всичко, което сте мислили, чувствували и постъпвали, съзнателно или несъзнателно, като си спал или като си бил буден; когато си спал, каквото си ритал с краката си – всичко е записано там. Записано е, че си се обърнал на едната и на другата страна. Един умен човек се интересува, когато спиш, как се обръщаш. Аз съм гледал, когато спят хората, някой се обърне на едната страна, а пък друг, като се обърне, си свие десния крак, после си свие левия крак, а после си простре и двата крака. Или някой, като се обърне във време на спане, ще тури дясната ръка отдолу, а после ще простре и лявата и ще захърка. Вие ще кажете: „Природата с такива неща ли ще се занимава?“ – Малките и големите неща се различават по това, каква част от енергията е изразходвана. Едно нещо може да е малко, но при него може да е изразходвана голяма енергия. Разумната природа се занимава с този въпрос, за да види кои са причините и да изхарчи по-малко енергия, та хората да вървят по пътя на най-малките съпротивления.

Ако един човек прави добро за другите или го прави за себе си, къде е разликата? Ако аз правя добро някому, за да го повдигна, то аз го правя за себе си, защото и аз се повдигам по този начин. Ако направя нещо с което понижавам някого, то аз не разбирам живота, защото си мисля, че той е въвн от мен. Ние всякога сме склонни за направим добро някому, понеже знаем, че като направим добро, това има отражение в обективния

свят. Защо ти е нужен ближният? – Ближният е едно огледало, в което ти ще провериш доколко си добър, а не доколко той е добър. Ще видиш доколко ти си красив. Вие ще кажете: „Огледалото не е добро.“ – Като се огледате в огледалото и то ви показва черен, тогава казвате: „Тези огледала нищо не струват.“

Когато срещнете един интелигентен човек, вие веднага ще се огледате в него. Вие ще намерите, че е много умен или че е като вас. Кога ще го намерите, че е много умен? – Когато той събуди у вас повече мисъл, желание да мислите. Защото щом намерите, че някой човек е по-умен от вас, вие вече мислите. А пък щом намерите, че е като вас, вие не мислите. Срещнеш някого и казваш, че е много умен. Той занимава ума ти. Срещнете някой по-красив човек, той е събудил някакви мисли и чувства във вас. Природата със всичко, което е създала, има желание човек да мисли, да чувствава и после да постъпва.

Умният човек не се спъва. Ако аз туря човека на една гладка, добра площ, ще се спъва ли той? Ако човек се спъва, това значи, че светът, в който върви, не е уреден; буци и грапавини има по пътя. Умният човек не живее в свят на спънки. Вие ще кажете: „Как така?“ – Една птица не живее в света на спънките. Един вол, един кон, един човек може да се спъне, но птицата не се спъва. Тя подскача тук-там и после хвъркне, движи се в една рядка среда. Някои казват: „Много птици се спъват в своя живот.“ – Къде се спъват, във въздуха или на земята? Една птица може да се спъне в своята лакомия. Веднъж видях как децата бяха спънали един паток. Те бяха нанизали царевични зърна, малко сварени, на един тънък конец и патокът глътнал конца със зърната. И децата

го държат. Той се дърпа, а те го разиграват като маймуна. Това показва, че в даения случай децата са по-умни, по-хитри и си прават шеги с него. Но питам: Ако на този паток два пъти му направят такъв опит, той може ли да поумнее?

Аз съм правил опити с патките. Казват, че те не били умни. Давам на патката зърна от кафе или от боб. Тя ги оставя. Давам ѝ едно житно зърно или царевично зърно, тя го глътва. По какво познава, че кафето или бобът не са за ядене? – Значи не е толкова глупава. Тя знае какво ѝ подхожда за храна и не пипа друго. Патката лесно се справя с мъчнотиите. Така се казва, но само за насърчение. Някой казва: „Човек лесно се поправя.“ – Не, лесно не се поправя, мъчно се поправя. (Учителя чете из една тема: „Той лесно се поправя при благоприятните условия.“) Питам: Ако ти влезеш в една река и водата те понесе бързо, водата ли те постави в това положение или ти се постави сам във водата? От този пример можем да извадим криво заключение. Може да се каже така: „Онзи, който е създал човека, онзи, който го е пратил, Първата причина – тя е поставила човека в живота.“

Учителя чете из друга тема: „Умният човек е всякога добър, защитава другите и мисли за другите.“ – Когато искате да направите добро, вие постоянно мислите за себе си. Някой път казвате: „Аз искам да направя едно добро, за да привлека вниманието на другите.“ Или пък казвате: „Искам да покажа, че съм умен, за да видя какво ще кажат другите. Тогава ще си дам ухото.“ Това са стимули. Ако няма този вътрешен стимул, човек може нищо да не каже, да си мълчи. Но тогава пак има стимул.

Мълчаливият понякога минава за мъдрец. Някой те пита: „Ти какво **мнение** ще дадеш по това?“ Ти кажеш: „Този въпрос не го разбирам.“ Като те погледне, той ще каже: „Ти разбираш, но не искаш да дадеш мнение.“

Учителя чете от една тема: „Той е изразител на Божия Дух.“ То е въпрос дали е изразител. Учителя чете от друга тема: „Той върши това, което е научил от Бога.“ – Ако много е страдал – да. Но ако никак не е страдал? Учителя продължава да чете: „Умният човек мисли добре, храни се добре и постъпва добре“. – Доброто идва след храната. След като си се нахранил, доброто ще дойде. Преди да си се наял, доброто не може да дойде. Доброто не може да предшества яденето. Ако туриш доброто, ти си вече на физическото поле. Щом кажеш „добро“, ти си вече в един свят, гдето се занимаваш с резултатите на нещата. Щом си на физическото поле, правиш опити. Вие казвате: „Добре се храня.“ А някой път казвате: „Храня се добре.“ Или казвате: „Добре мисля.“ А казвате и така: „Мисля добре.“

(Изпя се песента „При всичките условия на живота“.) Тук има една дума, която не е хармонична. Коя е я? Думите „при всичките условия на живота“ с какво могат да се заместят?

Вие трябва да се учите да изразходвате малко енергия. Човек трябва да бъде свободен от предразсъдъци. Може да се занимавате с изучаване на френски или английски, турски, китайски или кой да е друг език. Всеки език си има свои особености, граматически правила, по които се нареждат глаголите, прилагателните, местоименията, съществителните. Трябва да знаеш къде да туриш глагола, прилагателното и пр. Съществителните

са дошли последни в човешкия език. Когато човек заболява умствено, най-първо се изгубват съществителните имена в паметта му, след това се изгубват местоименията, после прилагателните и най-после остават съюзите. А когато човек почне да се поправя, думите се възвръщат в паметта в обратен ред; съществителните се възстановяват в паметта най-късно. Това показва по кой ред са се създали думите, пътя, по който са дошли в човешкия ум.

Вие писахте тема върху „умния човек“. Коренът на думата „умен“ е „ум“. Имате ли глагол с този корен? За да бъде българска дума, трябва да има глагол със същия корен. (умува – Ум – о.м.) Ние казваме: „Умен човек.“ Ум е коренът. Англичаните казват интелиджънт (intelligent). Славяните са взели тази дума от един стар език. Думата „ум“ това е свещеното „ом“. А „ом“ е другото произношение на думата „аум“. Има спор как трябва да се произнася тази дума – „аум“ или „ом“. Умът е сила, която съдържа всичките качества, с които човек може в даден случай да разполага. После ние казваме „интелект“. Тая дума българска ли е? – Не е. Аз тълкувам думите. „Ин“ значи вътре. „Тел“ значи говоря. Значи интелектът е това, което говори вътре. Интелектът е това, което прави нещата видими, за да може човек да борава с тях. Това е един граматически разбор. Има една човешка граматика и една природна. Природната граматика е безлична, а човешката е лична. Природата, когато говори, няма предвид някого, тя не се занимава с личните работи. Ти мислиш какъв ще бъдеш, когато отидеш в другия свят. Значи разглеждаш нещата от лично гледище. Ти гледаш крадешком едно същество, което

е по-низко от тебе, и казваш: „Аз съм по-развит от него. Това същество не е развито.“ Но има погрешка в твоите разсъждения, че той е невежа. Ако ти отидеш на северния пояс като учен и погледнеш един ескимос, ще кажеш че той е невежа. Това вярно ли е? Този човек е много учен. Той казва: „Тази форма, която аз имам, е такава, понеже такива са условията.“ Тези животни, които имат своята животинска форма, с това показват, че условията, при които живеят, са много неблагоприятни. Те имат един път за изкачване. Животните са изостанали в своето развитие човешки души. Не че са невежи, но са се заплесвали някъде, закъсняли са и сега бързат ли бързат. По някой път аз се шегувам и казвам на някоя котка: „Къде си ходила на randevu? Защо си закъсняла толкова?“ Тя ще си отвори очите и ще ме погледне. Аз зная и не искам да говоря повече. После погледна змията. Тя казва: „Когато трябваше да работим, ние се занимавахме с ядене, пиене, изгубихме времето и сега учим хората на ум.“ – Един учен човек ще каже, че по никой начин не трябва така да говорим на животните. Той ще каже: „Прогресирало е животното, повдигнало се е.“ Аз поставям друг въпрос: Как може невежиат да създаде знанието, как е възможно това глупаво животно да поумнява? За мене умният да оглупява е по-разбрано, отколкото глупавият да поумнява. Аз не мога да разбера как може глупавият човек да поумнее. А обратното разбирам донякъде. Казват, че от малките неща ставали големи. – И това не разбирам. От големите неща да станат малки, това разбирам, но от малките неща да станат големи, това е твърда като костелив орех философия. Казват за нещо, че расте. Но то взема отнякъде,

от себе си не изкарва. Малкото семенце не изкарва материя от себе си, а взема оттук-оттам. И казват: „Израснало е то.“ Но то, семето, си остава малко. Малкото никога не може да стане голямо. Лошите искат да станат добри. Аз и това не разбирам. Лошият човек според мене не може да стане добър. Добрият лош да стане, разбирам, но лошият да стане добър, това не разбирам. Чистото да се оцапа, разбирам, но нечистото да стане чисто, не разбирам. Има една погрешка. Нечистото чисто не може да стане. Щом чистото може да стане нечисто, то е един примес отвън; чистото си е чисто, но има един примес отвън. Отвън има нечистота, а самата същина е чиста. Така ако се разсъждава, то е разбрано. Ако мислиш, че си грешен в твоето естество, това е погрешно. Грехът е нещо външно. Аз пиша писмо и съм пропуснал една дума, няколко букви. Значи тези букви ги има и аз трябва да ги поставя на тяхното място. Аз няма да ги създам от себе си. Ще намеря тази буква и ще я поставя. Например вие ми пишете писмо, обаче сте пропуснали да пишете какво изпращате. И вие ми пишете, че изпращате с днешна поща, но какво изпращате не пишете, не сте турили думата „хиляда лева“. Трябва да пишете така: „Изпращам ви хиляда лева. Като получите писмото ми, бъдете така добри да ми отговорите, че сте ги получили.“

Някой път вие казвате: „Трябва да бъдем добри.“ Но това е една неразбрана реч. Как трябва да бъда аз добър? Казваш: „Ти трябва да бъдеш много добър, ти трябва да бъдеш много добър певец, добре трябва да свириш, добре трябва да ходиш.“ Но как трябва да ходя, за да ходя добре? Тридесет години аз се уча как трябва

да ходя и още не съм се научил как трябва правилно да ходя. Как трябва да се ходи? (Учителя ходи из салона.) За някой от вас старостта вече е дошла и ви е наложила авторитет, затова ходите така. (Учителя ходи наведен със ситни крачки.) И казвате: „Остарял съм.“ Не че сте остарели, но не искате да ходите. Ти казваш, че си остарял и поумнял, а пък не знаеш как да ходиш. Старият човек трябва да знае как да ходи, нищо повече. По какво се отличава старият човек? Старият човек е един отличен земеделец, който хубаво работи, но като не е разбирал почвата, посял е на една нива, на друга нива, на трета нива това, което не е продуктивно; посял е, но не ражда. Просото му, лозето му, царевичката му не са посадени намясто, а човекът седи, очаква нещо и казва: „Загазих, остаряхме от работа.“ – Ще садиш нещата намясто. Всички трябва да се занимават малко със земеделие. Казват, че най-голямото откритие в света, в човешкия свят, било, че семената растат. Това било най-голямото откритие, а не огънят и другите работи.

Човек трябва да знае как да посажда своите мисли; като посади своята мисъл, тя ще расте. Като посадиш едно желание, и то расте. Една постъпка, като я посадиш, и тя расте. Когато една мисъл, едно желание и една постъпка растат правилно, това е възпитанието на човека. Като посадиш мисълта, ще я оставиш сама да расте, а ти само ще ѝ услужваш.

Сърцето е меката страна на човека; водата е с женски характер; астралният свят е свят на жени, там всички чиновници са жени, а пък мъжете там се учат. В умствения свят жените са слуги, а мъжете са господари. Във физическия свят работата е разместена. Астралният

свят е свят на жените, умственият свят е свят на мъжете, а пък причинният свят е свят на човека. Физическият свят е свят на децата. Този, който ще се роди от вас, е във физическия свят. В астралния свят мъжът е кокошка, а жената петел. А пък в умствения свят мъжът е петел, а жената е кокошка. Астралният свят е свят на желанията, един неорганизиран свят. В астралния свят няма много мисъл. Там има ядене и пиене, гуляи и тъпани, джазбанди колкото искаш. Като влезете в умствения свят, той е вече донякъде уреден, порядъчен, с хубави здания, заведения, църкви, университети, хората са добре облечени. Ще срещнете и в него тук-там изключения. В астралния свят ще намерите най-разнообразни работи. Ако искате чешити, за да се смеете, ще ги намерите във висшите и нисшите полета на астралния свят. Астралният свят е тук, когато човек не мисли, а чувствата му вземат надмощие; когато ходи опърпан и оцапан, той е в астралния свят. Когато момъкът почне да се кичи, той вече не е в астралния свят, той е вече в умствения свят. Когато почнеш да обръщаш внимание върху себе си, то умственият свят започва да работи върху тебе. Когато чувствата вземат надмощие в тебе, ти си кисел, ще плачеш, ще се кривиш насам-нататък. Всичките ви неразположения са неразположения на астралния свят; и никой не може да ти помогне, освен ти сам. Учете се да мислите право, за да се развивате постепенно. Несгодите, отчаянията, мрачните мисли, неразположенията и пр. са присъщи на този неорганизиран свят. Или да кажем, че вие сте се разболели и казвате, че няма да оздравеете. Вие сте слезли вече на физическото поле и ви занимават детински въпроси. Казвате

си, че няма да имате достатъчно време да си поживеете на земята. Искате да бъдете здрави, за да си поживее на земята. Това е ваше право. Но щом се разболееш, болестта е една поправка, известен малък ремонт. И ако ти си умен, тези, които са изпратени да работят 2 – 3 дни върху тебе, ще си отидат. Умният човек живее с мисълта, че ще оздравее, а глупавият казва: „Няма да оздравея.“ Ти казваш: „Аз няма да оздравея.“ Че отде знаеш, че няма да оздравееш? Или казваш: „За тази работа не мога да платя.“ Много иска, много е разширил къщата. Някой ти поправя къщата и ти казваш: „Много голям ремонт прави.“ Ре-монт – кой е коренът на тази дума? (Един каза: „На френски монтé значи качвам.)

Сега да дойдем до практическите работи. В човека има едно езиково ръководство. Ако вие се ръководите по вътрешните закони на вашето естество, всяка дума си идва на място. Думите си вървят по известни закони и се нареждат. Поетът търси вдъхновение и то като дойде, думите се леят. Един добър поет като седне, всичко, което пише, се лее. В поезията има известни закони, по които вървят думите. Някои думи имат сладчина. Не всички думи имат еднаква сладчина. Някои думи са много горчиви. Един поет казва: О, ти, която ме спъна в живота, жалко, че беше ангел за мене.“ – Как трябва да се каже? – Не, той трябва да пише: „Ангел си ти за мене; ти ми изцери раните с една сладка дума, колко е хубава душата ти.“ Поетът представя, че ангелът носи душата. Душата не позволява да я носят. Това е моето гледище. Това, което се носи, то е формата на душата. Някой хване тялото и мисли, че душата е хванал. Някой целунал ръката – това е формата, част от къщата. Харесвате

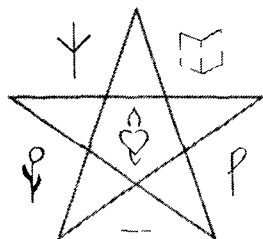
червените бузи – това е къщата. Да търсите в къщата човека, същината на човека, няма да я намерите. С микроскоп да я търсите, няма да я намерите, а казвате, че сте целунали някого.

Вие сте много заинтересувани. Да ви кажа как сте заинтересувани. Седят при мене много момци и мислят за две моми. (Между вас тези работи не стават.) Когато говоря добре за едната мома, виждам кой проявява интерес към нея. Той казва: „Да, прав сте.“ Като кажа лошо за другата мома, някой момък я защитава. Обърнали политиката, той казва: „Така е, благородна е тя.“ Тези хора са заинтересувани, понеже обичат. Те искат да кажа нещо много хубаво за тези, които обичат. И при всяка дума; която не съответства на това, което чувствуват, те казват: „Не говорете това нещо!“

Вие често давате мнението си и казвате, че Господ създаде света по свой образ и подобие. Един ангел обича една душа, а вие казвате: „Този човек е грешен.“ Какво ще каже ангелът? Имате ли право да се произнасяте, че един човек е лош, че е грешен? Ще кажете: „Този човек е способен ученик, има добри качества, но е малко мързелив. От майка си и баща си не е наследил качества, но ще дойдат по-благоприятни условия, той ще прояви дарбите си.“ Под условия трябва да разбирате законите на наследствеността. Постепенно трябва да се усилят нещата. Както кладете огън и огънят се усилюва, така нещата постепенно ги усилявайте. Дарбите вървят по пътя на най-малкото съпротивление. Някои хора имат по-голяма способност да говорят, те са даровити. А у някои речта е слабо развита. Те мислят, имат богата вътрешна реч, но не могат външно да се изразяват, нямат свободен

говор, нямат тази ерудиция. Но всеки може да развие своята реч.

Идеите, за които ви говоря сега, мога да ви ги изложа за 10 минути; да ви дам един закон и да се свърши работата. Какво имате тук? – Имате една църква (фиг. 1).



Фиг. 1

Каква е разликата между минералите и растенията? – Разликата е в пътя. Кристалите се образуват по пътя, по законите на инволюцията – от голямото към малкото. Те слизат, а пък растенията започват обратния процес – от малкото към голямото. Когато вървите по пътя на кристалите, вие слизате към ма-

териалния свят, а пък щом влезете в ограничения свят, вие вече отивате по обратния път нагоре, по еволюционния път.

Мнозина имате пентаграма от толкова години, но нито един от вас не е обърнал внимание, че там има цяла система за самовъзпитание. Никой не си е поставил за цел да изучи пентаграма. И никога не употребявате пентаграма. (Учителя показва пентаграма.) Тази линия каква е? А тази? Вчера един от учениците е обърнал внимание върху пентаграма. Пентаграмата горе представлява умствения свят, а пък долу е физическият свят. Причинният свят е вътре. Значи в него са представени умственият, астралният и физическият свят. Важно е как се пресичат линиите.

Онова, което отличава човека, е справедливостта. Човек преди всичко трябва да е справедлив, понеже Божественият свят е свят на Правдата, на Любовта, на

Мъдростта. За да дойде Божественият свят, трябва да има правда в света. Ако някой не е справедлив спрямо тебе, то любовта не може да се прояви към тебе. Справедливостта ще даде условия да се прояви любовта, защото справедливостта е границата, от която ще започне любовта. Вън от справедливостта ти не знаеш къде е любовта. В умствения, астралния и физическия сват любовта е ограничена. Любовта е безгранична, но по отношение на тебе, както ти я разбираш, тя е ограничена в твоя ум. Някой човек ме обича и е справедлив, внимателен към моите интереси, гледа да не накърни моите чувства и някой път, когато ще ми посочи една моя погрешка, ще каже: „Пропуснали сте нещо.“ Но ще го каже внимателно, така, че да не ме обиди.

За да сте благоугодни на Бога, трябва преди всичко да сте справедливи. Вие казвате: „Как може да бъде човек добър?“ Преди всичко човек трябва да бъде справедлив. Щом си справедлив, любовта ще дойде. Божественият свят върви по закона на справедливостта, по закона на любовта и по закона на доброто.

Всички неща, които се движат бързо, образуват хладина. Голямата хладина показва, че движението е голямо. Когато спреш тялото, което се движи, при това спиране се образува топлина. Топлината показва, че движението се е намалило. Когато искаш да проявиш любовта, ти ще се спреш. Щом спреш, любовта ще се прояви. Ако пък съвсем спреш, любовта ще престане. Не трябва да спреш съвсем, а малко ще намалиш движението си.

Ще ви приведа един пример. През време на войната бях на гости у един наш приятел, генерал. Стоях там до

12 часа. Имаше полицейски час, забранено беше да се ходи по улиците. Генералът каза: „Да ви придружа до дома ви.“ – Няма нужда, рекох. Когато излязох вън, яви се едно голямо куче с опашка, вирната нагоре. То тръгна с мене. Минаваме покрай един стражар. Кучето отиде при стражаря и повъртя малко опашка. Полицаят вероятно помисли, че съм инспектор и съм тръгнал с кучето да обикалям постовете. При друг стражар кучето направи същото. Стражарите ми отдаваха чест. Така отидох до „Опълченска“ 66. Кучето остана вън. На сутринта видях, че го няма. Направих един опит. Ако не беше кучето, трябваше да бъда невидим, за да отида до дома, а аз исках да си отида видим. Кучето направи необходимото за мене. То се върти около стражаря и той си мисли, че е дресирано и ми казва, че всичко е в ред. Ако не беше кучето, стражарят щеше да ми каже: „Стой! Дай си личната карта.“ Но кучето му казваше: „Няма да го бутате, на този човек ще отваряте път.“ Някой път едно малко животно може да ви направи такава услуга като генерал.

Една малка мисъл може да ви бъде толкова полезна, колкото една голяма мисъл. Това са относителни неща. На всички вас трябва да кажа следното: Първото нещо е да бъдете крайно справедливи. Кажи си при възникнал случай: „Аз трябва да бъда справедлив.“ Това е възпитание. Защото, ако не си справедлив спрямо някого, ти пакостиш на себе си. Не си доволен от някой човек, но Бог го обича. Той има Божието благословение. Той се обръща към Бога и Бог го слуша, а тебе не слуша. Тогава кой е на правата страна? Кажи си: „Аз трябва да бъда справедлив, понеже утре някой по същия начин може да бъде недоволен от мене.

Когато хората ме обичат, аз казвам: „Аз съм добър човек, добре постъпвам.“ А пък когато не ме обичат, казвам: „Има нещо, направил съм някоя погрешка, не съм бил справедлив.“ И търся кои са причините да предизвикам неприязнени чувства у хората, за да ги отстраня? Някой беден човек дойде при тебе, ти го погледнеш накриво и той се обиди. Като срещнеш беден човек, седни и вземи положение като неговото. Ще седнеш най-малко на четири пръста разстояние от него. Поразговори го с уважение, помогни му, ако можеш, отдай му нужното почитание. Ако няма място, не сядай до него, за да не го натискаш. А ти, като седнеш, буташ съседа с лакет. Тук, на Изгрева, се бутате за столовете, за предните места. Аз наблюдавам това. Така пакостите на себе си и на другите.

Ние страдаме в света заради наши минали погрешки. Да кажем, че сто души имат да вземат от тебе. Дойде един и те наругае. Ти не си му плащал 10 години. Тъкмо те остави, дойде друг и пак те наругае. Ти казваш: „Какво да правя с тези хора?“ Кой е виновен? – Ти си виновен. Ти не трябваше да вземаш пари от сто души и каквото вземеш, трябва на втория или на третия ден да го платиш. Техните думи звучат в ушите ти: ти си такъв, ти си онакъв. – Какви ли не думи употребяват. Не вземай пари назаем. Ако вземеш за три месеца срок, точно на третия месец ще ги платиш. Ако не можеш да ги платиш навреме, иди се извини. Кажи: „Много съжалявам!“ Бъдете искрени и му кажете, че ще му ги платите. Ако имате желание да му ги платите, от невидимия свят ще ви помогнат. Каквото турите в ума си, то ще ви бъде. Но понеже не сте справедливи, казвате: „Ще платя.“ А пък ни най-малко не мислите да платите. Само казвате така, за

да се освободи главата ви. Ако мислиш утре да платиш, ако имаш всичкото добро желание за това, тези пари ще дойдат. По кой начин ще дойдат, не питай. Те ще дойдат.

За да ви върви в живота, помнете, че в света има хора, които са щастливи. Те са щастливи числа. Засега тези щастливи числа са рядко, около 19, а пък нещастните са 70 – 80. Та гледайте да срещнете в живота си някой щастлив човек, за да направи промяна във вас. Като срещнете един щастлив човек, на вас ще ви тръгне. *Срещнете ли нещастен човек, и на вас ще ви стане тежко.* Ти ще се молиш на Бога. Бог е най-щастливото същество в света. Трябва да мислиш за Бога, за да ти тръгне напред. Като се помолиш и не идва това, което желаеш, не се отчайвай. Ти не знаеш как стоят работите. Като си помислил за Бога, много същества е имало около тебе, не са ти дали възможност да се приближиш до Бога. Ти казваш: „Бог с мен ли ще се занимава? Тук, на земята, хората не ме приемат, че Бог ли, такова Разумно Същество, ще се занимава с мене!“ Господ трябва много малко да ти говори. Само да те зърне и после, като излезеш от Него, всичко ще ти върви по мед и масло. Стига да си възприел Божествения лъч както трябва. Направи опит. Някой може да хване Божествения лъч, който не се отнася до него, а до друга душа. Например някой седи и се усмихва и вие мислите, че се усмихва на вас. Трябва да знаете на кого се усмихва. Този, когото той обича, е зад вас; той не е пред вас, а зад вас.

Добрият човек в обществото е едно щастливо число. Той не знае това. Вие се радвайте, че има един добър човек. Радвайте се, ако между вас има един справедлив човек. То е щастие. И ако има двама души справедливи,

то е още по-голямо щастие. А ако са трима, четири, десет души – още по-добре. Когато Бог отиваше да погуби Содом и Гомор, Той каза на Авраама: „Ако има в Содом и Гомор 50 справедливи хора, няма да погубя тия два града“. После Бог смали до десет и каза: „Ако има 10 справедливи, няма да погубя Содом и Гомор.“ Но нямаше там 10 души справедливи. Единственият справедлив човек беше Лот.

Радвайте се на една справедлива мисъл, когато проникне във вас. Справедливостта да проникне във вас. Едно дете минава и казва, че имате малко петно на дрехата си. Радвайте се, че това малко дете ви направи забележка. Изчисти петното! Имаш малко петно, едно дете ти го показва. Ти благодари за това.

Сега ви трябва законът – да мислите справедливо. Бъдете справедливи към себе си. Щом сте несправедливи към себе си, вие сте несправедливи и към другите хора. Щом сте справедливи към себе си, вие ще бъдете справедливи и към другите хора. За да си справедлив към себе си, ти трябва да бъдеш справедлив към Бога, който живее в тебе. Трябва да бъдеш доволен от всичко добро, което имаш. Трябва да бъдеш доволен от живота, който имаш, да бъдеш справедлив към това себе, което живее в теб; спрямо него всякога да бъдеш справедлив; пред лицето на Бога да не обиждаш никого.

Спра се някой път и направя забележка някому. После казвам: „Как казах тези думи! Ако бях на неговото място, как бих желал да ми говорят?“ Трябва да не са уязвителни думите ти. Това са правила, които трябва да знаете. Бъдете напълно справедливи. Никога не се извинявайте. Всяка една погрешка, която правите, е растеж,

ако я изправите. Ако изправите една своя погрешка, вие растете. Така да говоря, че никого да не уязвявам с думите си, а не да кажа и после да се извинявам. Ако изправите една погрешка веднага, ако премахнете една спънка веднага, вие сте добър човек. Вие растете, усъвършенствувате се, ако сте справедливи. Погрешките в живота не могат да се изправят без справедливостта. Справедливостта е единственият метод, чрез който погрешката може да се изправи.

Не може на земята да обичате двама души еднакво. Това е много естествено. Не мога едновременно да мисля еднакво за двата си крака. Дясната си ръка например обичам малко повече от лявата, защото работя с нея. Каквото и да казвам, тя ми е по-обична, с нея си служи по-добре. Лявата ръка е по-аристократична, а дясната всякога ще дойде на помощ. Тя е малко по-охранена. Значи този, когото обичате, ви прави повече услуги. А пък онзи, когото не обичате, малко по-грубичко му говорите и по-малко време отделяте за него. Че това е лицепритие! Съзнаваш, че обичаш някого повече, кажи си: „Аз трябва да бъда еднакво справедлив и към двамата.“ Само че онзи, когото обичаш, ще оцени твоята справедливост повече – това ще е разликата. Но в твоята душа да съзнаваш, че си бил еднакво справедлив и към двамата. Да допуснем, че аз съм гостилничар. Едного обичам повече, а другото – по-малко, но и на двамата турям еднакво. Те ще видят докъде съм турил в паницата, до коя линия. Ако видят, че има различие, те вече ще имат особено мнение за мене.

По някой път имате много лошо мнение за себе си. Това е грешка. Имайте всякога особено мнение за себе

си – заради Онзи, който живее във вас, заради Себето, т. е. това, което наричат Висша Душа. Това е човекът. Погрешката е външната страна на вашето естество. Когато направите една погрешка, кажете си: „Справедлив съм, умен съм, добър съм, но справедливо, умно и добре не постъпих.“ Казваш: „Не мога да направя това.“ Можеш да го направиш, но се изисква време. Иначе днес ще бъдеш неразположен, утре ще бъдеш неразположен и, като дойдеш до края на живота си, ще кажеш като апостол Павел: „Боя се аз, който проповядвам на другите, да не бъда отхвърлен.“ При какви условия може да бъдеш отхвърлен? Щом не вървиш в пътя, в който си призван, сам ще развалиш живота си. Отвори си очите и ще възприемеш светлината. После примижи, после пак отвори очите си и приеми светлината и т. н. В дадения случай светлината е храна за човешкия ум и при всяко примигване обедът е свършен. При отваряне на окото последното е на обед. Това става постоянно. Светлината, която възприемаш в мозъка си, трябва да я разработиш. Понякога на някои хора очите се движат много бързо; с бързи движения не става. Очите не трябва да се движат много бързо. Очите трябва да са устойчиви и примигването трябва да става бавно, плавно.

Някой път ще направя опит върху най-хубавото мигане. Ще поканим един стар брат, един на средна възраст и един млад брат да помигат малко. Виждали ли сте как мига един брат, който е влюбен. Когато той мига както трябва, това може да се нарисува от художник. Той мига по един гениален начин. Очите на влюбените не са потънали навътре, а са отворени, весели, живи; и като си затворят очите, окото мърда отвътре, живо е.

Влюбеният човек е запалил своята свещ и светлината, която идва, го радва. Той се интересува от онзи, който минава. Неговата свещ свети навсякъде и ползува всички. Аз бих желал всички хора в света да са влюбени. Старите ще бъдат осветлени; ще се радват всички. Да има влюбени в света, но да няма кадеж, а пламък искрящ.

(Учителя отвори цигулката си и я нагласи.)

Сега ще ви изпея няколко думи: „От старо време е знайно.“ По колко начина може да се изпеят тези думи? Може да се изпеят по един старобългарски класически начин, а могат да се изпеят и игриво. Могат да се изпеят и според западната музика; по закона на хармонията. (Учителя изпя по старобългарския класически начин тия думи.) – „От старо време, синко, е знайно, хубава мома на светъл ден се познава, кога слънце на изток изгрива и цялата земя огрява.“

Когато човек не е въодушевен, не може да пее. (Учителя изпя тези думи още веднаж по същия начин.) Запишете тази мелодия на вашия микрофон. Чрез музиката човек трябва да взема онова естествено положение, при което може да работи. Без музика човек не може да работи. Музиката – това е мярката. Човек, за да работи, трябва да бъде музикален, независимо от това, дали пее или не, разположението да е музикално. Трябва да си разположен музикално, за да можеш да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш добре.

Тази песен е много дълга. Говори се как момата отива на извора, налива вода и в дома се връща. Майка ѝ я посреща. Това е първият пасаж. (Учителя пее песента.) – Животът без любов е мъчение.“ Любовта само при справедливостта се изявява. Онзи, когото обичаш,

той трябва да заслужава това. Изпейте песента „Всичко в живота е постижимо“. Искам трима от вас да изпеят тази песен. Както вие пеете, това е обикновеното пеене, на което човек скоро се насища. Вие трябва да пеете и вътрешно, като пеете, да се вслушвате. Трябва да знаете следното: сменявайте силните моменти с тихите; това е един контраст. Тихо и силно, ускорително и замедлително. Има противоположности, които трябва да хармонизирате. Радвайте се, че нещата не са завършени. Представете си, че извършвате само една малка работа при фабричното производство на обувката, а пък друг ще направи другата част на обувката. В обувната фабрика един ще крои, друг ще шие, трети ще слага токчета и т. н., така че за всички да има работа.

За да измените едно силно ваше чувство, трябва да прекарате негативните енергии в ума си. И ако не знаете как да ги прекарате, много чувства ще се пукат. Формата на чувството се пука и тогава се раждат най-неприятните работи. Някой път се явява пукване и във формата на мисълта. Трябва да знаете закона за трансформиране на енергиите, за да не стане вътрешното напрежение толкова силно, че външната форма да не може да издържи. Защото някой път ние се влияем от външния свят, от много фактори. Когато не изпълняваме някоя работа, ние се влияем от много фактори.

Вие казвате: „Като отидем в онзи свят, в разумния свят“, но трябва да бъдете отзивчиви. Ето какво значи отзивчивост. (Учителя свири една песен тихо и после гръмко). Човек не може да пее или да свири добре, ако не е уравновесен. Ако вземете един тон и той няма обертонове или ако имате една мисъл и тази мисъл няма

обертонове, тя не се подема от разумни същества. Тяхната помощ идва от обертоновете. И ако вашата любов не се подема от други, разумни същества, тя няма обертонове. Ние трябва да предизвикаме съдействието на невидимите същества, да участват и те в нашата мисъл и в любовта ни. А пък щом сме сами, обедняваме. Подемат ли ни отгоре, тогава се внася нещо ново в музиката и в мислите ни. Има области, които тепърва трябва да се разкриват. Вие сте ги посещавали, но за кратко време и едва сте ги чули. Сега трябва по-дълго време да стоите там.

За да навлезете в музиката, необходими са ви 30 години. Който иска да се самовъзпитава, да бъде прогресивен в живота си, трябва да учи, всеки ден да мисли за музиката и върху философията на музиката. Ако мислите всеки ден по 10 – 15 минути върху музиката и се стараете умствено да пеете, ще имате доста голям прогрес, макар и да не пеете външно. Всеки ден да мислите по 10 – 15 минути върху музиката. Ако не можете толкова, то по 5 минути или поне по 3 минути. По този начин всякога ще бъдете по-разположени, отколкото ако не мислите върху музиката. Музикалният живот е най-красивият живот на земята. Няма по-красив живот от Божествената хармония. Ако се занимавате сериозно с музика, дори и да не пеете, ще имате прогрес, ще подобрите и здравето си. Като дойде един ангел, ще привлече вниманието ти. Ти не искаш да отвориш сърцето си; той изпява една песен, втора, трета, трепне ти сърцето и ти го отваряш. Добри певци са ангелите, много добри певци. Всички ние трябва да бъдем добри певци. Като кажеш нещо, кажи го музикално, с пеене. И каквото кажеш, кажи го и за себе си. Например казваш: „Ти трябва да бъ-

деш справедлив.“ Не, ще кажеш: „Най-първо аз трябва да бъда справедлив; после и ти ще бъдеш справедлив; и всички ще бъдем справедливи.“

Да кажем, че сте закъснели – взели сте хиляда лева назаем и не сте дошли навреме да ги върнете. Ако аз бях несправедлив, като дойдете и донесете парите, щях да кажа: „Не си устоя на думата.“ Когато дойдете със закъснение, ще ви кажа само: „Аз обичам да бъда точен. Бъдете и вие точен!“ Говори му като на себе си, защото утре и ти може да се изложиш на същото изпитание, да закъснееш малко. Кога сме неточни? – Когато не обичаме. А когато обичаме един човек, ние сме точни, не пропускаме.

Нека бъдем справедливи. Правете забележки, критикувайте, но справедливо. След като направиш критика, кажи си: „Ти самият постъпи ли право? Това, което каза, право ли е?“ – Коригирай и себе си.

Ние влизаме в един свят, обитаван от същества, които нямат задна мисъл. Тук, на земята, казват: „Пак елате, ще ми бъде приятно.“ – Ще ви угости, но ще ви изхитри. Едно говори, а разбира друго.

Вие питате: „Къде е Христос? Къде са светиите?“ – Та вие сте тези въплътени светии. Когато дойде Христос, кои бяха неговите апостоли? – Всички онези пророци, които бяха предсказали нещо – Исая, Езекиил, Данаил и всички малки пророци. – („А ние кои сме?“) – Вие сте хората, които Бог е пратил на Земята да бъдете проводници на Неговата Справедливост, Любов и Мъдрост. Ако го правите, вие сте. Ако не го правите, ще кажат, че сте хора, които не искат да бъдат проводници на Божественото.

Да няма никаква пресиленост. Аз поддържам един метод: във възпитанието да се работи по пътя на най-малкото съпротивление, по възможност с най-малките разноси. Все ще има резултат. Ще ми бъде приятно да видя някой човек да се разгневи, но да има хармония в гнева му, да има приятност. Някои не знаят как да се гневят. Когато представяте гнева, представете го както трябва. Гневът ти да бъде като гумена топка, да подскача. Хвани я, удари я пак да подскокне и после я тури в джоба си. А ти строшаваш гнева.

Да не се чупите във всичките си работи!

Божията Любов носи пълния живот (три пъти).

Желая двама с двама да не си приличате.

16 лекция от Учителя,
държана на 16 януари 1935 г., София – Изгрев.

НОВИЯТ ОПИТ

„Добрата молитва“

Ще прочета част от 15 глава от Евангелието на Йоана от 1 – 16 стих.

Да изпеем „Ще се развеселя“.

Има една страна на живота, която трябва да бъде добре разбрана. Човек не се ражда с възможността да разбира. Разбирането е настоящ процес. Да кажем, че искате да бъдете добър. Ако един човек трябва сега да стане добър, той е закъснял. Доброто е една възможност, а пък да постъпва човек добре, от него зависи. Нищо не ти пречатства да постъпваш добре.

Тук имате наредени три процеса:

1	10	100
2	20	200
3	30	300
4	40	400

Първият ред числа в отвесната колона – 1, 2, 3, 4, 5 и т. н. до десет – е Божественото в човека. В дадения случай Божественото само по себе си е неизменно, не може да се измени, не може да го наравиш нито помалко, нито по-голямо. Ти не можеш да му направиш нито добро, нито лошо. Някой път, когато казвате, че сте лош или че сте добър, какво подразбирате? Какво подразбирате под думите, че сте лош? Лошевината значи, че винаги не постъпвате така, както е добре за вас. В дадения момент може да ви е добре, но след това във вас

настъпва един друг процес. Да кажем, че сте яли храна, която е приятна, но не се минава час-два и във вас наставя друг процес; вие повръщате храната. Питам: Какво ви е ползувал тоя процес на приятност? Вие сте се самоизмамили във вашата приятност.

Вие сте се запитвали кое е Божественото във вас. Божественото в човека е това, което при всички условия остава едно също. Божественото е това, което носи живот в себе си. Божественото е вечният живот в човека. Щом Божественото престане да се проявява, животът изчезва. Сега хората се смущават от това къде ще отидат като умрат. Защо ще мислиш къде ще отидеш, като умреш. Къде може да отиде умрелият човек? – Никъде няма да отиде. Умрелият човек никъде не ходи, а пък живият ходи навсякъде. Като умреш, с тебе се свършва всичко. Искаш да знаеш, като умреш, дали ще отидеш на оня свят. Никъде няма да отидеш! Като живееш, ще отидеш на оня свят, а не като умреш. Този и онзи свят са едно. Като живееш, можеш да отидеш в онзи свят, а не като умреш. Същият закон е и по отношение на съгрешаването, по отношение на добрия и лошия живот. Докато доброто и Божественото са в тебе, ти си весел. Щом се оттегли Божественото, веднага загубваш присъствието на духа си и питаш: „Какво ще стане с мене?“ Страхуваш се, че ще умреш, че къща нямаш, че приятели нямаш, че пари нямаш. И питате тогава: „Защо човек се страхува? От кого се страхува?“ От доброто ли трябва да се страхуваш или от злото? Страхът е всякога признак, че злото, че условията за злото са някъде наблизо. Ти трябва да бъдеш внимателен. Вълкът е наблизо – не трябва да излизаш въвн от кошарата. Казваш: „Мен ме е страх, но ще повикам няколко стражари да ме

пазят.“ Остане ли стражари да те пазят, вълкът ще те изяде. В Писанието се казва: „Ако Господ не пази човека, напразно е стражата.“ Докато вярвате в Божественото, което е във вас, не търсете Божественото отвън. Ако не можеш да намериш Бога вътре в себе си, вън никъде не можеш да Го намериш. Но това вътре не е във вашето тяло. Под думите „вътрешен живот“ се разбира Божественият живот, неограниченият живот, вечният живот. Това е вечното благо, което никога не се губи, това е чистият извор, дето водата постоянно блика. Това трябва да разбирате под „Божественото“.

В Писанието е казано: „Вашите тела са храм на Бога“, но не физическото тяло, дрехата. Дрехите са потребни, но ти трябва постоянно да ги мениш, да ги сменяш, понеже растеш. Божественото си остава едно.

Десетте показва, че Божественото десет пъти се е увеличило. А пък при третата категория, първият ред, третата цифра – сто пъти се е увеличило. И Христос казва: „Онова семе, което е паднало на земята, дало стократен плод.“

Божественото в човека расте. А това, човешкото, от което хората очакват, няма никакъв растеж, то дава обратното. Всеки страх, всяко безпокойствие, всяка злоба, всяка омраза и прочее, то е недъг, който спира растежа. Казват: „Какво трябва да правим?“ Някой път вие вземате обратната посока, искате да се избавите от злото. Злото не е у вас, злото е винаги вън от човека. Сега някои говорят, че оная, младата мома, се изкушава. Изкушението не е вътре в нея. Например някои ги е страх, че тя може да се влюби в един момък. И казват, че тя не трябва да се влюби. Злото не е в любовта, злото е в

лъжата. Защото, като се е влюбила, всъщност тя не се е влюбила. Някой път мислите, че сте обикнали някого отвън, нали? Аз пък питам: Можете ли да определите колко обичате един човек, който е отвън? Ако този човек, вашият близък, дойде при вас и трепери, иска да влезе в къщата ви, ще проявите любов. Но вие пак се самозаблуждавате, защото онзи, който трепери и който има нужда, още няма Божественото в себе си; и той търси спасението си някъде. Вие казвате, че трябва да помогнем някому. Всеки трябва да бъде носител на Божественото, което е в самия него и да го проявява. Питам сега: В какво седи Божествената любов? Христос казва така: „Ако ме любите, ще пребъдете в моята любов.“ Да любиш, значи да пребъдваш постоянно в Божията любов. Ако постоянно пребъдваш в Божията Любов, ти любиш. Ако не пребъдваш в Божията Любов, ти не можеш да обичаш.

Допуснете, че сте влюбен в някой човек отвън, но се намирате в заблуждение. Вие сте се влюбили поради пет причини: първо, че сте го видели; второ, че сте го чули; трето, че сте го помирили; четвърто, че сте го вкусили; и пето, че сте го пипнали. И казвате: „Аз се влюбих в него!“

Представете си, че имате едно житно зърно в хамбара. В кого ще се влюби това житно зърно? Житното зърно в хамбара може ли да се влюби и може ли да говори за любов? Никак не може. Докато е в хамбара, на сухо, то не може да се влюби, а щом го туриш в почвата, то се влюбва. То се влюбва най-напред в почвата – хване я, прегърне я. После се влюби във въздуха, в слънцето и почва да расте. Това, което дава възможност на

човешката душа да се развива, да расте, то е Божественото, то е любовта.

Някой път вие казвате: „Едно време аз се бях влюбил.“ Къде? – На нивата. След като влезете в хамбара, какво става с вас? Преставате да любите. За да не се спъвате в сегашния живот, необходимо е да имате правилно разбиране. Онези от вас, които искат да имат ясна представа, трябва да разберат следното: това, което хората наричат любов, е само външна любов. Вие питате, защо са тези противоречия в живота? – Противоречията в живота произтичат от безлюбието. Да допуснем, че имаш богата трапеза, но си навикнал да стоиш на едно място, а други да дойдат да ти отварят устата и да те хранят с лъжичка. Ако не дойдат, ти гледаш яденето и казваш: „Не ми е позволено.“ Минават ден, два, три и ти гладуваш. Какво трябва да правиш? – Да чакаш да дойдат и да те нахранят – това е законът, а да почнеш сам да ядеш – това е любовта. Казваш: „Имам ли право да ям?“ Щом имаш ръце, уста, уши, очи и очите ти са отворени, имаш право да вземеш храна и да ядеш. Коя храна е здравословна? – Която говори! Храна, при която като отидеш, нито дума не ти казва, не я яж. Христос казва: Храна, която дума не ти продумва, не я яж. Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, ще има живот вечен“. Тук има едно противоречие. Онова Божествено Слово, което ти не разбираш и което не можеш да приложиш в живота си, това Слово не може да ти говори. А пък онова Слово, което ти говори отвътре, ти си го приложил, ти го разбираш.

Първият признак на живота, това е Словото. Има ли и най-малкото помръдване, то е живот. После има про-

цес на дишане, процес на човешката мисъл и процес на говора. И сега казвам: Истинската храна, тая, която може да говори, това е Словото.

Та казвам: Хората ги е срам да любят. Когато говорят за някой, че се е влюбил, той казва: „За любов и въпрос да не става!“ Вие сте кръстили с любов това, което не е любов. Седите при една малка чаша с вода, за която един богат човек е платил 200 лева. Искате да изпиете водата, но той бди и казва: „Тази вода е само за мен, не я давам никому; мойт живот е вложен в нея.“ А на теб казва: „Ти трябва да отидеш горе, в планината, за вода. Аз платих за водата, ако искаш, плати и ти.“ Вие казвате: „Каквото Учителя ми каже, каквото Учителя ми даде.“ Учителят по някой път дава с пари. Който отива горе – без пари, а който не може да отиде горе – с пари. На онзи, който отиде горе да донесе вода, трябва да платиш. Коя истина е по-добра: тая, за която си платил нещо, или за която ти си ходил горе, и не си платил? Ще поставя по-ясно въпроса: Коя светлина е по-хубава – която сама идва при вас или която ходите вие да си купувате? Можеш да отидеш при бакалина и да си купиш една свещ. Тя свети ден, два и после пак си в тъмнина. Бръкнеш в джоба си и за 4 – 5 лева пак си купиш една свещ. Но след 4 – 5 дена и тая свещ изгасне. Това е човешкото: палиш я, изгасва, палиш я, изгасва; и пари трябва да даваш. А пък при Божественото само трябва да си отвориш прозореца и тая светлина сама идва. При тази Божествена светлина, при това живо слово всичко расте; там е изобилието.

Толкова време, от 2000 години, се говори за вярата – че ако имаш вяра, всичко е възможно. Казано е, че е

възможно с вяра да се дигне планина. Има ли нужда ние да дигаме планините, които Бог е турил някъде? Има ли нужда ние да дигаме Божественото, което Бог е поставил някъде? Нямаме нужда. Под думата планини всякога се разбират големите мъчнотии, които съществуват в човешкия живот. Това са човешките планини, които трябва да се дигат. Не онова, което Бог е създал, а онова, което вие сте създали в себе си, трябва да можете да го преместите. Казвате: „В този живот няма да можем да ги преместим, но в следващия живот, като дойдем отново.“ Вие оставяте за втори живот да преместите тая планина. Ако под думата „умиране“ подразбирате излизане от Божествения хамбар и влизане в Божествената нива, това го разбирам. Ако съзнавате, че умирате, страдате, и ако съзнавате, че оживявате, то това е Божественото – минаване от едно състояние в друго. Ето какво е смъртта: имате един богат човек, който разполага с удобства, има голяма къща, автомобили, книги, радио, звънци, слуги, собствени филми и кина; каквото му трябва, го има. Много хора работят за него и той мисли, че работите му са наредени. То е така, наредени са работите му. Работите му са уредени, ако тези, които му служат, го обичат; но ако не го обичат, неговите работи са развалени. Защото слугата очаква нещо от теб. И всички, който са ви направили каквато и да е услуга, все очакват нещо от вас. С какво ще се отплатите на тези хора? Допуснете, че един ден провидението ви постави на изпит. Така се случи, че продадат къщата ви. Защо я продават? – Защото отвън работите ви не вървят. Вие сте търговец и фалирате, отива къщата ви. После продават автомобилите ви. Вие нямате пари да платите на

слугите и те си заминават. Синовете ви и дъщерите ви, като няма какво да им дадете, и те си заминават, отиват някъде. Накрая заемодавците ви събличат и ви оставят само по долни дрехи. Вие оставате сами в студа. Това е смъртта. Питам: Какво сте загубили? Вие казвате: „Изгубих къща, деца, слуги, всичко!“ Де е вашето разбиране? Когато ябълчената семка излезе от хамбара, тя е едно. Щом я посадят в земята, тя дава първо две коренчета надолу и две клончета нагоре. Тая ябълка, като погледне всичките си листа и клони, казва: „Колко съм богата!“ Един ден, когато завърши развитието на ябълката, тя става пак семка. В хамбара пак влиза ябълчена семка, но малко по-голяма от първата. Тя не можеше ли да живее без листа, клони, цветове, корени? Ти ще си почиваш в хамбара. Там няма да те приемат с този багаж. Разлистването и всички удобства на Земята са временни потребности. Като тръгвате за оня свят, за Божествения свят, най-напред трябва да се освободите от вашите къщи. Щом имате къщи, трябва да ги носите на онзи свят. Щом имате слуги, трябва да ги носите на онзи свят. Парите, всичко трябва да вземете. И ще забележите веднага онава, което спъна богатия, който мислеше, че работите му са наредени. В притчата за богатия и Лазара, Лазар умира и се връща на небето. На земята Лазар нямаше нищо. Имаше около него само кучета, които му услужваха, като го лижеха. Те му казваха: „Нищо друго не искаме, само да вземем малко от твоята храна. Без пари му служуваха. А с богатия не беше така. Нищо не разбираше той от живота и казваше: „Остане ли кучетата да му служат, той си е загазил.“

Ще оставя сега това и няма да кажа, какво мисли

богатият. Умира Лазар и се освобождава от кучетата. Той отива в лоното на Авраама. Умира и богатият, но отива в противоположното място, на мъчение. Той вижда, че не се умира така лесно. Сега той е забравил това и иска да му слугуват. И казва: „Отче Аврааме, кажи на Лазара да дойде да ми слугува. Гърлото ми е засъхнало – да ми донесе малко вода. Трябва ми и слуга, не мога да се мръдна.“ Авраам му казва: „В този свят няма никакви слуги. Никой на никого не може да служи. Лазар може да служи само на себе си. Между вашето разбиране и нашето разбиране има голяма пропаст.“ Богатият се мъчеше и чакаше някой да дойде да му слугува, молеше Авраама да пусне Лазара, да накваси с вода засъхналата му уста и гърло. Авраам му казва: „В този свят няма слуги, никой на никого не може да помогне. Лазар може да услужва само на себе си. Ако имаш любов, Лазар може да ти служи. Но Лазар не може да ти служи, като нямаш любов.“

В тебе гори огън. Това е огънят на твоите престъпления. Ти искаш да ти слугуват хората, да имаш пари, но трябва да престанат тия работи. Ти си се разсърдил на хората, че това или онова не са ти дали. На този и онзи се гневиш, обръщаш им гръб. През целия си живот разправяте за такива работи, понеже нямате кой да ви служи. Онази жена защо е обикнала мъжа? – Слуга си търси. Като си намери слуга, потупва го и казва: „Осигурих се!“ И мъжът потупва жената и казва: „Намерих слугиня!“ Народят се деца и казват: „Ето слугинчетата!“ Потупват ги и мислят, че са се осигурили, но това дете умира. Не е умряло детето, но това слугинче казва: „Не искам да слугувам!“ И си заминава. Майката плаче. За-

що? – Защото слугинчето е напуснало. Както светът сега разбира, в живота винаги ще има нещастие, от което по никой начин не можете да се освободите. Ти казваш: „Без къща може ли?“ – Не може без къща. Ти вече живееш в къща. Къщата ти е на две колела. Без пари може ли? – Не може без пари. Твоят ум, умът, който имаш, това са пари. Някой път ти казваш: „Какво трябва да правя, като ми трябва пари?“ – Ще се влюбиш в някого. Как ще разберете това? В какво е силата? Някой път вие казвате: „Моите мнения са по-правилни.“ Че ако вие без пари не можете да живеете, с пари – никак. Без пари ще имате един вид страдания в света, а пък с парите ще имате друг вид страдания. Без пари вие ще бъдете сигурни, че никой няма да ви обере и да ви убие. Представете си, че сте богат и че живеете между разбойници, те ще ви претрепят. Те ще ви кажат: „Дайте парите или...“ Но представете си, че отивате при тях и нямате пет пари; тогава няма опасност. Ако си с пари, трябва да се пазиш; а пък без пари никой няма да те пази. Вие поставяте живота извън Бога. Когато говорим за пари и за безпаричие, ние живеем живот без Бога. Ти искаш да знаеш, дали някой човек те обича или не; ти живееш тогава извън Бога. Понякога питат: „Този дали е от нашите или не?“ – Всеки човек, който обича, е от нашите. И всеки човек, който не обича, не е от нашите. Щом обичаш, ти си от нашите. Ако държиш това в себе си, ти си от нашите. Щом не проявяваш любовта, ти не си от нашите. Всички хора, които обичат, са все от нашите. Ти казваш: „Няма такива хора.“ – Има! Те не са един. Това са милиони, навсякъде ги има. Но това е в съзнанието.

Вие седите и се смущавате. Аз ви казвам: Бог ще

промисли за вас. Вие не разбирате ясно закона „Бог ще промисли.“ Един човек казва: „Задушавам се, няма въздух! Няма откъде да купя въздух!“ Казвам: Няма какво да купуваш въздух. Излез вън, отвори си устата и дишай – въздухът, Божественото, ще влезе. Какво ти струва да направиш това? Вие искате някой да натъпче въздуха във вас и да го изтегли с помпа. Оставете това. Като се научите да поемате въздуха, богатството, Божественото ще влезе и ще излезе вън от вас; и ще твори. След като издишате, какво казвате? Можете да направите опит. Ако с всяка вдишка благодарехте на Бога, вие не щяхте да знаете какво нещо е сиромашия! При всяко издишване вие казвате: „Ох, ох, ох!“ (Учителя въздиша дълбоко няколко пъти.) Където ходите: „Ох, ох!“ Не го обича жена му: „Ох!“ Пари няма: „Ох!“ Не знае: „Ох!“ Дето ходи: „Ох!“ Престанете с „ох!“ Спи се и изкажи онова, Божественото, че обичаш. Кажи Божественото да се прояви в теб.

Бог седи като майка и ти казва: „Да слугуваш ли искаш или да ти служат?“ – Като говориш на Бога, ти вече слугуваш. Ти казваш: „Аз съм жив, готов съм да правя, каквото трябва за Тебе. Каквото кажеш, аз съм готов да го направя.“ Почнеш ли да благославяш Господа, като кажеш първата сладка дума, биберончето ще дойде. Майката ще дойде и ще каже: „О, моето пиленце!“ Като изговориш втората сладка дума, ще дойде пак биберончето. Всеки ден като казваш по една хубава дума, всичките ти работи ще се оправят. Сега ти казваш: „Светът не е такъв!“ – Оставете този свят на заблуждения, в който сега сте попаднали. – „Мене ме мъчат някои работи.“ Между вашето мъчение и моето каква е разликата?

И аз се мъча. Вие ще кажете, че нямате къща и страдате, а пък аз се мъча, че тази къща спъва човека да живее добре. Парите са спънка. – Вие се мъчите, че нямате пари, а пък аз се мъча, че тия пари спъват човека да живее добре. Парите са спънка. – Ти уповаваш на нещо, което не може да даде никакъв живот. Първо, парите са резултат на човека; второ, те са произведение на ангелите и след това те са субстанция на Бога. Първоначално това са мисли на Бога. Отначало богатството е в Бога. Златото е едно проявление на живота. Да имаш злато значи да имаш нещо, чрез което животът може да дойде в тебе. Златото е проводник. Здравето, хубавите мисли, силата – това е истинско богатство. Ще дойде някой и ще ти каже: „Ти се откажи от това, което имаш.“ Не се занимавайте с въпроса, че отвън пада сняг. (През това време отвън вали сняг.) Вие се безпокоите кой ще рине тоя сняг, какво ще стане с вас, че ще ви затрупа. Вестниците пишат, че в Югославия цял взвод войници били затрупани; няколко души били намерени, а седем били изгубени. Не се безпокойте за снега. Като дойде пролетта, снегът ще си отиде. Лошите условия – това са богатата; лошият живот – това е снегът. Не го ринете, оставете го. Той е най-добрият юрган, с който при дадените условия можете да живеете добре. При трудните условия, като дойде пролетта и имате новото разбиране за Бога, този лед ще се стопи. Сега вие седите и казвате: „Дали Господ ще ме чуе? Аз съм грешен, ти си праведен. Помоли се за мене!“ Хората искат аз да работя за тях. За мен това е едно преимущество. Като се моля, благословението няма да отиде право върху него, а най-напред ще дойде в мене и след това трябва аз да му го пратя. Но и там има изку-

шение. Онзи, който се моли за другите, като дойде една торба, ще я отвори и ще каже: „Хайде да взема нещо и за мен.“ Ще има изкушение. Една бедна вдовица отива при Йоан Кронщадски и му казва: „Аз съм в голяма беднотия. Имам две дъщери. Помоли се за нас!“ Той казал: „Ще се помоля. Каквото даде Господ, елате да си го вземете.“ Какво става? Умира един руски княз. Повикали Йоана Кронщадски на опелото и му дават един голям плик, да му заплащат. Идва вдовицата и той ѝ дава плика. Казал ѝ: „Господ даде този плик за тебе. Не съм го отварял. Вземи си го, каквото има е за тебе.“ Тя го отваря и вижда 10 000 рубли, разтреперва се и казва: „Много са.“ „Не, каквото е вътре, за вас е.“ Мислите ли вие, че ако речете да се молите за някой беден, няма да умре някой княз? И като умре, той ще даде 10 000 рубли. Като отива за другия свят, все ще даде нещо.

Казано е: „Молете се един за друг, за да изцелеете.“ Да се молите за изцеление, това е болният живот. Но когато влезем в съвършения, в Божествения живот, то е друго. И когато аз говоря да се обичаме, то е здравословният духовен живот. Когато обичаш, всичко става вече естествено. Тогава ще почувствуващ, че всички хора са ти близки, ще имаш всичко. Ако влезеш в един свят, където всички те обичат и ти обичаш всички, тогава можеш ли да бъдеш беден човек. Ти казваш: „Аз от любов гладен ще умра.“ То е неразбиране. Ако влезеш в един свят, дето всички хора се обичат, ти гладен не можеш да умреш, ти ще имаш преизобилно. Това е Божественото.

Ти казваш: „Всички хора не живеят така.“ Оставете този въпрос – тези хора живеят вън от Бога. Всякога,

когато не вършим волята Божия, не Го обичаме, ние сме вън от Бога и Бог не е в нас. Тогава страдаме, недоволни сме; не можем да спим, не можем сладко да ядем, този или онзи не ни обича и търсим утеха навсякъде. Имаш малко пари в банката, но тя фалира. Американците, които имаха най-добрата система на спасителни банки, туриха парите си в спасителните банки. Но в сегашната криза 2000 банки фалираха и бедните трябваше да се спасяват. Къде отидоха парите? – Това е човешко разбиране. Всеки добър човек, който върши Волята Божия, е една спасителна банка. А пък всеки един човек, който не върши Волята Божия, той е една фалирала спасителна банка.

Някой казва: „Той не е добър!“ Аз казвам друго: Ликвидирала е банката, не плаща вече, каквото е взела. Ти казваш: „Този човек не живее добре.“ Друг казва: „Аз не мога да обичам.“ – Че тогава и ти си една фалирала банка.“ Казваш: „Че кому да дам?“ – Ти си една фалирала банка. Да кажем, че дойде някой при теб с чека си. Ти казваш: „Не можем да дадем. Нашата банка е фалирала.“ Ти не можеш да осребриш чека. Тази банка е вече изгубила своя кредит. Ако не можеш да обичаш, то в невидимия свят е писано: „Банката на Иван Стоянов е фалирала. Банката на Мария Пенджурска е фалирала.“ Ти казваш: „Не мога да обичам, сърцето ми е студено.“ – Там е злото, че сърцата на хората са студени. Защо са студени? Студени са, защото вярват в човешкото, а не вярват в Божественото. И тогава всички тия благословения в света, които Бог ни дава, ние не можем да ги използваме. Ти казваш: „Не зная как да го обичам.“ – Законът на Любовта казва: „Само Бог учи хората как да обичат.“ В любовта никой не може да те научи да Любиш. Това е първият

зов, първата дума на Бога! В Любовта, щом искаш да обичаш, то Бог ще ти проговори.

Никое друго същество освен Бога не може да те научи да обичаш. Другите хора могат да бъдат предмет на любовта, но Бог ги учи. Христос казва: „Както Отец ме е възлюбил, както Отец ме е научил, така и аз любя.“ Като дойде Бог, той ще те научи. Но без Бога по-мъчна работа от тази няма.

Ти казваш: „Как да обичам?“ – Не мислете как да обичате. Казваш: „Какво да му кажа?“ – За това не мислете. „Как да го погледна?“ – И за това не мислете. Преди всичко стремете се да обичате.

Имате един брат, когото искате да обикнете, нали? Има един признак, по който може да познаете, дали вашата любов към него е силна. Сега ще ви покажа признака, по който може да познавате, дали вашата любов е силна или сърцето ви е студено. Пипнете този брат по кесията. Ако той хване кесията си така (Учителя прави съответното движение), то любовта ви не е голяма. Ако любовта ви е силна, като му бутнете кесията, той казва: „Вземете я.“ – Дава ви я. Онзи, когото обичате, каквото бутнете в него, той казва: „То е ваше, то е ваше!“ Но щом вашата любов е слаба, той хваща кесията си. Държи ли се той за нещата, вие не го обичате, слаба ви е топлината.

Вземете златото, желязото, при сто градуса само малко се нагорещават. При 400 градуса топлина те се стопяват. Направят букаи на един човек и вързват краката му. Те само се нагорещават и казват: „Не слизаеме от тези крака!“ – Какво ще кажете? Ще ги убеждавате ли?

Има един мълчалив живот. Всяка една лоша мисъл, това е верига, направена от хората или духовете; с тая верига сте завързани. Като пуснете Божествения ток на любовта, тия вериги ще паднат и ще се освободите. Тогава ще вземете тия златни вериги в торбата си. Защото всички сте в златни вериги. Вземете ги в торбата си и ги продайте. На мнозина от вас веригите са златни, със скъпоценни камъни. Турете ги във вашите торби и ги продайте. Божественото трябва да влезе във вас; и всички противоречия, които сега имате, трябва да изчезнат.

Ще ви приведа един пример за Любовта. Един наш приятел от ВеликоТърново заболя. Вцепенили се краката му от ставен ревматизъм, не може да мръдне. Другарите му казват да вярва. Казват ми, че този брат се приготвя за онзи свят. Казах: Не е готов още за онзи свят. Нека да идат при него двама доста възрастни братя. Обаче, като отиват при него, тия двама братя заболяват. Той ги „инфектирал“. Вместо да му дадат здраве, те заболяват. И казаха: „Тази работа не е за нас, ела свърши ти работата.“ Отивам аз в Търново при този брат. Той е легнал на гърба си. Казва: „Ще си вървя вече. Не ме е страх. Виждам, че при смъртта от едната стая влизам в другата?“ Казвам му: Ти от едната стая ще излезеш, но не знаещ, в коя стая ще влезеш. Той мисли, че ще отиде в рая. Казвам му: В рая няма да отидеш, но в друго място ще отидеш при това положение. – Той ме гледа. Седях час и половина и се разговаряхме за обикновени работи. Казах му: Ти не си свършил още работата си, какво си легнал тук, на кревата. Искаш да ти служат! Искаш да станеш богат човек чрез тия лекарства. Я стани! Той стана. Стани на краката си! Я почни да ходиш. Той

почна да ходи. После му казах: Ще дойда пак. Отивам на другата сутрин, той казва: „Сега почвам да ходя малко.“ И след 3 – 4 дена той беше вече здрав. Идва лекарят и като го вижда да ходи, пита: „Как оздравя?“ – „Дойде един човек и ми каза: „Я стани! Я седни! Утре ще дойда пак.“ – И се свърши работата.“ Сега някои от вас ще кажат: „Дали може да стори това Учителя?“ – Това още нищо не значи. Един човек можеш да го вдигнеш от една болест. Христос казва: „Иди си и не съгрешавай повече, за да не ти стане по-зле отпосле“. Когато един човек го излекуваш и ако направи една погрешка, то болестта ще се върне. Всяка болест си има своите дълбоки психологически причини. Онова, което трябва да имате предвид: все някой трябва да дойде при вас. Сам човек мъчно може да се лекува. Хората взаимно си помагат. Някой пита: „Кажи, по кой начин става това?“ Ако имате вяра, всеки един от вас ще може да лекува. Но ако кажеш истинския метод, по който можеш да помогнеш, той ще се разболе пак. Невидимият свят не позволява да кажеш по кой начин си помогнал, никога не позволява да кажеш: „Аз му направих това добро.“ Това е една привилегия на Бога. Ти опорочаваш нещата.

Ти добро никому не можеш да направиш. Онова, което Бог е направил, то е свършено. Ти си дал само един добър пример на жертва, че живееш добре. Като отида при един човек, аз само му давам пример как трябва да жее. Ще пожелаеш на човека някои неща. За да се молиш за един човек, трябва да го обикнеш. Обикнете когото и да е, но първо вие не трябва да бъдете болни. Или ако сте болни, трябва да бъдете господари на болестта. Тогава можете да помогнете на всеки

човек. И ще опитате степената на своята любов, на вашата сила, степената на Божествената сила, която действа във вас. Ще опитате любовта си при болестта, за да знаете как работи любовта.

Божествената Любов сега е необходима. Тя е, която трябва да внесе новия живот. Защото, ако Божествената Любов не дойде, то малкото нектар, който е в чашата, ще изчезне и тогава, какво струва чашата? Ако тази чаша няма съдържание, тогава какво струва? Животът е непрекъснат процес. Вие казвате: „Втори път като дойдем на земята.“ – Аз не искам да се спирам на това. Утрешният ден зависи от днешния ден. Смъртта е смяна само; временно ще заспиш, ще си починеш. Непрекъснатост има между всичките дни. Всяко едно спане е смърт. Какво нещо е смъртта? Да умреш в спането, за да можеш наново да се пробудиш. Вие имате вашите нови схващания, но не искате да ги приложите и се държите за човешкото. Аз нямам нищо против ония, които имат слуги. Нямам нищо против, че имате вили, автомобили, пари, това-онова. Но всичко това, което имате, да бъде на разположение на Господа. Не сега да дойде някой и да каже: Вие раздайте това заради Господа. Няма защо да ме учат какво да раздам, щом дойде Божественото, то ще ме учи.

Някой казва: „Направи ми една услуга, искам от теб 2000 лева.“ Един син пише на баща си: „Първия месец ще ми пратиш 2000 лева; втория месец – 2000 лева...“ И така за 12 месеца – 24 000 лева. Втората година пак по 2000 лева. Питам: Когато бащата дава тия средства, какво има в ума си? Че целият свят е един възпитателен дом. Има една статистика. Знаете ли каква огромна су-

ма се харчи за всеки един от вас, за да живеете тук, на земята? Какви грамадни средства! Питам: Какво учите сега? Вие седите и искате да станете учен човек, да имате автомобилче за сто хиляди лева, да се качите и да се возите. Че това е най-малкото, това е външният свят. Вие сте дошли на земята, за да научите какво нещо е проявлението на Любовта, проявлението на Божията Мъдрост и проявлението на Божията Истина.

Три неща:

Да знаете какво нещо е Истината и ще имате свободата.

Да знаете какво нещо е Мъдростта и ще имате светлината.

Да знаете какво нещо е любовта и ще имате живот, изобилния живот, който изтича от нея.

Какво нещо е Любовта? Не мислете за Любовта, но за живота. Щом имате живота, тогава ще имате добродетелите, защото добродетелите могат да се покажат само в живота.

Сега на въпроса. Като дойда при вас, аз казвам: Тези хора са много богати, но им липсва нещо. Те са богати, но са изгубили ключа на своите каси, че не могат да ги отворят. Аз давам едно предметно учение, какво ще стане с вас. Имаш една врата, която, отвън ако я затвориш и ако ключът не е у тебе, не можеш да я отвориш. Случвало ми се е да забравя ключа вътре. Вратата е затворена и не мога да я отворя. И да се моля, не се отваря. Но с любов се отваря. Имам един Ангел – той със стълба влиза през балкона в стаята и отваря вратата. И вие, ако забравите ключа, Ангел със стълбата трябва да дойде, да ви отвори вратата, за да не останете вън. Минават някои вечерно време и аз казвам на Ангел: Ангеле, донеси

стълбата. Всеки от вас, който е недоволен от живота, си е забравил ключа вътре. Който боледува, си е забравил ключа вътре. Всеки от вас, който е страхлив, си е забравил ключа вътре. Та казвам: Когато ангелите идват, то е, за да ви научат на нещо. Ангелите са онези наши братя, които са свършени проводници на Божията Любов. Като дойде ангелът, ще ти покаже как да изпълняваш Волята Божия. Първо трябва да дойдете до положението да не мислите колко са добри и колко са лоши другите хора. Не мислете нито за тяхното добро, нито за тяхното зло. Наблюдавайте всеки един от тях как се проявява. Може да се проявява в доброто или в злото. Обръщайте внимание как се проявявате вие в дадения случай. Щом се дразня отвън, от погрешките на другите хора, то е една спънка за мен. Щом някой не изпълнява волята Божия, ти можеш да му покажеш как да я изпълнява. Лесно можеш да го научиш, да му дадеш пример. Но не може новото да се даде, докато старото не се изхвърли от шишето. С новата прясна вода не можеш да заместиш старата вода, докато старата вода не излезе от съда. Та казвам: През тази година, сега направете първия опит.

Някой път ми казвате: „Учителю, кажете нещо ново.“ Новите неща не мога да ви кажа аз. За да ви ги кажа, трябва да се отвори вашата къща. Тя сега е затворена и не мога да ви кажа много работи. Колко нови работи мога да ви кажа, но не може – студено е отвън! Когато къщата се отвори, ще влезе вътре и ще каже неща, които никога не съм ви казвал. Когато хората се обичат, нали си говорят на ухото? Ще дойде и ще ти кажа: Много те обичам! Но другите да не чуят и да не

знаят. Това можеш да кажеш на човек, чието сърце е отворено. Тогава думите ти ще бъдат ценни. А не да дойдат, както мнозина правят, и да ме залъгват, че ме обичат. Когато дойде някой и ми каже, че ме обича, аз ще му бутна кесията, за да видя дали ме обича. И ако неговата кесия разцъфти като цвят и даде плод, ще го изям и ще кажа: Много е хубав плодът на твоята любов. Когато кесията цъфти и завързва, когато можем за опитаме човешката кесия, то Божията любов е дошла вече.

Кога ще дойде това време? – Днес е първият ден. Ако го изгубите, след десет дни ще дойде случай. Ако десетия ден изгубите, след сто дни ще дойде. Ако първата година изгубите, то след десет години ще дойде. Ето един хубав случай – днес да влезете. Ако изгубите днешният ден, то след десет дни ще имате случай. Увеличават се сроковете. Ако пропуснете стотте години, то след хиляда години, след десет хиляди години, след сто хиляди години и т. н. все ще имате случай. Но какво ви коства сега да отворите кесиите си? Аз виждам колко са красиви вашите кесии!

Христос дава три премера. Едно семе паднало между тръните. Махнете се оттам, за да израсне вашето добро! Другото семе паднало между камъните. Махнете се и оттам. Другото паднало на пътя, по който хората минават. Изори този път, по друго място да минават. Не спъвай Божественото в себе си! Ти казаш: „То сега не му е времето, сега съм женен; сега съм още млад, имам да уча.“ – Оставете тия човешки работи! Вие казвате: „Чакай да си наредя работите.“ Ще ги наредите, ще цъфнете така, че няма да завържете!

Разбирайте ме правилно: всички, които вървите по

Божествения път в живота, едновременно трябва да цъфнете. Всички трябва да цъфнете и да възприемете Божията любов. Ако само един цвят цъфне, а пък другите пъпки се повредят, това дърво боледува. И после, когато любовта ви се покаже, като цъфнете, малките мушички ще дойдат. Ако усетят лъха на вашия цъфтеж и дойдат, то вие сте цъфнали добре. Мушичките – това са страданията, които идват. Страданията показват, че вие сте цъфнали. Тези мушички идват да съберат непотребното и да го турят в кошера. Страданията са работни същества, които ви човъркат, за да вземат непотребното. Без страдания цветът не може да се оплоди. Любовта без страдания не може да се изяви.

За да помогнете на един човек, който идва при вас, се изисква голяма опитност. Вие не трябва да го изкусите. Казвате: „Аз ще уредя вашите работи.“ – Не говорете така! Вие ще го изкусите, защото ще уповава на вас. Една година ще му помагате и после ще му кажете: „Махни се, аз няма само за теб да живея!“ Може веднъж, два, три пъти да му помогнете, но цяла година или постоянно – откъде-накъде! Като дойде при вас, ще вземете вашата стомничка, ще го заведете горе, на извора и ще му кажете: „От тук вземам вода. Някой път пак можем да се срещнем.“ Всеки, който идва при вас, дайте му да пие вода от вашата стомна и после му кажете: „Хайде сега да отидем за вода! Ще си приказваме сладко по пътя за Божията Любов. После ще се върнем и след това пак ще отидем при извора и т. н. Ще ходим и ще се връщаме.“

Сега ви оставям мисълта: Какво сме правили ние досега. Ако след 2000 години, в сегашния живот, дойде

един евреин, който е служил на Бога по законите на жертвата, според разбирането си ще търси една гургуличка или гълъб, за да ги заколи, та да изплати греховете си. Християнинът, като дойде, ще целува иконите и ще се кръсти. А пък дойде ли онзи, с новите разбирания, ще стане проповедник и ще говори така: „Не ти трябва вече волове, кокошки. Господ не иска да целуваш неща, които хората са създали. Ти ще станеш проповедник на Божията Любов. Ще бъдеш като запалена свещ и, където ходиш, ще осветяваш пътя на хората, да не се спъват. Като отидеш при бедните, ще им кажеш: „Вярвай в Господа, Който може да ти оправи работите! И ще ти се оправят работите до довечера. Ако не се оправят, ще знаеш, че не си повярвал. Вторият ден ще дойде и ще кажеш: „Не се оправиха.“ Третия ден, четвъртия ще правиш това, докато се оправят твоите работи.

Не служете на Господа като стария евреин и като старите православни. Служете вече като синове и бъдете проводници на Божията любов. А пък какво мислят учените, какво мисли светът или другите вярващи, оставете това настрана! Нека мислят, каквото искат. Ние ще мислим какво Господ ще мисли заради нас. Господ пита: „С какво се занимават децата?“ – Търсеха кокошки и волове, клаха ги и ги пренасяха в жертва, кръстеха се и целуваха иконите. – „Няма нищо.“ Сега Господ отново пита: „С какво се занимават децата?“ – На работа отидоха вече. Господ ще каже: „Хубаво, много хубаво!“ – Каквото иска бащата, това правят: да работят на лозето, на нивата да копаят. Работа трябва сега! Една много голяма работа и една малка работа – да почиствате ябълките и пр. – Много малка работа се изисква – първото

служене, за да имате първия урок, който Бог ще ви говори, за да знаете, какво нещо е Божията Любов. Тогава всичко, което сега ви плаши, ще изчезне.

Едно бедно дете ходило от място на място, за да работи, но навсякъде го били и гонили. Казвали му: „Ти си непослушен.“ И го отпраждали. Най-после, като вървяло по пътя, срещнало един момък. Този момък бил царският син. Детето му казало: „На сто места ме биха, че съм много непослушен. Страх ме е и ти да не ме биеш.“ Царският син влязъл в положението му, всел го със себе си и му дал работа. След години детето разбрало, че това е мястото, където трябва да служи. Като срещнеш царския син, той няма да те бие, но ще ти каже как трябва да се слугува.

Като срещнете Христа, той ще ви каже: „Елате с мен, за да станете слуги на Бога!“ Той няма да накара хората да ви слугуват. Сега вие казвате: „Колко ще ни плащат?“ – Няма да се пазарите. Има едно слугуване в света без пазарлък. То е слугуване от любов. Вложете това дълбоко в себе си. Един ден ще проверите тази истина. Не чакайте втори път да дойдете на земята. Може да имате хиляди различия, но същественото, онова, което свързва хората и ги прави чада божии, е единството в любовта, която трябва да живее в душите, сърцата и умовете на всички хора. Не ние да ги учим как да обичат, но Бог да ги учи отвътре. И Писанието казва: „Всички ще бъдат научени от Господа“.

Започнете с новото учение, което идва от Бога.

Бъдете верни на това и работите ви ще се оправят. Ако не се оправят, ще дойдете при мене, аз ще ви пратя един Ангел и той със стълба ще влезе през балкона и ще

се уреди работата. Но който има ключ, да отвори врата и да влезе. Защото всичко онова, което искате, което може да расте във вас и което можете да разбирате, то е отвътре.

Тайна молитва.

Ония от вас, които от любов искат, да направят упражненията.

17 лекция от Учителя,
държана на 23 януари 1935 г., София – Изгрев.

В НОВА ОКРАСКА

Богатството на деня

„Добрата молитва“

Ще прочета втора глава от II послание към Солуняните.

Песента „В начало бе Словото“.

Ще задам един въпрос: Може ли човек да мине през целия си живот само с едно ядене – като вземе само един обяд, да му държи сито през целия живот. Това е мъчният въпрос, който решават хората. Как ще преживеят, как ще прекарат живота си на Земята – това е главният въпрос. После хората, като имат някакъв възглед, искат да знаят това, което поддържат, право ли е или не. Ако двама художници се съберат, по какво ще познаете кой от тях е по-способен? – Трябва да има едно изложение. Да кажем, че и двамата говорят хубаво, разбират от изкуство. Когато изработите една картина, в какво се изразява вашата способност? – Нарисували сте картината дотолкова, че когато някой я види, да познае, че прилича на реалността. Да не каже: „Прилича само донякъде.“ Значи една картина е дотолкова хубава, доколкото прилича на реалността.

Вашите възгледи на какво се основават? Важно е дали възгледите ви почиват на реалността или не. Говори се за истината и някой казва: „Аз вървя в пътя на Истината.“ Но ако го попитате да каже конкретно какво нещо е Истината, няма да отговори както подобава. Не винаги е необходимо да определате какво нещо е исти-

ната. За да познаете истината, не се изискват години. В един момент може да я знаете, без да можете да я определите. Например искаш да знаеш истината – дали това, което е пред теб, е захар или не е, и пишеш трактати, претегляш и пр. Това са все недоказани неща; тази работа изисква опит. Близни с езика си и въпросът се решава. Само в една секунда въпросът е решен, сол ли е или е захар. Иначе ще казваш: „Може да е сол, може да е захар, може това-онова.“ – Тия разсъждения са хубави. Та по какъв път вие търсите истината по външен път. По външен път истината не се намира, сянка е това.

Човек, който ходи в Истината, той е свободен. В какво се заключава свободата? Най-напред трябва да имаш движение, трябва да имаш сила и трябва да имаш простор. Ако не можеш да се движиш, ако нямаш сила и нямаш простор, ти не знаеш какво е Истината. Това е първата, външната страна на Истината. За да познаеш втората страна на Истината, ти трябва да имаш живот, знание и свобода. А самата реалност, това е Любовта, Мъдростта и Истината. Така вървят нещата. Вие ще кажете: „Тази работа я разбрахме!“ – Има неразбрани работи в света. И като ги разбереш, пак си остават неразбрани.

$$\begin{array}{r|l} + & 5 + 5 = 10 \\ - & 6 + 6 = 12 \end{array}$$

Пет и пет – колко правят? (10) Шест и шест – колко правят? (12) Тия числа не са еднакви. Събирането е положителен и отрицателен процес. Казвате: „Трябва да събираш.“ Но не всякога чрез събирането можеш да успееш. Чрез събирането ти можеш да осиромашееш – нищо повече. И в процеса на изваждането е същото. Не

всякога чрез изваждането се успява. Не мисли, че като изваждаш, ще прокопсаш. Това е вярно само при известни случаи. Да допуснем, че имате да вземате: $5 + 5 = 10$. В този случай аз турям знака плюс. Във втория случай турям знака минус, т. е. имаш да даваш: $6 + 6 = 12$. Щом имаш да даваш, ще ги извадиш от джоба. Когато имаш да вземаш – $5 + 5 = 10$, ще ги вземеш от вън. Ще събереш $5 + 5 = 10$ и $6 + 6 = 12$ и когато 10 влезат в джоба ти и 12 излезат от джоба ти, то, ако това продължава десетина години, всеки ден по десетина пъти придобиваш в джоба си по 10, а пък харчиш 12. Тогава какъв ще е резултатът?

По някой път вие не можете да различите в себе си едно състояние, дали е право или не. Например имате едно чувство на неразположение спрямо някого и не можете да различите причината за това неразположение. Някой път причината е маловажна, друг път – основна. Как ще определите основната причина, че сте неразположени. Казвате: „Аз чувствам това така.“ Добре, на какво се обосновава това? Представете си, че на най-обичния ви човек турят една дреха и я парфюмират с нещо много отвратително. Като влезе в къщата ти, колкото и да го обичаш, ще кажеш: „Излез си, не мога да те търпя!“ Кое не можеш да търпиш? – Дрехата, която има ухание, което ти е неприятно. Не обичаш дрехата и казваш: „Аз не го обичам!“ Но той може да има нещо и в характера си. Например той никога не казва истината, всякога ще тури една малка лъжа. Големите лъжи не са опасни, а малките са като микроби; те се размножават. Една малка лъжа за 24 часа може да стане на 100 милиона малки лъжи.

Сега вие седите и казвате: „Не може ли за нещо друго да се говори?“ – Мога да ви говоря, но какво ще ви ползува. Според вас за какво трябва да ви говоря сега? Трябва да се говори добре, но защо трябва да се говори, кажете ми? Защо трябва да ви говоря и защо трябва вие да ме слушате? Ще кажете: „Така е наредено, трябва да се говори.“ Някой път се събира много енергия и трябва да излезе навън, да стане обмяна. Говорът е един извор, който тече. Приближаваш се до някой извор и чуваш да шумоли. Това е говор. Ако утре изворот престане да тече, няма да има никакъв говор. Отивате на друго място и чувате друг извор. Много от тия извори, които сега текат, в бъдеще може да престанат да текат. Едно време апостолите говореха, но сега къде са? Едно време апостол Павел говореше, но где е сега апостол Павел? Веднаж, като го изпращаха, той каза: „Няма да ме видите вече. Няма да ви говоря вече.“ И плакаха всички. Питам сега: Когато някой си заминава и казва „няма да ви говоря“, къде отива? Няма да решавам този въпрос, той е и много лесен, и много труден. Има един свят на мълчание. След като хората се научат много да говорят, природата, която понякога обича да мълчи, праща смъртта да ги задигне, та да не бърбят. Тя казва: „Този човек да не говори, да млъкне.“ И ти ще млъкнеш, ще слушаш всичко, без да си казваш мнението. За пример вие искате да знаете доколко светът е добър или лош. То е най-лесната работа. Светът е дотолкова добър, доколкото вие сте добри, и светът е дотолкова лош, доколкото вие сте лоши. Вие казвате, че светът е много лош. В какво седи лошевината на света? Когато един вълк изяде овца, става цял въпрос в селото. Вълкът изял кравата на Иван

Пенджурски или изял една овца. А когато в селото са изяли десет крави, за това и въпрос не става. Защо когато вълкът изяде крава е лош, а пък човекът не е лош? Казваме „той разкъса кравата“, но едва ли с това разглеждаме обективно злото. Вълкът е обективно зло вън от нас, а пък онова, което ние вършим, е вътре в нас. Злото в нас ние покриваме. С външното зло ние можем да се справим, но има едно зло, с което не можем да се справим. Някой път искаш да направиш нещо, да удариш някого, да счупиш нещо, да кажеш някому обидна дума. Каквото и да става, ти все опакото виждаш и онова, което чувствуваш, искаш да излезе навън. И мислиш: „Трябва да му кажа истината.“ Казваш му я и на другия ден съжaliaваш, че си му я казал.

Питам ви сега, а и вие трябва да се запитате: На какво се дължи това състояние? Ние казваме, че когато дойде Христос, ще оправи света. Това, че някога, в бъдещето, Христос ще дойде, е материалистично разбиране. Ще дойде ли, как ще дойде, как ще оправи света, Той си знае. Той ще оправи света не по този начин, както ние мислим. Когато Слънцето изгрее, не оправя ли света?

Като дойде Христос, две неща ще станат. Той казва, че едни ще тури от дясната си страна, а други ще тури от лявата си страна. Едни ще прати в рая, а пък други ще прати в ада. Питам сега: Ако някои от вас попаднат от лявата страна, за вас ще се оправи ли светът? Вие казвате, че като дойде Христос, светът ще се оправи. Но ако попаднете от лявата му страна, ще кажете, че светът не е оправен. За всички, които мислят, че светът все още не е оправен, така е. Вие чакате светът да се изправи, нали така? И мислите: „Не е оправен.“ – Тогава сте отляво.

Това са заключения. – Всички хора, които мислят, че светът не е оправен, са отляво, а всички, които мислят, че светът е оправен, са отдясно.

Сега аз не говоря за външното оправяне на света. То е друг въпрос. Ние имаме едно субективно вътрешно схващане за света. Вие мислите, че светът е оправен или не е оправен. То е вашето субективно схващане. Вие мислите, че един човек е лош. То е вашето субективно схващане в дадения случай. Защото с това тяло, което имате, много мъчно някой може да ви намери в тялото ви. Може да срещне вашия секретар или подсекретар, или вашия подпредседател и едва ли може да ви намери в тялото ви. Някой път вие и сами не се познавате. Във вас става същото, както в една държава. Има нещо във вас, което оспорва вашите права. Казват ви: „Все на вас няма да служим. Най-после можем да ви изхвърлим от тази държава, да ви детронираме и да турим друго управление!“ Вие се уплашите и мислите, че нямате подкрепа. И тогава почнете да пълзите и да лавирате, да послъгвате. А лъже ли човек, той е слаб. Лъжата е признак за слабост на човека. Кой лъже? – Онзи, който иска да вземе вашето място. Онзи, който иска да ви лъже, е във вас и се представя за ваш приятел. Но той ще ви скара с целия свят. Неговото намерение е да ви компрометира отвън, пред света, и да каже: „Не му стига умът да живее. Но ето ме мен – аз ще оправя тази работа!“ В една духовна школа това са опасни страни, на които никога не се спирате. Вие мислите, че тези неща са лесни и че можете да се справите с тях. Трябва да разбирате вътрешните закони.

Вестниците по света вече изнасят известни окулт-

ни закони. Някои мислят, че рибите са много глупави, обаче се оказва, че са много умни. Един естественик привежда много примери, за да покаже, че рибите са разумни. В аквариума, в който правил своите изследвания, имало един шаран, тежък 15 – 16 килограма. Той имал възлюблена шаранка. Шестнадесет години те живели много добре като мъж и жена. Обаче един ден този шаран пощурява, всичко му е криво. Той намразва шаранката, хвърля се върху нея, изгривва ѝ опашката и тя умира. Дават му една млада шаранка. И току изведнъж той се укротява, става пак кротък и добър кавалер. Питам: Какво е било онова състояние, което е накарало този шаран да се нахвърли върху своята другарка? Защо му е станало криво, с какво го е обидила тя? Друг шаран не е имало в аквариума, единственият мъж бил той. Ако имало друг мъжки шаран, могъл е да бъде причината. Сам е бил с жена си и не е бил доволен от нея.

Някой път и вие, като този шаран, след шестнадесет години ставате недоволни и се нахвърляте върху някого. По същия начин и по същия закон. Нахвърляте се, огризвате му опашката и казвате: „Не искам да го видя, да се махне от тука!“ Но не знаете защо, кои са причините. Има едно естество в човека, което е причината. Писанието само загатва, че в човека живеят един стар човек и един млад човек. Три човека живеят едновременно. Сега вие различавате съзнанието на един стар човек, който ходи и само търси погрешките. Различавате и един млад човек, когото писанието нарича „чадо божие“ и „малко детенце“. То е кротко и добро. А вие – третият – наблюдавате. Лошото естество в човека нищо не може да търпи. Старият казва: „Този да се махне, не

искам да го виждам. Ако остане тук, ще се случи нещо!“ И вие трябва да мразите този човек.

Вашето бъдеще зависи от младия, а не от стария човек. Какво трябва да правите тогава? Например, дойде ви идея да служите на Бога. Тази идея произтича от един друг свят. Вие може да отричате Бога, може да не Го познавате, но като Го отричате, усещате, че в дадения случай отричате нещо в себе си, а същевременно усещате, че то присъства. Отричаш, че то е разумно, а усещаш, че има нещо разумно, което те ограничава. Усещаш, че няма нещо, а пък в същото време усещаш, че има нещо. Казваш, че няма да остане нищо след смъртта, а пък усещаш, че все пак нещо малко може да остане. Та положенията, които имате, са несигурни. Някой път се въодушевявате, а някой път гледам, че съвсем сте загазили и казвате: „Не искам да се моля, искам да живея малко като хората. Не искам само боб и царевица, искам малко месце! Това да не правиш, там да не ходиш! – Искам да бъда свободен!“ Ето в какво седи свободата. Най-напред вие трябва да изучавате растителното царство. Имате два съседни листа и единият лист гледа другия лист. Той не трябва да се занимава със съседа си, понеже всеки един лист е в състояние сам да се занимава. Ако се занимава с неговата работа, то собствената му работа ще остане. Другият лист няма нужда да му дават правила какво трябва да прави. Те могат да си поговорят малко, но един лист не трябва ни най-малко да се занимава с това, какво прави другият лист; той си знае работата. Ако този лист беше психолог, той щеше да види, че другият лист е два пъти по-голям от него и че има два пъти повече материя и два пъти повече

зелена краска. Трябва ли всички листа на едно дърво да бъдат еднакво големи? – Не. Всички клони на едно дърво трябва ли да бъдат еднакво големи? – Не. Въпросът не е в еднаквата големина. Трябва ли да бъдете еднакво добри? – Не, няма нужда да бъдете еднакво добри. Можете да постъпвате добре, но да бъдете еднакво добри – не! В какво седи еднаквата добрина? Отивам при едного – дава ми 5 лева. Вторият ми дава 10 лева, третият – 15. Който ми даде повече, казвам, че е добър човек. Отивам при едного – удря ми една плесница. Казвам, че е лош. Отивам при втори – удря ми 2, 3, 4, 5 плесници. – Нали и той дава?

Жената на един българин страдала от треска. Отива той при лекара за цяр, но лекарят, който бил малко неразположен, му казва: „Какъв цяр? Хайде вълн!“ Удря му две плесници и го изпраща. Българинът излиза и си казва: „Чудна работа! Нашите деди другояче церяха, а сега имат нови, модерни методи. Ще дам това лекарство на жена си, както той ми го даде.“ Връща се вкъщи и казва: „Лекарят ми даде две лекарства.“ Жена му каза: „Дай ги!“ Той ѝ удря една плесница, но тя го спира: „Стига толкова!“ Плакала през целия ден, но после така се случило, че оздравяла. След една година мъжът ѝ взема един пуяк и отива при лекаря да се отплати. Дава му пуяка и му казва: „Преди една година дойдох при вас и вие ми дадохте две лекарства. Дадох едното на жена си и тя оздравя. Много добро беше, но какво да правя другото?“ – „Ще го върнеш“ – казал лекарят. И получил плесницата.

В живота ние често претърпяваме опитностите на този лекар.

Казвам: Трябва ви разбиране за истината. Истината съдържа две качества – свобода и простор. Ако в душата си нямате свобода на действие и свобода на простора, да реализирате това, което искате, вие не познавате истината.

При истината няма какво да се бавиш и да мислиш дали да направиш нещо. Щом е добро, направи го. Вие мислите, че истината е нещо много голямо. Имаш една мисъл или едно желание да направиш нещо така, че то да добие една външна форма. Ако нещата нямат външна форма, те не могат да се реализират. Когато външната форма се реализира, тя е вече мощна. В какво се заключава вашата реалност? Докато имаш тяло на земята, ти си реален за хората. Щом изгубиш тялото си, за тях ти вече представляваш една отвлечена идея. Докато твоят ум има форма, той е реален. Докато твоето сърце има форма, то е реално. Щом изгубят тия форми, те стават нещо отвлечено. Когато си в отрицателната страна, неразположен, това се познава. Тогава трябва да отделиш своето неразположение на духа, да го туриш настрана. Да кажеш: „Това не съм аз, това е отрицателната страна.“ Много е мъчно да се направи. Всеки ден, когато искате да направите нещо, тогава ще дойде някоя мисъл или някое желание да ви изкушава и ще направите точно обратното на това, което искате. Често не сте господари на себе си. Правили ли сте опит през целия ден да мислите добро? Вие наблюдавате и казвате: Този е такъв, онзи е такъв. Този е добър, онзи е лош! Ако се занимавате само с отрицателните мисли на нашия живот, ако сте недоволни от майка си, от баща си, от брата си, от сестра си, от вашите съседи, навсякъде ако сте

недоволни, питам тогава: Какво искате? И вие търсите Христа! Защо му е на Христа такъв човек? Христос ще каже: „Защо ми е потребен един човек, който е недоволен от всичко?“ Защо си потребен на Христа? – За чешит.

Чудни са хората. Без да обичат, те имат желание другите да ги обичат. Невъзможно е да те обичат, ако не обичаш. Все трябва някого да обичаш, за да те обичат. На Земята имаш право да обичаш когото и да е, най-малко един човек. Може да е и някоя котка, куче, дърво или някой камък. Ако имаш нещо, което да обичаш, то твоят живот все пак има известна ценност.

Ние казваме, че камъните са мъртви, че растенията са глупави, че животните са глупави. Това е нашето субективно разбиране. Един камък може да ви помогне, едно растение може да ви помогне. Кравата ви дава мляко, овцата – вълна, а един умен човек често нищо няма да ви даде. Питам тогава: Какво ви ползува интелигентността, която всичко взема и нищо не дава? Някой казва: „Той е много интелигентен.“ – Интелигентен е, ако е израз на доброта. Ние не говорим за миналото. Ние говорим за доброто, което сега трябва да се прояви.

Сравнете някои думи. Вземете някоя дума в българския език и разгледайте ударението на думата. Ако например вземете думата „зная“ и турите ударението върху първия слог, какъв смисъл ще има тя, и ако го турите на втория слог, какъв смисъл ще има тя? (Изменя се времето.) Ако ударението е върху първия слог, кое време ще бъде? (Сегашно.) Ако ударението е върху втория слог? (В минало време.) Ако имате дума с три слога и ударението пада върху първия, втория или третия слог,

каква ще бъде разликата? Някой път ударението може да покаже, че предвиждаме нещо в бъдещето. Думата „знаейки“ значи „като зная нещо“. Това е само за изяснение. Тази дума до известна степен има връзка с бъдещето. Къде е ударението? (На първия слог.)

Имате песента „Ще се развеселя“. Как започва тази песен? (Учителя пее „Ще се развеселя“.) Да кажем сега, че вие не одобрявате този глас. Дайте друг глас, който по-добре да съответствува на музикалното ударение. Как трябва да се пее? Може да изпеете „Ще се развеселя“ така. (Учителя пее по-бързо, след малко пее много бавно „Ще се развеселя премного заради Господа.) Като кажеш „заради Господа“, след това ще дадеш един подтик. Някой ще каже: „На мен ли остана сега да седна да пея!“

Много работи са неразбрани. Казано е така: „Загърни ме в мантия.“ Ако бях дрехар, нямаше да режа плата, а ще го наметна, да обвива тялото. Не да се реже и шие – че тегели, че копчета; колкото е по-сложно, толкова е по-грозно. И с песента е същото. Просто, задушено, от цялата дълбочина на сърцето и душата си ще пеете.

Някой казва: „Аз пиша!“ Той само черни книгата. Всички тия работи са детински за невидимия свят. Или: „Чакай да напиша това писмо, че е много важно.“ Важно е за него в дадения случай. (Учителя прави движения, все едно, че пише и въздиша дълбоко.) Въздишаш, пишеш, въздишаш, пишеш и онзи, комуто пишеш, след като го прочете, туря го в печката и го изгаря. След като писмото изгори, какво ще бъде вашето заключение? Това е цяла философия. Какво е отношението към вас на

онзи, който изгаря писмото ви? Той обича автора, но изгаря писмото му, да не би да се компрометира. То е ценно за него, но където и да го тури, някой може да го намери. Затова си взема бележки и изгаря писмото. Или пък го изгаря, защото не му е приятно.

Питам сега: Изгореното писмо къде е отишло? Писмото не е изгубено. Вие сте писали цяла нощ и то е телеграфирано в Невидимия свят. Всички станции знаят, че вие сте написали писмо. Може би тук, на земята, хората нищо не знаят, но в другия свят вече знаят. Вие сте писали писмо. Там целият свят вече е гръмнал и си казват: „Той е писал любовно писмо.“ Всички вестници съобщават, че си писал по любовните работи. И след това ще видят дали писмото ви е написано по всичките правила на любовта.

Как се пише едно любовно писмо? Вие казвате „Многообични!“, „Многоуважаеми!“ – От кого? – От вас. Как ще започнете? Искам само с няколко думи да напишете едно ваше любовно писмо; върху една тема за всички и с три до десет думи най-много. Едно любовно писмо от три думи. Ще си подпишете името отдолу. (Смях.)

Като пиша писмо на слънцето, аз ще му кажа така: Много добре стана, че ме посети. Иначе щях да се търкалям още в леглото. Благодаря ти за твоето посещение. Желая често да ме посещаваш.

Една услуга ми направи Слънцето. Ако не беше ме посетило, щях да седя под юргана. И като ме посети, виждам, че светът е светъл, навсякъде е ясно и хубаво. Ходя и дишам чистия въздух.

Значи човек трябва да влезе в света на Любовта. Ти

трябва да влезеш в света на Любовта. Ти ще влезеш в този свят. Щом дойде любовта, тя ще изяви всички предмети наоколо. Целият свят трябва да се измени: и плодовете, и изворите, и листата. Като дойде Любовта, светът добива друга окраска, явява се вече едно ухание и ти се изменяш. А като си заmine Любовта, ти пак ставаш кисел. После, като дойде отново, ти пак ставаш друг. Има нещо, което си заминава. Седиш и очакваш. Ако дойде от невидело, ти си разположен. Заmine си и ти ставаш неразположен.

За да разбере истината, човек трябва да се освободи от всички стари форми. Представете си, че сте на сцената и трябва да играете ролята на един от последните слуги. А на друг са дали ролята на цар. Царят на сцената е с мантия, със скиптр, с корона, а пък слугата е облечен с прости дрехи. Каквото ти заповядват, изпълняваш. Царят ще седи, а пък ти ще коленичиш и ще кажеш: „Царю честити!“ От публиката питат: „Защо единият седи, а пък другият стои?“ – Така е писано. А после, когато пиесата свърши, ръкуват се с царя и му казват: „Много добре си изигра ролята.“ Същото правят и със слугата. На другия ден двамата се събират и се почерпват на масата: „Ти, като цар, много хубаво се представи.“ „И ти, като слуга, много хубаво се представи. Е, хайде на здраве!“ И пият. Онзи, който не разбира, ще каже: „Как така, аз да си огъна колената?“ Другият му казва: „Сухите клонища на едно дърво не се огъват, а пък живите клони се огъват.“ Кое е по-хубаво: да се огъва човек или да не се огъва? – Да се огъва е по-хубаво.

Някой казва: „Аз не искам подаяние от хората.“ Че ти от детинство все от подаяния живееш. – От подаяния-

та на растенията, от подаянията на кравите – млякото, от подаянията на овцете – тяхната вълна. Дрехите, които носиш, това са подаяния. Лачените обувки, които носиш, са подаяния. Той казва, че подаяния не иска. Като говори, в лъжата си не вярва. Ти одра кожата на животните и казваш, че от подаяния не живееш. Така не се говори. Събуй обувката си и остани бос. Хвърли дрехите си и само малка престилка да има тук, наоколо. Питам: При тия климатически условия, при температура минус 25 градуса, какво ще бъде твоето положение? Вие по някой път седите и казвате: „Аз съм самостоятелен в моята мисъл. Аз така мисля.“ Хе, приятелю, ти никак не си самостоятелен. Всичкото това знание е все чуждо. Да ви кажа откъде сте го взели. Колко от това знание е ваше? Много малко е ваше! Та човек трябва да има смирение, за да разграничава кое от това знание е негово. Да не си представя това, което не е, и да казва: „Аз имам такива идеи, такова разбиране за света, за живота.“ Един евангелски проповедник казваше: „Библията е неизчерпаема книга. Човек с векове може да чете и да разяснява. Там има богатства.“ А друг някой в три месеца се изчерпва. За какво ще говориш? – Ще говориш веднаж за покаянието, веднаж за милосърдието, веднаж за вярата, за надеждата, за любовта; по веднъж да те слушат.

Забелязъл съм, че хората са много еднообразни, едни и същи въпроси поставят, едни и същи неща говорят. Казват: „Отлично е вашето ядене, много добре е стотвено.“ Не е този пътят на човешкото развитие.

Всеки ден най-малко три неща да добивате: една нова мисъл, едно ново желание и една нова постъпка. В това е напредъкът. Истинският ученик това трябва да

прави. Една нова мисъл, колкото и да е малка, едно ново желание и една нова постъпка – това е твоето богатството за деня, това си добил.

Да допуснем, че една сестра преди 30 – 40 години е била красива мома. Всички хора са ѝ обръщали внимание. След 40 години вече никой не ѝ обръща внимание и хората казват: „Тая старуха!“ Питам: Младата и старухата не са ли едно и също лице? И в първия, и във втория случай виждам, че тя е все същата. В първия случай тя беше облечена в много хубава чужда дреха, а пък сега носи една окъсана дреха на баба си. Но тя е същата. Нейните идеи и като млада, и като стара са все същите, само че не ги казва. Като млада ги казвала, а пък като стара ги укрива.

Веднъж имах разговор с една стара баба. Много интелигентна, брадата ѝ заострена и вдлъбната. Лицето ѝ имаше формата на месечина. Скулите ѝ не бяха много издадени. Очите ѝ бяха добре оформени, интелигентни. Цялото ѝ лице беше добре оформено. Като ѝ говорих, тя каза: „Синко, много сладко говориш. Ако бях млада, щях да направя нещо.“ – Аз я гледам и се поусмивам. Казвам ѝ: „Сега защо да не можеш да го направиш? – „Стара съм.“ Хареса ми нейната искреност: „Ако бях млада, бих направила нещо, но понеже съм стара, няма да го направя.“ – Казах ѝ: „Много хубаво.“ Ние продължихме разговора. Тя каза: „Виж ти, какви били тия учени работи!“ – Каквото ѝ говоря, разбира и изслушва. Виждам, че и тя си има своя опитност, има един стремеж и иска да изяви нещо. Какво може да направи тя? Аз я разбирам. – Ако беше млада, тя щеше да направи една баница, да я опече и да ме нагости. Щеше да ми подари

една хубава риза за спомен. Или пък щеше да ми хване ръката и да я целуне. Това се подразбира. А вие подразбирате крайното. Но умните хора с малко се задоволяват. Но сега бабата не си каза мнението. Пък и аз не си дадох мнението. Тя каза: „Бих направила нещо.“ Аз я погледнах и се поусмихнах. Казах ѝ: „Радвам се, че не си толкова смела. Като беше млада, ти беше по-смела. Като остаря, стана по-страхлива.“ Тя каза: „Онзи, за когото се ожених, ме лиши от моята свобода. Сега го няма, той замина за другия свят. А тия работи, дето ги говориш, аз не ги зная. Едно време ги знаех, но като се ожених, изгубих мярката. Не зная какво да направя!“ Казвам ѝ: „Ти, ако втори път станеш млада мома, какво ще направиш?“ – „Няма да се женя. Ожених се, преди да те срещна!“ Това са дълбоки, философски въпроси. Тя си мисли така: „Трябва най-първо да срещнеш Господа и след това ще работиш, в тебе ще се зародят идеи как да работиш, какво да постигнеш. Преди да е дошъл Той, нищо няма да направиш.“ Та, като казва „тебе“, аз разбирам, като срещнеш Бога, като срещнеш Истината. Божията Любов, като дойде в тебе, тогава ще започнат истинските ти постижения. Но ако някой вземе нашето съзнание, преди да сме го срещнали, ние се осакатяваме. Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници.“ Човешкото, което идва преди Божественото, е крадец и разбойник. Човешкото трябва да дойде на второ място. Най-първо в нас трябва да дойде Божественото и след това човешкото. Това е правилното разбиране за живота. Всякога трябва да имате това разбиране.

В ума ми и сега стои споменът, как тази стара баба

разсъждаваше като мъдрец. В погледа ѝ имаше нещо детско, без никаква задна умисъл. Тя имаше установени възгледи за живота. Усмива се и казва: „Сега съм стара, но съм доволна от живота си. Както го прекарах – доволна съм, но онзи, за когото се ожених, ме ограничи.“ Аз я попитах: „Защо те ограничи?“ – „Не знам защо. Разбрах, че не ме обича. Ако ме обичаше, щеше да ме остави свободна. Той нямаше доверие в мен и ме ограничи. Аз изгубих своята свобода, а пък той изгуби възможността да прояви своята любов.“ – Ако ѝ беше дал свобода, той щеше да прояви любовта, щеше да се повдигне и да живее досега. Тя каза: „Той умря поради единствената причина, че ме ограничи.“ Разкъсан от вътрешни терзания, този дядо всякога имал желание да не изгуби бабата си. А пък тя казва, че ако я беше обичал, и досега щял да бъде с нея.

Бог е нещо реално. Тепърва трябва да се изучава душата. Тя е Божественото, което няма да ни лиши от нашата свобода. Всички онези идеи, които идват и заминават, не представляват реалността. Душата трябва да се освободи. Някой път се чувствуваме ограничени и искаме да се освободим, но само Любовта може да ни освободи.

Да се върнем сега на въпроса: При какъв случай трябва да давате и при какъв случай трябва да вземате? Защото има едно условие в живота: Ако дадеш, ще се освободиш. Има и друго условие: Ако вземеш, ще се освободиш. Ако не извадиш от хамбара известно количество жито и не го посееш на нивата, ти ще се ограничиш, но ако го извадиш, ще спечелиш от него. Има и друго условие: Ако навреме не пожънеш онова, което си посял,

ако не го събереш навреме, ти ще го изгубиш. Събирането, това са процеси, които стават вътре. Човек не трябва да изхарчва своите мисли, чувства и постъпки. Има един вътрешен процес, върху който трябва да се спрем.

Някой път трябва да се спреш и да се въздържиш. Често вие се поставяте сами на изкушение. Има някои изкушения, които идват естествено, а има и изкушения, които вие сами създавате. Ако се изкачите на висок планински връх, където има буря и тя ви търкули надолу, тогава кой ви е крив? – Вие самите. Трябва да слезете някъде на завет и като мине бурята, пак да се качите. Ако се движите срещу течението на пороя, ще пострадате. Трябва да отидете настрани. Разумни трябва да бъдете. Има някои мисли, с които не можете да се справите. Те са като вятъра, като бурята. Оставете пороя да мине и само го наблюдавайте. Дойде някоя буря, оставете я да мине. Не вземайте участие. Да кажем, че има един нечист порой. Той трябва да изтече. И след като изтекат пороят, бурята, излез тогава вън и работи. Пестете вашите енергии. Ще ви дам един метод. Всеки ден пред едно огледало оставяйте лицето си тихо и спокойно, като че нищо ви няма; тихи и спокойни – да мислите, че всичко е добре наредено. (Учителя прави лицето си неспокойно.) Това е нещо неестествено. Останете спокойни 10 – 15 минути. Не искайте да се нравите никому. А вие седите пред огледалото и искате да се понаравите на някому. Като се огледаш, гледай най-първо ти да се харесаш. Ако отпуснеш своите мускули, с това ще придобиеш сила от природата. При напрегнато състояние, ако мускулите ти са напрегнати, ти харчиш мно-

го енергия. Всички болести и страдания в света са методи, които ни избавят от ненужни катастрофи. Вие се безпокоите за нищо и никакво. Пътуваш с параход през океана. Стиснал си се и казваш: „Ами ако параходът потъне!“ Със твоето стискане какво ще добиеш? Ако параходът е здрав, няма какво да се притесняваш. Параходът се люлее, но капитанът казва: „Здрав е този параходът, нищо че се люлее!“ А вие сте се качили на парахода и постоянно се стискате. Казвате: „Какво ще стане с нас?“ След 24 часа морето ще утихне и вие ще бъдете спокоен. Модерните параходи не потъват лесно, а пък за парахода, с който вие пътувате, катастрофите са изключени. Ако след хиляди години стане една малка авария, ще го поправят и пак ще продължи пътуването. В този параход ще си вземеш огледало и ще седнеш на спокойствие, за да се подмладиш. Ще се отпуснеш и ще си представиш, че си на 45 – 50 години. Ще се върнеш назад и ще си представиш, че си на 45 – 50 години. После ще се върнеш на 19 години. Ще снемеш всички стари работи, които си преминал, всичкия ненужен багаж ще туриш настрана и за него нищо няма да знаеш. Ще мислиш, че си на 19 години, че имаш майка и баща, млади и красиви, че братята и сестрите ти са красиви и че целият свят е много красив. И така ще се подмладиш. Ще кажеш, че действителният свят не е такъв. Оставете вашия действителен свят, той е театър. В театъра нещата не са действителни, а в действителния свят всичко е красиво. В театъра всичко е дегизирано. Слугата не е слуга, но така е писано в драмата. Обаче в действителния живот всичко е красиво. Някой път ние търсим красотата в дрехите, търсим я в лицата. Някои търсят красотата в устата,

във веждите, в очите, в челото. Първият образ на основната красота е в очите. Красивият човек има нещо особено в очите. Добрият, красивият, умният, любящият човек има нещо в очите; то е един особен момент. Мнозина са ми говорили за това. Един ми каза: „Имаше нещо особено, нещо чаровно в очите му. Не мога да го забравя.“ Друг сподели: „Решил бях да направя една голяма бяла. Баща ми и майка ми ме съветваха да не я правя, но аз бях решил. Тогава срещнах една мома. Тя така ме погледна, че се преобразих, в мен стана цял преврат и се върнах, без да сторя злото. И досега, 20 години минаха оттогава, не мога да си обясня как стана това. В мен влезе един нов идеал и не направих бялата.“ – Кое беше по-хубаво за него: да изпълни това, което бе решил, или да следва новия идеал, който момата бе вложила в него? – (Да следва новия идеал.) Слънцето, което сега изгрява, светлината, която сега ще дойде, мислите и желанията, които сега ще дойдат, струват повече, отколкото всичко онова, което сме преминали в миналото. Днешното, момента трябва да гледаме. Ние сме дотолкова заети с миналото, че не мислим за настоящото, което ще дойде. Оценявайте днешното, настоящото, дотолкова, доколкото ще внесе във вас обновяваща сила. То ще бъде реалното, то ще бъде Божественото! И не се спирайте тогава върху вашето минало. Англичаните казват: „Гръмбър.“ Тази дума и българската дума „гърми се“ си приличат. Това е човек, който е недоволен. Донесат в къщи месо, което мирише. Българинът ще каже: „Месото мирише!“ Германецът казва, че като мирише, е по-хубаво. Българинът казва, че месото трябва да бъде прясно. Това са външни работи. Животът не седи във външните работи,

в яденето. Външният живот се определя строго от трезвата мисъл, която човек има. Казвам: Има Божествени мисли, Божествени чувства и Божествени постъпки в природата, които определят нашето хранене и нашето бъдеще. Това става несъзнателно. Някой път ще срещнеш един човек в пътя си. Той носи Божественото в себе си, несъзнателно го носи и ви казва: „Искам да ви кажа нещо, но втори път, като ви срещна, ще ви го кажа.“ Той вече ти го е казал. Аз зная вече какво е. Той казва: „Много ми е приятно, че се запознахме. Ще ви дойда на гости.“ Но никога не ви идва на гости.

Има един Божествен свят, който е реалност. Той вече ви е дошъл на гости. И като си тръгваш, той ти казва: „Аз ще ви дойда на гости.“ И след това усещаш, че в теб става една промяна и твоите работи се оправят. Като ви каже този човек, че ще ви дойде на гости, работите ви се уреждат. Божественото се отличава по това, че като дойде в човешката душа, всички неща се уреждат; човек е вече доволен, обнадява се, има една постоянна вяра, от старините и от смъртта не го е страх, от външните условия не го е страх, той добива една самоувереност. Това е Божественото. Заминайте си Божественото и него го е страх, като буболечка от всичко трепери. Божественото е необходимо, без него не може. Нашите лампички могат да светят, но те са резултат на онова, Божественото, което е някъде в пространството. Това показва, че Божественото постоянно функционира. Ако в нас се зароди най-малката мисъл, това показва, че Божественото вече функционира.

Сега във вас остава една мисъл. Вие казвате: „Какво иска да каже Учителя?“ – Като старата баба: „Ако бях

млада, щях да направя нещо!“ И досега е въпрос какво щеше да направи бабата. Тя иска да каже: „Ако бях млада, щях да направя нещо хубаво!“ Питам сега: В дадения случай кое накара тази баба да говори така? Тя можеше да ми каже така: „Синко, ти си много учен, за мен е едно щастие, че те слушам!“ Тя можеше да го каже, а ми каза направо: „Ако бях млада, щях да направя нещо!“ Колцина от вас сега решават като тази баба? Вие веднага си съставяте една идея, която не е вярна. Аз зная, какво щеше тя да направи. Тя щеше да направи нещо много хубаво; зная, че тя щеше да запали лампите на всички хора. Ако беше по-млада, щеше да даде обед на всички гладни хора; на всички болни хора щеше да даде здраве. Ако тази стара баба беше млада, щеше да утеши всички скърбящи. Идея има тя! Ние мислим дребнаво; няма реалност в това. Като казва „аз щях да направя нещо“, тя подразбира друго. Аз я попитах: Защо не го направиш? – Тя каза: „Онзи, когото избрах, ме лиши от моята свобода.“ – Не че той е бил спънка, но неговото разбиране, неговото схващане за живота са се отразили така на нея, че копнежът ѝ да стори нещо в света не могъл да се реализира.

Та казвам сега: Вашият дядо дали не ви спъва? Мнозина от вас сте спънати като тази баба. Питам я: Какво ще направиш, като дойдеш втори път? Тя казва: „Втори път като дойда, преди да ви срещна, няма да погледна дядото. Аз не си правя илюзии. За дядото после ще мисля.“

Най-напред Любовта трябва да дойде и после животът. Като дойде животът, после ще дойде движението. Тези неща трябва да дойдат последователно. Та казвам

сега: Тази баба да остане във вас; да остане в ума ви за следващата лекция.

Как ще започнете любовното писмо с трите думи? Вие по някой път се страхувате. Има един вътрешен страх, който осакатява. Човек трябва да бъде много откровен вътрешно, в себе си да се изкаже. Не крий недъга, който носиш себе си. Не го изповядвай отвън, но го открий и намери начин, по който да го изправиш. Опознай го. Понеже ти си го създал, ти си в състояние да го изправиш. Малко нещо се иска. Например дойде някой човек, а аз съм така зает, че съм неразположен да го приема и мога да кажа: „Не искам да приемам никого!“ – Това е единият начин. Но мога да кажа и: „Извинете, днес съм много зает. Някой друг ден на rado сърце ще ви приема.“ Кое е по-хубаво да кажеш „днес няма да приемам“ или да кажеш много внимателно „вдругиден ще ви приема, днес съм зает“. Някой път е хубаво да те приемат, а някой път не е хубаво да те приемат. Когато стане вечер, желая да ме приемат; хубаво е вкъщи. А когато изгрява Слънцето, желая да не ме приемат в къщи – ще ме лишат от светлината. Когато ме канят на гости, казвам: „Слънцето е залязло.“ Когато не ме приемат, казвам: „Ден е, трябва да ида на работа.“ Това е права философия.

Ако ти сполучиш в това, което желаеш в света, то е нощ в света; ако не сполучиш, то е ден. Ако Христос беше сполучил, то щеше да бъде нощ. Но Христос понесе най-голямото разочарование. По-голямо разочарование в света от Христовото, откак светът съществува, не съм срещал. Знаете ли каква катастрофа, какво разочарование е било? – Небивало разочарование! – Да бият

един Син Божи, да го разкарват като последния човек! И после в негово име да вършат толкова престъпления, лъжи, измами и какво ли не! След това казват: Християнството това и това направи. Христос е направил много работи, но негови са онези дела, които самият Той е направил. При голямото разочарование, което никой не беше претърпял, Христос не се обезсърчи.

Казвам: Когато дойдат разочарованията, несполуките във вашия живот, това са възможностите за вашия прогрес. Силата на Християнството седи в несполуките, които имаше Христос. И досега големите разочарования, които имаше Христос, служат като целителен балсам за много хора. Христос каза: „Не моята воля, но твоята воля да бъде!“ Според мен всички хора трябваше да възприемат Истината и да дойде царството Божие, а пък то стана обратното. От хиляди години хората спорят защо сме дошли, как трябва да се разбира Евангелието и как трябва да живеем. От християнско гледище има спор как трябва да живеят мъжете и жените, братът и сестрата, как трябва да живеят търговците и пр. Христос не дойде да определи как те трябва да живеят. Това беше точно определено. За какво дойде Христос на Земята? – Някой казват, че Христос дошъл да научи хората как да живеят. Не, той казва: „Ако ме обичате, ще опазите моя закон.“ „Нова заповед ви давам: Даром сте взели, даром давайте. Онова, което сте взели от Мен, дайте го в света.“ И казва той простата истина: „Има три неща. Кажете на хората: „Живот без Любов е мъчение. Знание без мъдрост е ограничение. И истина без свобода, това е робство.“ Това е отрицателната страна. Сега другата страна: Кажете на хората, че животът седи в Любовта,

нищо повече. Ти не мисли, какъв е бил твоят живот, не мисли за своето невежество, не мисли, че не си свободен. Че кой те е лишил от свобода? От свобода ти сам можеш да се лишиш, като вярваш, че не си свободен.

Като излизам вечерно време, виждам нещо между дърветата; тук-там се мяркат сенки. Някой може да помисли, че това е засада. Една сестра казваше: „Учителя е много смел човек.“ – В какво седи смелостта? Вечер е и някой седи между дърветата на Изгрева. Аз отивам при него, поглеждам го и той се обръща. Някои вземат предохранителни мерки, да не би да е дошъл разбойник. Кой е по-силен: който краде, или който не краде? – Който не краде, е по-силен. Кой е по-силен: който греша, или който не греша. – Който не греша, е по-силен. Кой е по-силен: който мисли, или който не мисли? – Който мисли. Кой е по-силен: който чувства, или който не чувства? – Който чувства, е по-силен. Силата на човека седи в неговата права мисъл. И в най-лошия човек има нещо добро. Един познат ми разказа: Хващат го разбойници. Той отива при главатаря на разбойниците, който е с револвар в ръка. Главатарят го поглежда, усмихва се и му казва: „Този револвер не е за теб. Той е за други. С тебе няма какво да се разправам.“ Поприказвахме, здрависа се с мене и ми каза: „Приятно ми е, че ви срещам. Младите са направили грешка, че те доведоха. Но ще ни извиниш.“ – Сега ние предполагаме неща, които в света не могат да станат. Котката обикновени жаби не яде, защото между котката и жабите няма съответствие. Но змията ги яде. Това, което котката не яде, змията го яде. Та казвам: Ако вие вървите в Божествения път, има неща така невъзможни, както котката

да яде жаби. Един разбойник може да има такова разположение към тебе, както котката към жабата. Вие сте му някак отрицателни. Той не иска да ви спира и даже не може да ви каже: „Горе ръцете!“

Научете се да бъдете господари на духовете, които живеят във вас и да им заповядвате, а не те да ви заповядват. Досега сте заповядвали все на големите духове, а пък сега се научете да заповядвате на малките. На големия, за да му заповядваш, трябва да му слугуваш. Каквото му кажеш тогава, ще го изпълни. Друго правило няма. А пък на малкия можеш да заповядваш, като го удовлетвориш. Ако искаш за малко нещо да го изхвърлиш навън, то е неразбиране на ония велики закони в живота. И ако искаш на силния по друг начин да заповядваш, не можеш. Има и други методи, но тези са най-износни. Христос казва: „Син человечески не дойде да му служат, а да послужи.“ Ако искате да заповядвате, слугувайте на големите. Ако искате на малките да заповядвате, задоволете ги.

Казвам сега: Слугувай на ума си, той е голямото в тебе. Слугувай на сърцето си, то е малкото в тебе. Онова, което умът ти иска да направиш, направи го. И онова, което сърцето ти иска, направи го. Задоволи сърцето си, а не да му откажеш всичко и да кажеш: това не може, онова не може! – Сърцето ти иска малко медец и едно желание. Някой път иска само една малка лъжичка медец; голяма лъжица не иска. Услужи на малкото желание на сърцето. Намери една лъжичка, какво ти коства? И до края на света иди, но намери тази лъжичка. Някой път то може да иска само малко вода, няколко глътки. Намери тези 2 – 3 глътки вода и ги глътни. В

малките работи има задоволяване. Искаш някой път да станеш сутринта, имаш желание да направиш малка разходка и казваш: „Кой да си бие краката сега!“ – Направи тази малка разходка. Искаш малко водица, казваш: „Не му е времето сега.“ Искаш малко медец и казваш: „Не му е времето.“ – Искаш големи работи, но при големите работи се иска много голяма жертва. Та това е сега Божественият път. Разбиране трябва.

Сега, като сте дошли на Изгрева и сте започнали някои работи, вие сте дошли вече до областта, в която почват да страдате от многото. Като имате преизобилно, вие не знаете какво да правите с вашето богатство. Влагайте вашия капитал в обръщение, но не давайте парите си с високи лихви. Едно на сто е достатъчно, не ви трябва много.

Чувал съм мнозина да казват: „Аз не знам какво да кажа.“ – Как да не знаеш? В новите отношения, когато обичате някой човек, как трябва да му кажете, че го обичате? Представете си, че някой иска да ви каже, че ви обича. Как ще ви каже, че ви обича. Онзи, който ви обича, трябва да бъде много предвидлив човек, да вижда във вашия вътрешен живот. Той вижда, че имате нужда от някои хубави чорапи и ги купува. Той вижда, че имате нужда от дрехи, от един куфар, от някоя книга. Всички тези работи, от които имате нужда, той ги е взел, идва ви на гости и ги оставя. Той никога няма да ви каже: „Аз много ви обичам!“ Той ще ви каже: „По-хубав куфар от този не можах да намеря сега. По-добри дрехи не можах да намеря.“ – И вие усещате, че той върви по много естествен път. Към хората, към ближните си, към учениците си ние трябва в дадения случай да имаме ония

мисли, които служат за тяхното повдигане. А пък тяхното повдигане е и наше повдигане. Защото, като се повдигнем в света, с това се въздига и Божието Име, прославя се Бог. Нашето повдигане е прославяне на Бога, а пък нашето падане е падане на Божието Име. Като се обърнеш към Бога, ще станеш носител на Новото Учение.

В прочетената глава се говори за пришествието. А пък пришествието на Господа не може да стане, докато човек не познае злото в себе си и го отдели. Човек трябва да има ясна представа за доброто и злото, което е в него, и същевременно да познава пътя, по който трябва да върви. Три пътя вървят успоредно: Единият е пътът, по който вие вървите. Другият път е път на злото. Злото до известно време ще върви с вас, но после ще си отиде, ще ви остави. И тогава ще приличате на един българин, който ми разказа така своето изпитание в Ню Йорк: „Един апаш върви на няколко крачки подир мен и ми казва: „Кой си?“ – Аз мълчах. Като вървя един километър след мене, най-после ми каза „гут бай“ и се върна. И като ми каза „сбогом“, олекна ми.“

Когато апашът каже „кой си“, ти ще мълчиш. Тогава той ще ти каже „гут бай“ и ще се върне.“ Твоят път продължава, а пътът на злото ще спре. Злото ще спре и ще каже “сбогом!“ До известно време, донякъде злото ще върви с вас, после ще спре и ще си отиде. Благодарете, че вече сте освободени от ония неприятности, които досега ви спъваха в живота.

„Отче наш“

Гимнастически упражнения.

18 лекция от Учителя,
държана на 30 януари 1935 г., София – Изгрев.

ЕСТЕСТВЕННОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША

„Добрата молитва“

Четоха се темите: „Едно любовно писмо“.

Вие имате да пишете любовни писма, но има любовни писма, които нямат никакъв отзвук. Има любов, която няма отзвук. Там любовта е в потенциално състояние, не расте. Може да се намерите в едно противоречие, например при прекъсване на любовта – прекъсва се тока. Когато желанията се прекъсват, вие оставате в тъмно. Който говори за любовта, трябва да бъде като художника – да рисува така, както е в действителността. Някой път може да поукраси предмета, да нарисува нещо, което не е в самия предмет. Но той трябва да представи предмета такъв, какъвто си е, доколкото нашето съзнание може да го схване.

Има любов на бащата към сина или на майката към сина, после любовта на някое външно лице или любовта на една мома към момък. Едно и също лице поражда едни чувства в бащата, други в майката и трети в младата мома. Значи един и същ предмет се схваща различно. Младата мома ще каже: „Той е млад.“ Бащата ще каже: „Той ми е син.“ Всички хора живеят в един преходен човешки свят, гдето нещата не са се още установили. Любовта на Земята, каквато е сега, не е установена, тя се изменя. По някой път тя се намира в проти-

воречие, човек сам почва да страда и се чуди, дали обича или не? Но има един свят, дето нещата са установени и постоянно растат. Вземете например правото на любов. Кой има право да обича? И Любовта си има своите ограничения: ти нямаш право на Земята да обичаш когото и да е. Общият закон казва: Обичай всички! Но има ограничения на любовта. Значи любовта ти не трябва да бъде такава, че като обичаш някого, да го откъснеш от духа.

Някой път казвате: „Трябва да се обичаме!“ – Това е цяла една наука. За да се обича, трябва да има ред правила. Как трябва да се обичат хората? Разбира се, те трябва да се изучават. Аз засягам любовта от гледище на човешкото развитие. Любовта е най-здравословното състояние на човешката душа. Тя е естественото положение, в което душата се намира, тя е здравословното ѝ състояние. Щом се изгуби това състояние, изменят се вече нейните мисли и чувства. Естественото положение, в което човек може да живее, е любовта. Значи при любовта има един прилив, известни сили в природата се вливат в душата. Някой път човек може да затвори този извор, тази енергия може да престане да се влива в душата и тогава той изгубва Любовта. Любовта може да се изгуби. Това, което ти чувствуваш, престава да го чувствуваш. И това се нарича изгубване. Течението си съществува, но това, което се влива вътре, то изчезва.

Има вливане на светлината в човешкия ум. Престава вливането, престава и мисълта. Вливането наричат „инфлукс“. Щом престане вливането, тогава престава и чувствуването. И тогава човек се намира в едно противоречие. Противоречието се състои в това: тогава човек усеща в живота си една празнота, нищо не го привлича. Но

дойде това течение и животът пак се осмисля. Течението, което идва, осмисля нещата. Можем да направим едно сравнение: когато светлината, която се влива в природата, дойде, нещата стават ясни и светът е вече интересен. И когато тя си замине, веднага светът се забулва, наставка тъмнина и тогава ние нямаме ясна представа за нещата.

Трябва да пазите две неща: В любовта по някой път има примес. Имаш едно чувство или каквато и да е мисъл и, ако твоите чувства изчезнат, в дадения случай трябва да знаеш, че имаш един примес, от който трябва да се освободиш. Любовта ти не е чиста, има примес. Чистата любов се отличава по това, че човешкото съзнание не е раздвоено. Тя е Божествената Любов. Може да кажем: там, дето няма раздвояване на съзнанието, действа Божествената Любов. А там, гдето има раздвояване, има примес от по-долно царство. И вследствие на това в човека се явява едно противоречие.

Всякога гледайте дали съзнанието ви е раздвоено. Ако е раздвоено, то има някакъв примес в течението на любовта. Тя е придобила този примес, който е минал през разните области на човешкия живот. И тогава тази любов, която идва във вашето съзнание, носи примес, който не съответствува на естеството ѝ. Например във вас може да се породи съмнение. Може да се съмнявате дали вашият приятел ви обича, или не. Това е примес. Някой път във вас се поражда ревност. Това е примес. Това са странични неща. Ти усещаш, че в онова, което обичаш, има едно противоречие. И мислиш, че в неговата любов има нещо, което не е това, което желаеш. Това е примес. Как ще обясниш това в този случай. Ти казваш: „Аз го познавам.“ – Как ще го познаеш? Ще ви приведа

следния начин за самонаблюдение. Представете си младата мома и млад момък, който коленичи пред нея и се моли. Но това приятно чувство не е нейно чувство. То е на момъка. Като се моли, той казва: „Ако тя ми позволи да я целуна, колко ще ми бъде приятно!“ А пък тя си мисли, че това е нейно чувство. И ако в дадения случай тя му позволи да я целуне, в нея ще стане друга реакция. – Тя ще се вкисне. И това вкисване ще бъде нейното състояние; тя не е готова. Защото онзи, който седи пред момата и се моли, той е един просяк. Това е психологически момент.

Някои хора казват: „Любовта е за младите.“ – Някои път хората се срамуват от любовта. Ние казваме: „Бог е любов.“ Бог, Който е най-великото Същество, не се срамува от любовта. Тя постоянно излиза от Него. А пък ние, малките същества на Земята, се срамуваме, че изливаше любовта си. Не зная откъде е проникнало това чувство на срам в човека. Този срам е един примес. Това, от което ти се срамуваш, това не е любов; ти имаш любов, но имаш един примес, който трябва да отстраниш. Ти казваш: „Аз се срамувам от Любовта.“ Не, не! Има един примес в любовта и този примес трябва да се отстрани, любовта ти трябва да се пречисти.

Защо този момък се моли на момата да я целуне? Някой ще пита: Коя е подбудителната причина? Защо някой човек се моли и иска хляб? Той казва: „Гладен съм. Моля парче хляб, не съм ял.“ Този човек чувства една вътрешна необходимост от хляб. В дадения случай, от гледището на закона, всеки един от вас представлява среда или проводник. Човек е проводник на Любовта, а взети заедно, хората представляват разнообразие от про-

водници на Великата Любов. Чрез един проводник тя не може да се прояви. Затова пожелайте си да бъдете добри проводници на Любовта.

Ако някой се е влюбил във вас, той не се е влюбил във вас. Разгледайте по-обективно въпроса. Когато отидете при някоя чешма, вие не се влюбвате в чешмата, макар че отивате при нея, но се влюбвате в онова, което изтича от нея. Когато се влюбвате в някой човек, не е важно това, което е в тялото му, вие обичате това, което изтича от човека; то е нещо невидимо. Изчезне ли това, което излиза от него, вие не го обичате. Когато онова, което е текло от него, престане да тече, между вас не може да има връзка и вие имате вече обикновени отношения. Затова по някой път се появяват големи противоречия. Вие казвате: „Идейно трябва да се обичаме.“ – То е все едно да кажеш: „Трябва да пеем.“ – За да се научиш да песеш, трябва да се учиш дълго време да вземаш верно тоновете. Някой път между *до* и *ре* вземаш правилно, но между *ре* и *ми* не вземаш правилно. Има известно отклонение и се явява малък дисонанс.

Срамът, ревността, омразата – това са примеси. Средата, през която Любовта минава, носи материални частици, които не хармонират с човешката душа. Тогава се появява едно вътрешно брожение и душата иска да ги изпъди навън. Затова във всички хора Любовта трябва да се пречиства. Първо човек трябва да пречиства любовта от нейните примеси.

Шаранът намразва жена си, не иска по никакъв начин да живее с нея. Любовният закон не ги е съединил. Това, което ние съединяваме, то не е още Божествено съединение. Връзките, които правим, са временни връз-

ки. А пък Божествените връзки, това са вечни връзки. Любовта на Божествените връзки преминава от едно същество в друго, от един свят в друг. Смъртта там не е препятствие. Като мине отвъд, човек пак обича съществата, които е обичал, а пък при човешката любов, като дойде в друго състояние, престава да обича. Това са временни работи. Трябва да знаем закона на Любовта, понеже Любовта е, която дава направление на човешката мисъл. Ти не можеш да мислиш правилно, ако втичането на любовта в тебе не е правилно. Ако е правилно, то и мисълта ти ще бъде правилна.

Та казвам: Тревопасните и месоядните състояния на човека отбелязват две различни епохи на човешката душа. Тревопасното състояние е по-старо. Когато се е проявило сърцето, когато са почнали да действуват чувствата, човек е станал тревопасно. А когато е почнал умът да функционира, явило се месоядството. Следователно месоядците са по-умни, понеже мисълта действуваша в тях. Месоядството е резултат на човешката мисъл. То е един съкратен процес. Месоядството и тревопасането трябва да се примирят. В растенията корените са месоядци, а клоните – тревопасни. Всички груби, необработени сокове са долу, в почвата, а пък тревопасните са във въздуха. Та трябва да знаете, че когато умът вземе надмощие във вас, то можете да станете месоядци; ако сърцето вземе надмощие, то тревопасното състояние ще се яви като един естествен резултат. Аз давам едно ново научно обяснение. И това научно обяснение никъде няма да го срещнете. Според мен месоядството определя епохата, когато се е появил човешкият ум. Онези същества, които са се повдигнали умствено по-високо,

са си позволили да колят другите. И ние виждаме, че докато хората бяха в Рая, Авел заколи животно и го принесе в жертва. В Каин се яви ревност след жертвоприношението и той уби брата си с хитрина. Авел, когото убиха, беше месоядец.

Вие търсите любовта там, където я няма. Всъщност за любовта човек не трябва да говори. Вие всички искате да работите за Господа. Ако аз бях селски учител някъде, щях да постъпя така. Като срещна един мъж, ще му кажа: „Да си направиш хубави цървули, да ходиш по нивите и всяка вечер да си измиваш краката. За твое добро е това!“ Като срещна някоя жена, ще ѝ кажа: „Да се научиш хубаво да предеш и да тъчеш, това е отлично.“ След това на овчаря ще кажа: „Хубаво да гледаш стадото, хубаво да го храниш, хубава вълна да изкараш.“ И това ще бъде възпитателната ми реч. Първото нещо е да накараш един човек да мисли. Нови цървули да си направи. А сега, като проповядват на хората, казват: Като отидем на онзи свят, ще живеем така и така. Този проповедник не е ходил на онзи свят. Той не знае нищо за това, как живеят там, а проповядва как ще живеят хората на онзи свят. Както описват „онзи свят“, такъв „онзи свят“ не съществува. Като отидете в Небето, ако имате съмнение, ще ви изпъдят от Рая при първото съмнение. Ако имате кашлица, също; никакво кашляне няма там. Който иска да кашля, да кашля тук, на земята. Търговски работи няма в Небето. Там няма и съдийски работи. Щом тръгнеш да съдиш някого, ще дойдеш на Земята. За женене там не трябва да разправяш. За адвокати, за своя сан, че си бил владика и пр., там не трябва да разправяш. За какво трябва да разправяш? На онзи свят

противоречието седи в следното. Ако си напълно гол, ти си праведен човек. Вие ще кажете: „Как така гол човек?“ Вие си представяте „гол“ от гледището на Земята. Тука ви е срам. Но щом е срам, срамът е един примес на греха. Вие се пренасяте на онзи свят със същото тяло и със същите недъзи и във вас се заражда срам. Вие мислите, че в този свят е така. Като отидеш на онзи свят, срамът трябва да оставиш тук, на Земята. Мъчна работа е да минеш гол през един град. В Индия има напреднали същества, които по някой път минават голи, само известна част е покрита малко. Минава той, и като го гледаш, приятно ти става. Има нещо стройно в тялото му. Но това не е за обикновените хора. Сега и в Европа се стремят да ходят голи. Донякъде това е хубаво. Това е развиване на съзнанието в друго направление – човек да се абстрахира; защото, докато не ходи гол, човек няма да обръща внимание на вътрешното съдържание на човека, а само на тялото. Сега хората мислят много обективно. Те обръщат внимание на тялото, а трябва да обръщат внимание на вътрешното съдържание на човека.

Та казвам: Има някои работи, които човек много мъчно може да устои. Обличането, дрехите, сега това е мода. Трябва да подчиниш на себе си модата, а не тя да те управлява. Има разни парадни шапки, ръкавици и пр. Всички тези неща са отражение на един вътрешен живот. Сегашната мода не е нищо друго освен отражение на добродетелите, които човек трябва да изяви в бъдеще. Ти искаш да носиш ръкавици, за да бъде ръката ти чиста, да не е окаляна, да не е груба. Някой дами турят воал, за да пазят лицето си. Представете си, че живеете в един свят, където можете само да чувате, без да виждате. Вие

сте близо един до друг, ти чуваш гласа му и той чува гласа ти, но не го виждаш и той не те вижда. Той ти говори любовно, но не виждаш образа му. Питам тогава: Какво ще се зароди във вас? Представете си, че живеете в един такъв свят. Чувате се, той ви говори сладко, любовно, но не го виждате. Вие ще кажете: „Как може да бъде това?“ Ще си въобразите, че и тук, на Земята, това може да бъде. Да кажем, че сте в телефонна станция, слушате да ви говорят по телефона и се мъчите да си представите какъв е този, който ви говори. Често по телефона се влюбват. На едната страна на телефонната слушалка е госпожица, а на другата слушалка – господин. – „Ало, кой е там?“ – казва единият. И започват любовни работи, говорят си сладки думи. Той си въобразява, че е някоя красавица. И тя мисли, че той е красивец. А пък като дойдат работите до действителния живот, ни най-малко не е така.

Та казвам: Ние навлизаме в епоха, в която любовта ще се изучава без форми. Вече доста сме изучили любовта на формите, вследствие на което имаме големи заблуждения. За да се освободим от заблужденията на формите, трябва да се научим да слушаме любовта, без да виждаме формите – да се пречистим. Например ти обичаш Бога, но не можеш да му туриш образ, не можеш да го видиш във форма; можеш само да си го представиш като човек – голям, много красив и т. н., но не го виждаш. Затова някой път е необходимо само да слушате думите на душата, без да виждате нейната форма. Външното може да отвлече вниманието ви в друго направление, във външно направление. Не че е лошо това, но понеже във всяка форма се ражда едно желание, едно

пожелание, то щом я видиш, ще пожелаеш да я обсебиш. А пък всяко пожелание е едно престъпление. Казано е: „Не пожелай!“ Щом видиш една красива форма, ще я пожелаеш. А всяко пожелание е навлизане в света на погрешките. Любовта не е във формите. Този човек може да е красив, обаче течението на любовта може да е грубо. Някои хора са грозни, но имат по-хубави течения на любовта. Любовта, теченията на любовта не са еднакви във всички хора. Има едно голямо разнообразие. По това се различават хората. Ако почнете да изпитвате любовта на един човек, ще усещате, че има особен оттенък, особено качество, което ви привлича. И това качество вие даже не го усещате. Това са вътрешни качества, вътрешни чувствувания. Във всеки човек Любовта има особен оттенък.

Сега трябва да пазите вашата инсталация. Пазете нервната си система в добро състояние. Човек трябва да пази своята нервна система, своите чувства, за да може да се ползува от това, което се втича в него. Защото, каквато и да е мисълта, когато дойде във вас, тя става среда и тогава Любовта, като минава през нечистите ви мисли, ще внесе във вас влияния, които не са ви потребни. Допуснете, че живеете един спокоен живот, радостен сте, весел сте. Един ден обикнете някого и станете кисел, вкиснете се, станете ревнив. И като видите някого около този, когото сте обикнали, вие ставате недоволен, неразположен сте, като че имате да вземате нещо. Влезнало е чуждо нещо в душата ти и ще се вкиснеш. Сега трябва да знаеш закона на пречистването.

Онзи, който предизвиква любовта, трябва да се представи във възможно най-грозната си форма. Тази

форма ще го избави от ревността. Следователно, ако искате да се избавите от ревността, трябва да изявите най-голямата грозотия, която имате. И тогава друг, като види тази грозотия вътре във вас, няма да ревнува. Ако се представите в най-красивата си форма, вие ще го подлудите. Представете се в такава форма, че той да няма какво да ревнува, да изглежда не толкова скъпоценен, както си мисли той. Защото ревност има навсякъде; у религиозните хора – също. Има една ревност, която е на мястото си, а всички други видове ревност не са на мястото си. Ревността спъва човека, в когото се проявява. В някои случаи и гневът е потребен. В течение на 40 часа човек има право да се сърди на някого един час. Такава е пропорцията. Имаш право да го срещнеш и да го накастриш, позволено е, това е в реда на нещата. Но всеки ден да го кастриш, няма такъв закон. Или в 40 часа можеш да се усъмниш веднъж. Ако всеки час се съмняваш, това не е естествено положение. Когато се съмняваш, ти не си в областта на сърцето, а в областта на ума и следователно ти си месоядно животно. Щом се съмняваш, ти си месоядец, а щом не се съмняваш, ти си тревопасен. Щом се биеш, щом се гневиш, ти си месоядец. Когато се примиряваш, ти си тревопасен. Не си плащаш данъците, дълговете – ти си месоядец; плащаш ги – ти си тревопасен. Когато кажеш, „знаеш ли кой съм аз“, ти си месоядец. Когато кажеш, „аз ще ви науча“, ти си месоядец. Всички месоядци са крайно смели. Като видят някого, нахвърлят се отгоре му и му казват: „Аз имам право всичко да направя. Аз съм закон.“ Така прави и вълкът. Но тогава друг един месоядец, който е по-умен от вълка, като чуе това, тегли му куршума. Така месоядците един

други се избиват. Месоядците винаги се влюбват. Всеки месоядец се жени за един тревопасен. Сърцето му тупа, като го хване. И тревопасното почва да живее в него. Някой казва: „Аз не съм месоядец.“ – Месоядец си. Две състояния има в човека: за няколко секунди ти си в състояние на месоядец и обиждаш другите. После дойде състоянието на тревопасен и тогава съжaliaваш, че си го обидил. Наранил си някой човек, но после, като излезеш от месоядството, съжaliaваш, че така си постъпил.

Та казвам сега: Трябва да примирите нещата, да примирите вътре в себе си тези две действащи сили – месоядството и тревопасането. Това са два различни свята. В сегашното състояние човек не може да се развива правилно. Колкото и да е добър, човек все ще се разгневи, това не зависи от него. Не че не е господар, но ако рече да се въздържа, в него ще настане по-лошо състояние. Той трябва да знае как да се въздържа, да е много прозорлив. Вие сте ревностни, искате да обърнете някоя душа към Бога. Като обърнеш една душа към Бога, тя ще се влюби в тебе, ще тръгне подире ти и ще ти държи сметка. Ще говориш, колкото искаш, а той ще каже: „Не ми говори тези работи, аз ги зная.“ Аз искам да ви помогна малко в противоречията, които имате.

Срещал съм религиозни хора, които казват: „И Господ не ми помага! Имам един опък характер. Проповядвам на хората, а не мога да търпя жена си, смущавам я и после съжaliaвам. От този дявол не мога да се отърва.“ – Някой път хората като че те предизвикват. Например някой ти каже обидна дума. Ти се спри малко, не реагирай изведнаж. Тези думи не се отнасят до тебе. Кажат ти например думата „невежа“. Какво означава дума-

та „невежа“, где е лошото в тази дума? – Тук няма никакво зло. Това е едно съвсем повърхностно разбиране. В думата „невежа“ няма нищо лошо. А казват: „Невежа си, голямо невежество имаш.“ – Ти ще кажеш: „Аз зная, че съм невежа. Невежа съм, така е: не зная какво има на Слънцето; не зная какво има в дъното на земята; не зная колко вода има в Земята; не зная колко милиона растения има; колко животни има; не зная колко пъти духа вятърът през годината; не зная колко лъчи идат от Слънцето.“ А пък друг ще отговори: „Аз ли съм невежа!“

Вземете сега думите „ти си гений“. Някой ти каже тези думи и тебе ти стане приятно. Где е гениалността в тези думи? Какво означава „гений“? – Гений означава надарен човек, необикновен е той. Гениите са много надарени, повече от обикновените хора. Геният е по-надарен от талантливия. Ако някой ти каже, че си гений, ти няма да станеш такъв, но ти е приятно.

У някои братя и сестри се създава един характер на заяждане. Някой човек говори, ти го дебнеш и видиш погрешките му. Не можеш да видиш доброто, а виждаш само лошото. И току го клъвнеш. При мен се явяват сестри и все се оплакват от клъвване. Някой казва: „Животно!“ Ти не можеш да се стърпиш и веднага искаш да кажеш нещо. Стой си спокойно. Ти трябва да имаш търпение.

Ще ви дам един пример за онзи англичанин и руснака. И друг път съм казвал този пример. Срещат се един английски лорд и един руски княз със своите кабриолети в една тясна уличка в Лондон. Руският княз и английският лорд се спират и не могат да се разминат. Руският княз изважда вестник „Таимс“ и почва да чете шестна-

десетте страници. Лордът изпраща своя слуга и му казва: „Ще бъдете така добри, след като прочетете вестника, дайте го и аз да го прочета.“ – И единият, и другият прочели вестника. След като го прочели, англичанинът, като по-практичен, казал на руския княз: „Ще благоволят ли да разменим кабриолетите си, аз да дойда във вашия, а вие в моя? И така всеки да иде там, където си отива.“ Руснакът казал: „Харашо.“

Да допуснем, че някой прави погрешка. Ти почакай, погледни този човек философски – защо ще се смущаваш. Защото, както и да се смущаваш, има неща, които трябва да станат. Има някои неща, които човек не може да избегне. Ти ще ги избегнеш в една форма, а те ще се случат в друга форма, по-лоша. Виждаш, че някой човек прави нещо – не се меси в работите му. Попитай съзнанието си, ако си раздвоен, нищо не му говори.

Виждам веднъж, че един българин оре със своите волове, но ги псува, хука ги. Аз ги гледам и вървя. Отидох при него и нищо не му казвам, даже и въпрос не правя за това хукане. Казвам му: „Много хубави волове имаш!“ – Тупам ги. – „Хубави добичета са! Каква хубава порода! Какви хубави очи имат!“ Не му казвам: „Защо биеш добитъка? Не те ли е срам?“ – Изведнъж човекът се промени. Тогава му казвам: „Някой път не можем да оценим състоянието на животните. Ако сме на тяхното място, да ни впрягат, не зная какво би станало с нас.“ Та казвам: Необходимо е умение. Някой човек се проявява – не го спирай в неговото проявление. Само обърни вниманието му в друго направление, понеже, ако го спънеш, това течение ще влезе в тебе. Може да направите опит. Да кажем, че учиш някого да не ревнува. Ти спираш

неговата ревност, но ревността се проявява в тебе. Когато Писанието казва: „Не се противи на злото“, тук се подразбира действието на този закон. Щом се противиш на злото, това зло ще влезе вътре в тебе. И много по-лесно можеш да се справиш с едно зло отвън, отколкото отвътре. Много по-лесно можеш да се справиш с една отрова отвън, отколкото с една отрова вътре в организма. Ние изпадаме в известни състояния, които идат от същества, с които сме свързани. От тях ревността е предадена на нас. От хиляди години тя се е натрупвала; дядото и бабата са били ревниви и след десет поколения тяхната ревност се е натрупала и ти сега цяла нощ не можеш да спиш от ревност. Мъжът затваря жена си. И като се връща, ѝ казва: „Къде си ходила?“ – Юлар в света няма и грехът вие не може да го ограничите! Та казвам: Не е във външното ограничение, но човек трябва да се остави свободен, да види последствията. Има само един вътрешен закон, който уравновесява нещата. Вие трябва да знаете да се справяте, понеже в различните хора се събужда умът и ревността ще се яви. Религиозните хора са много по-ревниви, отколкото другите, понеже в тях умът се събужда повече. Същото е и за гневът. Един човек, у когото умът се събужда, повече се гневи. Всякога гневът е един признак на събуждане на човешката интелигентност. Тогава интелигентността не е още в правата посока, това течение не е право.

Не се гневи. Щом се окаляш, трябва ти вода. Водата измива калта. Ако някой се изгори, трябва да отнемеш огъня, възпалението. След това ще намажеш изгореното място с дървено масло, за да няма горене. Не се противопоставяйте, но намерете се да се лекувате. Как ще

лекуваш съмнението? – Съмнението може да бъде с материален, чувствен или мисловен характер. Как ще си въздействувате, за да не се съмнявате? Не че е лошо да се съмнявате, но някой път съмнението може да се обърне на терзание вътре. Пишете за следващия път върху темата: „Как се справям със съмнението?“ Всеки един от вас да каже едно правило; как той се справя със съмнението. Съмнението в човека се проявява всякога, когато се наруши равновесието между неговия ум и неговото сърце. Когато търсиш своето щастие вън от себе си, а не в себе си, има възможност да се роди съмнение. Следователно, за да избегнеш съмнението, трябва да се върнеш и да търсиш своето щастие в себе си. Съмняваш се дали ще те приемат някъде, или не. Влезеш в къщата и тогава идва друго съмнение, почваш да се съмняваш и си казваш: „Ако ме пречукат тази вечер!“ Това е съмнение. Най-първо може да се съмняваш в много лека форма: какъв прием ще ти дадат. А като те приемат, съмняваш се, че могат да те пречукат. И тогава, като не можеш да решиш въпроса, но останеш да нощуваш, на сутринта, хората като станат, няма да те намерят в къщи. Ти си офейкал някъде. Отначало съмнението идва в лека форма, после в по-силна форма, а след това в толкова силна форма, че ти не можеш да се справиш лесно с него. Когато в тебе дойде съмнение, че могат да те пречукат някъде, в теб се заражда желание да избягаш. Питам: Какво те е заставило сега да бягаш? Ще направя един паралел между религиозните хора и семейството. В едно семейство дъщерята живее при баща си и майка си. Един ден тя е недоволна и иска да избяга от къщи – не намира смисъл и почва да се съмнява в баща си и майка

си. Тя казва: „Те си уредиха работите.“ – Не иска да ги слуша вече. И един ден тя избягва. Нещо подобно става някой път и с религиозните хора. Като живеят десет години добър, религиозен живот, те казват: „Ние се молихме десет години, я да отидем в света, да си уредим работите.“ – Изглежда, че някой религиозен човек е престанал да бъде вече религиозен. Една госпожа в София ми разправи следното. Тя каза: „Аз се ожених за един евангелист, македонец и мислех, че ще живея добре. Но живях такъв нещастен живот! Но сега искам да се ожения за един светски човек. Ако напусна мъжа си, ще се ожения за светски човек. Моят мъж все отваря библията. Направи нещо и отвори библията. Направи друго нещо и пак отвори библията. Това ми дотегна. Той е религиозен, но е ревнив, подозира ме.“ – Един ден я съблича гола и я изпъжда навън. Това е действителен пример, изпъжда я. Тя каза още: „Оттам насетне настана в мен една реакция и аз го намразих. Така го намразих, че му казах: „Досега ти ме мразеше, а сега аз те мразя!“ И този човек, който дотогава беше така непоколебим, почна да плаче и да ми се моли на колене. Аз му казвам: „Не те искам!“ Сега тя го мрази. Той седи при вратата и коленичи, а тя му казва: „Не, не!“ – Той седи там със всичкото си смирение. Как ще си обясните това. Сменяват се състоянията, състоянието е минало от единия в другия. Нейното смирение влиза в него, а пък неговата смелост влиза в нея. Сменяват се ролите. Та в дадения случай всеки може да живее, както другият е живял. Сега тя ми казва: „Не искам религиозен човек! Мъчно се живее с него. Нека да е светски човек, да не е толкова набожен и да не ми чете толкова библията. Ако е за четене, и аз ще чета.“

Та казвам сега: Пазете се, това са крайности! Нито като жената ще разрешите въпроса, нито като мъжа. Това са две състояния, които се сменят; но и двамата се възпитават. Религиозните хора имат една слабост. Те вярват, че като мислят за Бога, трябва да се изолират. Не, не се изолирайте от хората. От някои хора може да се изолирате, но някой са ви потребни. Понеже, като дружите с разни хора, по някой път ще се облекчавате от натрупването на разни мисли и чувства. Аз съм правил опити и те са излизали много сполучливи. Лекувал съм ревниви мъже и ревниви жени. Излекувах един ревнив мъж. Той дойде при мене и ми каза: „Не зная какво да правя! Ревнувам жена си. Стопих се от този дявол. Какво да правя?“ – Казах му: „Виж тази хубава жена – какви хубави черти има!“ Той я погледна. Този мъж дойде втори ден и ме помоли: „Поговори ми пак за нея!“ После ми каза: „Сега вече не ревнувам жена си!“

Човек трябва да има по-широко сърце. Умът му трябва да се отвлече, за да стане в него поляризиране. Той бе фокусирал своето съзнание толкова върху жена си, че не можеше повече да издържа. Сега тази енергия се пренесе от един фокус в друг. След време ми каза: „Благодаря ти, полекна ми! Жената, която ми показва, ме излекува.“ Жената, която аз му показвах, тя го излекувала от ревността. Като мисли за жена си и онази жена седи в ума му, всичката излишна енергия на ревността се отвлеча. Жена му иска да му угоди, а на ревнивия човек не може да угодиш.

Законът е следният: Дойде ли чувство на ревност във вас, внесете в душата си една красива форма, която да отвлече част от енергията, която се е набрала в душа-

та ви и която няма къде да пласирате; трябва да имате един проводник на тази енергия. Тя трябва да излезе навън; иначе вие не можете да я пласирате.

Писанието казва: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Тук се крие една дълбока философия. Бог е направил всички неща, турил е всяко нещо на мястото си и то си има своята добра страна. А ние, като не разбираме закона, създаваме нашето нещастие. Ти държиш един предмет близо до очите си и така закриваш другите неща. Тури го на известно разстояние от тебе. Ревността показва, че предметът е много близо. Отдалечи го на един, два, три или пет метра, на известно разстояние от себе си. Ревността често се явява като една спънка в нашия духовен живот. Някой път ревността е такава, че не можеш да се молиш.

Ти си наразположен и казваш, че хората не ти обръщат внимание. Това са все извратени чувства. Ние можем да ги изменим. В нас може да има натрупване или хората, с които сме заобиколени, не са в добра среда. Когато сами образувате добрата среда, през която да възприемате и предавате нещата, тогава ще имате добро разположение. Добра среда трябва да имате. Постоянно трябва да има обмяна. Когато се образува едно общество от 10 – 20 души, отначало е много хубаво, но като мине един по-дълъг период, тези хора се изтощават. Това е опасно. Вземете за пример английските лордове. Те не виреят в Англия. Постоянно трябва да повишават в лордове хора от долните класи, по-обикновените хора. От лордове лорд не става. Израждат се и измират. Произвеждат в лорд някой прочут англичанин от долното съсловие. Та казвам: Разширявайте кръга, трябва да имате

широк кръг. Общувайте с хора от различен характер и избягвайте еднообразието. Например отидеш при един набожен човек и той само се хвали. Той е еднообразен. Или отиваш при някой, който иска само да мисли. Той е еднообразен. Той мисли от причината към последствията. Общувайте с разни хора. Не само да бъдеш проводник на разните блага, които Бог е създал, но да общуваш с художници, с адвокати, с учители, със земеделци, тъкачи и пр. – с работници от всички положения. Това е истинският път.

Казвам: Пишете любовни писма на много хора – на някой работник, на някой лорд, на някой поет, на някой скулптор и пр. Ще пишеш на поета: „Като прочетох вашите стихове, в мен се събуди едно ново чувство.“ На друг ще пишеш: „Много съм благодарен за книгата ви, която прочетох.“ На художника ще пишеш: „Откакто видях вашата картина, измених своите възгледи за живота. Много са хубави картините, които сте нарисували.“ На философа ще пишеш: „Като чух вашата сказка, нова светлина освети ума ми.“ Напишете на всеки едно любовно писмо. Колко приятели имате вие? Вашите приятели като вас ли са? Вие ли сте гениални, или вашите приятели са гениални? Вие ли сте талантиливи, или вашите приятели са талантиливи?

В бъдеще за ревността ще се прилага друг вид лекарство. То е следното: Ако жената е ревнива или ако религиозният мъж е ревнив, в какъвто и да е смисъл, ако си ревнив, ще те турят в един аероплан и ще те вдигнат на 7 – 8 километра в пространството. И ще изчезне ревността ти, поне една седмица няма да бъдеш ревнив. А после, като дойде пак ревността, отново ще те вдигнат.

Или другояче казано, като сте ревнив, представете си едно общество, където хората живеят добре. Да допуснем, че вие сте религиозен. Представете си други хора с религиозни схващания, но с широки възгледи.

Изучете живота в неговото разнообразие и в най-хубавата му страна.

„Отче наш“

(Учителя погледна темите на катедрата и каза: „Тези любовни писма трябва да ги пазите.“)

19 лекция от Учителя,
държана на 6 февруари 1935 г., София – Изгрев.

ЗДРАВΟΣЛОВНОТО ПОЛОЖЕНИЕ НА ЧОВЕШКАТА ДУША (Продължение на миналата лекция)

„Добрата молитва“

Каква беше темата ви от миналата лекция? („Едно любовно писмо.“)

Има две условия, при които любовните писма не могат да се разберат: когато имат много студ или когато имат много жар.

Четоха се текстовете по темата „Как се справям аз със съмнението“. Прочете се темата: „Питате ме дали ви обичам“.

„Духът Божи“

В живота има два вида мъчности. Едните аз ги наричам механически, а другите – органически мъчности.

Ще прочета част от 10 глава от Евангелието на Матей, от 16 до 31 стих. Това, което ще ви чета, не се отнася до обикновените хора; то се отнася до онзи, който е възлязъл вече в пътя на посвещението. Погрешката, в която всички попадат, е следната: вие искате Христовото Учение да се приложи за всички хора. При сегашните условия това е невъзможно, каквото и да се говори. Като казвам, че Христовото Учение трябва да се приложи между всички хора, трябва да разбираме онези хора, съзнанието на които е готово да възприеме истината. А истината е това, чрез което човек може да се освободи. Вие

още не сте свободни. На земята човек се страхува; и вярващият, и невярващият имат известен страх, от който не са освободени, но вярващите по-малко се страхуват. И все пак има нещо, от което те трябва да се освободят. Някой казва: „Аз съм свободен.“ Това е абсолютно неразбиране. В сегашния ред хората търсят своето освобождение по външен начин. Аз наричам това механическо освобождение. Ти имаш пари. Ти механически си освободен от сиромашията. Нямаш пари – механически си заробен. Даже и най-учен да си, ще станеш прост, щом нямаш пари. При сегашната култура и при сегашното разбиране много пъти свещеници, които са следвали духовна академия, за да влезат в черквата, когато направят погрешка при изпълнение на службата си, пострадват. Те мислят, че свещеник е онзи, който знае как да изпълни службата си. Всеки чиновник, който добре служи на държавата, минава за добър чиновник, а неговият живот се счита за осигурен. Ти може добре да изпълняваш службата си, но това ни най-малко не показва, че ще влезеш в Царството Божие. И можеш да бъдеш най-добрият свещеник, но въпрос е дали ще влезеш в Царството Божие. И въпрос е какво ще бъде твоето положение в бъдеще. Това аз наричам механическо освобождение. В органическо отношение имаме вътрешни, лични мъчнотии. Външните мъчнотии са механически, а вътрешните – органически. Някой път човек има малко неразположение и не знае произхода му. Казва: „Не съм разположен.“ – Щом не е разположен, той не иска да работи. Да кажем, че имаш едно малко съмнение; то се отнася към органическите мъчнотии. В теб се поражда идеята дали Бог е обърнал внимание на теб или не? Това е

вътрешна, органическа мъчнотия. Ти искаш Бог да ти обърне внимание. Този живот нито си го виждал, нито гласа си му чул, а пък при това се измъчваш от мисълта дали имаш Божието благословение или не. Ако имаш Божието благословение, значи вървял си по Волята Му, вършил си Волята Му. Щом нямаш Божието благословение, значи не си вършил Волята Му. И въпреки това ти желаеш Бог да има благоволение към тебе. Желанието ти произтича от това, че когато имаш баща и допуснеш погрешка към него, ти искаш той да не скъса своята бащинска връзка с тебе. И казваш: „Любовта на баща ми толкова слаба ли ще бъде, че да ме лиши от всички блага. Та при всички терзания, през които хората минават, те имат доста човешки съображения и не могат да се освободят от тях.

Някой казва: „Не се плаши!“ Лесна работа е да се каже това. Или казва: „Избягвай мъчнотиите.“ Лесна работа е да се каже това. Трябва да видиш мъчнотията преди да е дошла в тебе. Щом налети на теб, как ще я избегнеш. Например, ако налетиш на мечка, какво ще правиш? Какво ще ти помогнат теориите, които има, за да избегнеш мечката? Ще ви задам и друг въпрос: Защо човекът се страхува от мечка? – Много естествено, човекът е живял при мечките. Едно време мечката е била негов господар. Оттогава човек се е наплашил и казва: „Старият господар!“ – Едно възпоминание има в човека. Това, от което те е страх, то е господарят, на когото си слугувал. Ти не си забравил този еврейски страх. Евреите, като живяха в Египет, изплашиха се от египтяните и четиридесет години Мойсей трябваше да ги води в пустинята, за да се освободят от еврейския страх.

Да кажем, че не те е страх от змията. А на това, от което не те е страх, ти си му бил господар; това, от което те е страх, то е било твой господар. Значи, за да се избавиш от страха, изискват се съвсем други психологически методи. Да допуснем, че си слуга при един господар, който е строг, лош, лъже на общо основание. Да кажем, че в сегашния живот ти си при някой строг генерал, някой строг фелдфебел или строг учител. Ти ще изпълниш закона, но както и да го изпълниш, той все ще ти намери някоя погрешка. Този учител все ще намери какво да пише с червено мастило, ще намери една малка погрешка на ученика: не си турил запетая, погрешка има в местоименията, във времената на глаголите някъде. Ако знаеш български, ще имаш едни мъчнотии, ако пишеш на английски, ще имаш други мъчнотии. Някой обича музика, но казва: „Да напишеш нещо музикално, мъчна работа е това!“ Някой преподава по музика, но когато трябва да напише една музикална тема, трудно му е да определи времето. Когато пее една песен, трябва да знаете качествата на основните седем тона. Не само една октава да се качиш, но после да се качиш още по-високо – във втората октава, в третата октава, в осмата октава. От онзи, който не разбира, от обикновения човек, не се изисква да пее, но от просветения човек се изисква. Когато говоря за музика, разбирам, че просветеният трябва да пее. Защо ще караш рибата да пее? И да иска, тя не може да пее, тя е във водата. Първо трябва да излезеш от известни състояния. Рибата се намира вътре, във водата, как ще пее? Тя казва: „Не ми е до пеене!“ Когато се говори за музика, ние разбираме едно специфично вътрешно състояние. Трябва да разберете това, да

ви е ясно. Някой път вие мислите, че разбирате окултните науки, че знаете всичко. Какво знаете вие? – Не е нужно да ви доказвам какво не знаете и какво не можете да направите. Защото все пак човек може да знае нещо, но да знае всичко, това е невъзможно.

Да допуснем, че аз ви говоря за изкуството. За да ви говоря за рисуването например, трябва да зная да рисувам човешкото ухо. Това нос ли е (фиг. 1)? Мъчно е да нарисуваш един нос. Това още не е нос, това са детински работи. На този нос липсват основните качества: ноздрите, видимите и невидимите линии – трябва да знаем къде да ги турим. Това не е лесна работа, понеже рисуваме върху плоскост. Като рисуваме на хартия, ние сме в света на двете измерения, а тялото трябва да се представи с три измерения. Как ще проектираш един нос в третото измерение?



Фиг. 1

Вие мислите, че онзи свят съществува. Но колко е мъчно да си го представите, понеже в сравнение с онзи свят на Земята ние сме в една плоскост. Нашият свят е отвсякъде отворен, а ние считаме, че е затворен. Вечерно време например ти седиш в стаята си, събличаш се и се обличаш. Погледнеш тавана, вратата и виждаш, че навсякъде е затворено. Има завеси и си казваш: „Няма кой да ме гледа.“ И ти спокойно можеш да вършиш всичко. Но в дадения случай има същества, които те гледат, а ти си мислиш, че е затворено, изваждаш парите си и ги броиш. И казваш: „Никой не ме гледа!“ – А каквото преброиш, те го виждат. Изваждаш едно скрито писмо и го четеш. И те го виждат. Та има същества, които виждат всичко това, което ти четеш. Даже най-потайните ни

желания и мисли, всичко това оставя известни отпечатъци отвън и те го четат. Нещата са скрити за по-нисшите същества, които са по-ниско от нас; те нищо не разбират. Но онези, които седят над нас, те ни разбират много добре, понеже са минали по този път. И ние много мъчно можем да ги разберем. Мъчно е да ви се представят някои идеи, за които не сте готови. Ще ви приведа един контраст. Представете си, че сте на лекция, а сте гладни. Аз ви държа една реч, времето за обяд наближава и вие сте гладни. Пукат ви ушите, а аз ви занимавам с една много важна лекция. Но вие вече помирисвате яденето, което е сготвено някъде. И едно малко движение започва. Аз ви разправам, а вие си казвате: „Да се свърши тази работа! Сега е време за ядене!“ – В дадения случай потребната храна е по-важна от речта, която държа. Кой са основите на човешката свобода, на човешките права? Човешки права има само за посветения, а за непосветения няма никакви права. Кой търси правото? – Аз, който имам майка, братя, баща, сестри – аз мога да търся права между тях. Имам дял. А пък ти си слуга в дома, какви права ще търсиш? Могат да ти платят, но нямаш нищо друго. Вие сте като онзи слуга, но сте си присвоили правото да казвате: „Аз имам право!“ Ти имаш право да си вземеш парите и да си заминеш. Нямаш никакво право да вземеш дял. Казвам: Трябва ви едно дълбоко разбиране. Някой път вие се намирате в положението на слуги и казвате: „Нали аз съм чадото Божие.“ – Ти дал ли си, взел ли си? Какво значи да бъдеш чадото Божие? Ти казваш: „Аз мисля за Бога.“ – И слугата мисли за господаря си, но като мисли за господаря си, ни най-малко няма да стане негов син. Ти

казваш: „Аз върша волята му.“ – Това още нищо не значи. И слугата върши волята на господаря, и синът върши волята на бащата. Но единият, като върши волята на господаря си, е слуга, а пък другият, като върши волята на баща си, е син.

Та казвам: Ние вземаме основни положения, вземаме положението, че ти си син, имаш баща. А пък щом не си син, то е друго. Кое е по-добро? – Който има баща или който има господар? – Който има баща; то е най-хубавото положение. След това идва да имаш господар. А пък някой казва: „И без господар може. Да имаш господар, това е най-лошото положение.“ – Баща ти ще се грижи за тебе и господарят ти ще се грижи за тебе. А пък като нямаш господар, никой не се грижи за тебе; ти ще се грижиш сам. Знаете ли какво значи сам да се грижиш за себе си? Няма по-тежка работа от тази, сам да се грижи човек за всичко. В това ние включваме хиляди и милиони същества, които живеят и се грижат. Когато не разбираме дълбоката философия на света, в който живеем, ние влизаме в едно голямо вътрешно противоречие. Има една вътрешна тъга, която имат и някои много понапреднали същества. Неразположен си, а повод няма. Да си болен, не си болен. Да ти е казал някой обидна дума, не ти е казал. Да не те обичат – не е вярно, обичат те. Къща имаш, баща, майка – всичко имаш, а пък имаш неразположение. Как ще го обясниш? Турците казват: „Кафе кедер (нещо не достига). Това са състояния на онези напреднали души. Някой път питат: „Какво ти е?“ – „Кафе кедер“ – неразположен си. Казват: „Няма какво да му мислиш.“ – Чудни са хората.

Вие се прозявате някой път, но не знаете какво

нещо е прозявката. Някой казва: „Прозявката е архаистичен остатък у човека, едно неестествено положение. Като седиш и няма какво да правиш, прозяваш се. Като мислиш, мислиш и виждаш, че работите оставят неразрешени, ти се прозяваш. Прозяваш се веднаж, дважд, трижд и или ще станеш да работиш, или ще отидеш да спиш. Някой, след като се е пробудил от сън, не знае какво да прави. Ти ставаш сутринта, искаш да се молиш, но се прозяваш. Молитвата ти не върви. С прозявка тази работа не става. Прозявката е едно неестествено състояние в човека. Кихането също е едно неестествено състояние. Всички онези положения, при които се нарушава вътрешната хармония на живота, са неестествени. Вметнати положения са те. От тях човек трябва да се очисти. Та казвам: При сегашното ви състояние, след като сте слушали много лекции, някой казва така: „Човек трябва да има морал!“ Морал! Какво разбирате вие под думата морал. Има едно съвпадение. „Мор“ на английски значи повече. А на турски „ал“ значи вземай. Следователно морал значи вземай повече. Някой казва: „Той няма морал.“ – Значи не знае какво да взема. Буквата „м“ е съставена от две „л“. „Л“ турена два пъти става „м“. В латинската азбука „м“ е направена от два пъти „v“ (в). Тяхното „v“, обърнато, е нашето „л“; латинското „v“ у славяните, у българите е „л“, или нашето „л“, обърнато нагоре, е тяхното „v“. В мистическата наука буквата „v“, както се пише, символизира противоречие или рогата на козела. А пък когато се пише като българското „л“, тогава има друго значение. Думата любов започва с буквата „л“. Буквата „л“ с върха нагоре показва единството на двата принципа. Що е любов? – Обединение на живота.

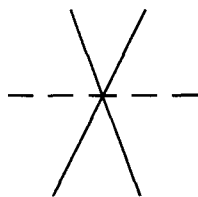
Значи щом се обедини разумното в човека, щом човек мисли и чувства правилно, тези два принципа се обединяват. Това обединение на двата принципа е, за да служат на общ принцип. Това е правило на Любовта. Що е Любов? – Това, което обединява чувствата и мисълта на човека в една посока. Това направление в този случай наричаме любовно направление. В българската дума „любов“ втората буква е „ю“. „Ю“ в началото има известна линейка, която по рано е била „i“. Тази буква е Божествен принцип, който е съществувал в латинската азбука. Отвесната линия с точка отгоре показва Божествения принцип. Втората част на „ю“ е „о“. Това са условията, при които любовта вече може да се прояви, геоморфически по един естествен път. Чертичката, която свързва „i“ с „о“, това са противоречия, човешкото, което свързва условията. Извън човешкия живот противоречия не съществуват. Самият човек при сегашните условия е противоречив. Тази чертичка † е противоречие. Човекът е едно упорито същество; такова упорито същество, каквото светът не е виждал досега.

По-добър език от геометрията няма. Човекът първоначално е построен геометрически. Това е езикът на невидимия свят.

Значи в латинската азбука „v“ означава слизване. В славянската азбука означава обратния процес – процес на възлизане. Така на въпроса гледаме перспективно. При закона на слизането „v“ е обърнато с върха надолу, а при закона на възлизането „л“ е обърнато с върха нагоре. Ние сме се обърнали в своето движение.

Когато две линии геометрически се пресичат, то горната част е френското „v“, а долната част е българ-

ското „л“ (фиг. 2). В латинския език, както се пише „ℓ“, за нас е българското „е“; пишем го по същия начин, само че в по-малка форма. Аз не искам сега да ви обяснявам причините. За мен тези неща, как са се преобразували геометрическите форми, са ясни. Това са фази на съзнанието. Вземете например „р“ в латинската азбука; това на български се произнася „р“, а на латински – „n“. А пък произношението на българското „n“, това е латинското „n“. Българската буква „т“ у латинците се произнася „м“. Това са външни знаци.



Фиг. 2

Искам да ви кажа, че най-красивият език е геометрическият език. Геометрията е най-старинният език. Посветените, когато искат да говорят, всички пишат с геометрически форми. А всяка форма си има свое съдържание и посока на движение.

Графологически, когато един човек пише българската буква „л“, аз вече зная какъв човек е той. За мене е важно да зная, дали са сплотени неговите чувства или не. Буквата „л“ може да се пише така (фиг. 3): Това „л“ ще покаже основното състояние, в което се намира човек. Като пише, човек изучава своите вътрешни състояния. Често във вас стават вътрешни промени, за които нищо не знаете. Хубаво е да изучаваш почерка си, да видиш как пишеш българското „л“. Всеки един от вас да изучава своя почерк. Тогава ще имате една ясна представа за себе си и ще откриете някои състояния във вас. Може да дадете почерка си на някой графолог и той по почерка ви ще открие някои вътрешни черти на вашия



Фиг. 3

характер. Тези, които се занимават с графология, при латиницата обръщат внимание на френското „t“. Те обръщат внимание къде се туря напречната чертичка: дали се пише горе, по-средата или по-долу. Същото се отнася за латинското „m“. То може да се напише така – *m*, но може да се напише и така, че двата върха да бъдат еднакво големи – *M*. А може да го напишете така, че единият връх да е по-голям, а другият по-нисък, а може и първият да е по-нисък, а вторият по-висок. Какво означават тези неща. Ще ви кажа това, понеже е вече открито. Когато първият крак или първият връх на „m“ е по-висок, а вторият е по-нисък, когато пишеш на приятел, ти казваш: „Аз първо мисля за себе си, а после за тебе.“ А защо да мисля първо за себе си, то е друг въпрос. Не е лошо, че човек мисли за себе си. Той казва така: „Имай предвид, че в сегашното ти състояние, в което се намиращ, каквото и да ти говоря, аз никой път няма да пожертвувам своите интереси за твоите. Ще ти помогна, но не разчитай, че ще пожертвувам моите интереси за твоите – това никога няма да направя. Мога да направя нещо за тебе, но натурата ми е такава, че не мога да пожертвам своите интереси.“ Ако е религиозен човек, той иска да каже: „Имай предвид, че аз своите убеждения не мога да изменя.“ Ако пиша на жена, ако пиша на мома или на момък, или ако пиша на госпожа, или ако пиша на дете – в дадения случай всеки ще има една основна идея. Някой пише: „Ние искаме да жертвуваме всичко за Бога.“ – Да жертвуваме всичко за Бога – да, но не и за хората!

Казвам: Христос се жертвува. Но Христос не се жертвува за хората, той се жертвува за Бога. Ти каз-

ваш: „Христос се пожертвува за мене!“ – Това е второстепенно. Христос казва: „Отец ми ме е пратил“ и „Аз дойдох да изпълня Волята Му.“ А ти, след 2000 години казваш: „Христос за мен умря!“ – Той умря за Бога, а пък второстепенното е, че Неговата смърт косвено засяга и тебе. То е друг въпрос. Сега тълкувателите ще кажат: „Знаеш ли, че Христос за теб умря!“ Казвам: Жалко, той не говори истината! Той иска да ме убеди, че Христос за теб умря. Следователно ти не трябва да грешиш и трябва да се обърнеш към Бога. Сега аз поставям въпроса другояче. Аз давам друго тълкувание и казвам: Христос е Син Божи! Той е умрял, за да изпълни Волята на Бога. Това показва, че е имал синовно отношение. Ние казваме: „Аз имам синовно отношение към Бога!“ – Ако Христос е умрял, за да изпълни Волята Му, и ако аз имам синовно отношение, следователно и аз трябва да бъда готов да умра. За кого? – За Бога. За да изпълня волята Му.

Можем да кажем така: Христос умря за тебе и ти трябва да умреш за Христа. – Някой път трябва за вярата да те разпнат на кръст и ти да умреш. Лесно се казва: „Аз ще умра за Христа!“ – Мнозина умират за Христа, без да умират. Един американски проповедник, който събирал пари, отишъл в една богата църква. Там имало много големи богаташи, които били стиснати, не давали. Мисионерът държал проповед, че трябва да бъдат щедри за мисионерската работа, да дадат пари, за да се печатат книги. Един богаташ казал: „Не е необходимо това – разбойникът, без да дава пари, се спасил.“ – Проповедникът отговорил: „Той беше един умиращ разбойник, нямаше условия, нямаше какво да дава. А пък сега ти си

един жив разбойник!“ – С умиращи разбойници човек по-лесно може да се справя, отколкото с живи разбойници. Живите разбойници сме ние. Що е разбойничество? – Ти искаш да изпълниш волята на Бога така, както ти я разбираш. Това вече е разбойничество. Разбойник е човек, който не се подчинява на закона и прави, каквото иска. Ние сме в живота, който Бог ни е дал и правим това, което ние искаме. Може и така, но последствията са лоши. Всеки, който има съзнание, изпълнява Волята Божия така, както той я разбира, а не както тя изисква. Всеки я изпълнява дотолкова, доколкото може да я разбере. Защото, ако не може да я разбере, той няма да я изпълни. Ти ще ядеш толкова, колкото си гладен. Никога не се пресищай. Гладът не определя количеството на храната. Като вземеш първата хапка, не вземай последната, от която ще се преситиш. Това е едно неестествено положение. Прекъсни на десета – петнайста хапка, преди да се наядеш. Някой път искаш да правиш нещо, но нямаш вътрешна подбуда. Докато имаш подбуда, ще го правиш; щом я нямаш, не го прави.

Каква беше миналата лекция? – „Любовта е здравословното състояние на душата.“ Когато се боим от любовта, здравословно ли е състоянието ни? – Любовта, от която се боим, има неестествен примес. Първо любовта трябва да обедини мислите и чувствата на човека и след това ще се роди неговата постъпка. Само при обединението на човешките мисли и чувства се ражда права постъпка. Човек дълго време трябва да живее в Любовта, в това естествено положение, за да намери себе си. В Любовта той ще се опази, а без Любовта ще бъде в едно болезнено състояние и целият му живот ще бъде

разхвърлян. Какво разбирате под думите „животът е разхвърлян“? Разхвърляните неща не са поставени на своите места, а са турени там, дето не трябва, между тях няма никаква връзка.

Когато говорим за Любовта, трябва да знаем, че тя е едно естествено положение на посветените; само те я разбират. А пък другите хора имат само сянката на Любовта. Те се чудят, че любовта на земята е кратковременна. В света на посветените тя е естественото здравословно състояние на душата. В такъв свят, какъвто е Земята, тя много рядко се появява и после изчезва. Тогава тя е сянка на живота. Тогава казват, че тя не съществува. Да, тук тя не съществува. Идването на Христа е, за да влезат хората в пътя на Любовта, в това здравословно състояние. За да можем да обикнем хората, Бог създаде семейството – баща, майка, братя, сестри. Като обичаш видимите форми, ти ще се научиш да работиш със закона на Любовта. Имаш син и утре той умира. Къде отива той? Човек, който е в тялото си, е като вода в чаша. Изливаш водата и тя се поглъща от земята. Тази вода ще се върне ли в чашата? – Няма да се върне. И един милион години да чакаш, тази вода няма да се върне. В света има едно противоречие. Но след милиони години ще има такова съчетание, че тази вода ще бъде пак в тази чаша. Това е моето разбиране. Сега вие сте отделени един от друг. Ти казваш: „Този не мога да го търпя!“ Турете две чаши, отдалечени, на масата и те не могат да се търпят. Едната чаша казва: „Аз не мога да я търпя, да се махне!“ Кое е онова, което ние не можем да търпим? Вие трябва да си отговорите сами на този въпрос. Някой път човек и себе си не може да търпи. Не само че себе си не може

да търпи, но и хората не може да търпи. Имаш известни състояния, които не можеш да търпиш и не знаеш как да се отървеш от тях. Те са се натрупали и ти не можеш да се освободиш от тях. И тогава какво ще правиш? – Ще ви представя въпроса в преносен смисъл. Представете си, че носите една отлична бяла дреха. Искате тази дреха да бъде чиста, има закон, че тя не трябва да има никакво петно; честолобив сте. Представете си, че един ден вие се облечете с вашите хубави бели дрехи и излезете вън. Но една птица, която хвърчи, цвъкне отгоре ти и твоите бели дрехи се оцапат. Върнете се с оцапани дрехи. Вие не сте искали това – мъчно е да се чистят оцапани дрехи. Не сте го очаквали, от невиделица е дошло. Трябва да имате чадър и, като видите птицата, да го турите и нечистотията да падне на него. Това е морал: да имаш чадър и, като видиш птицата, да го разтвориш и да събереш нечистотията. Има известни положения, които не можем да си обясним. Ти казваш: „Направил съм погрешка!“ Не си я направил, тя съществува. Тя е направена, не си ти причината. Слабостта вече е била там: като се накичвате с вашите бели дрехи, вие сте били крайно тщеславни, искали сте да се покажете на света. Тогава птиците ще дойдат и ще оцапат дрехите ви. Като излезеш със своята бяла дреха, ще туриш отгоре една обикновена дреха. Чистотата ще бъде отвътре, а не отвън. На Земята ние не можем да бъдем чисти. Нито по чувство, нито по мисъл можем да бъдем чисти. Виждаш, че някой човек се самоубива; виждаш, че някой човек извършва престъпление; четеш във вестниците, че някой е извършил престъпление – така се опетнява човек. Като се върнеш вечерно време, главата ти е напълнена със

сума нечистотии. Трябва да седнеш и да очистиш ума си от всички непотребни мисли и тъжби.

Да допуснем, че ти си учител и в ума ти е залегнала мисълта, че учениците лъжат. Или си господар и в теб е залегнала мисълта, че слугите крадат. Факт няма налице, а пък ти си пуснал 4 – 5 детектива да ги хванат. При такова състояние ти не можеш да бъдеш чист. Та казвам: В живота вие се намирате при условията на най-големи противоречия и трябва да знаете как да се справяте с тях. Например вие сте нещастен, че баща ви не ви обича, че майка ви не ви обича, че жена ви не ви обича. Утре, когато мъжът си замине за другия свят, жената вече няма да го обича; това е временно. Ти казваш: „В онзи свят ще се познаваме ли?“ – Няма да се познавате в онзи свят. В оня свят ще познавате само тези, които са ви обичали и вие когото сте обичали. Там само любовта е мярка за отношенията. Да ви познавам в онзи свят, че десет пъти сте ме лъгали ли, че десет пъти сте ми изневерили ли? – Ние пренасяме нещата в другия свят. Тук сме в света на противоречията, в една болница. Онова, което е в обикновения живот, там не съществува. В болницата сестрите ще ви съблекат и няма да бъде по вашата воля; ще ви съблекат, ще ви измият и ще ви облекат. Когато сте здрави, вие сами се събличате и обличате и никой не вижда вашата голота. Щом другите виждат вашата голота, вие не сте здрав човек. Адам беше гол в рая, понеже не беше в любовта, понеже не я разбираше. Че не беше в любовта се вижда от това, че престъпи Божия Закон. Ако Любовта ги управляваше, нито Адам, нито Ева щяха да съгрешат. Любовта не беше здравословното състояние на тяхната душа. Нищо повече. И писа-

нието казва, че били голи. Човек, който има Любов, е облечен. Това е здравословното състояние на човека.

Във вас може да остане мисълта: „Какво да правим ние?“ – Няма какво да правите. Напишете главната буква „М“ и вижте как я пишете. И после напишете главната буква „Л“ и вижте как я пишете. Вижте как пишете главната буква „Р“ и после малката буква „р“ и, като пишете буквите на азбуката, ще намерите какво е вашето състояние. Всеки ден трябва да знаете, да имате ясна представа до каква степен и до какви възможности сте дошли. – Каква е степента на онова, което можеш да направиш за другите хора? Доколко можеш да обичаш Бога? Доколко сърцето ти може да бъде изпълнено с Неговата Любов? Доколко умът ти може да бъде зает с Божията Любов? Доколко силите си можеш да впрегнеш на работа?

Има две неща. Първо: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила.“ Силата е вече изпълнението! Второ: „Да възлюбиш ближния си като себе си“; това, което можеш да направиш за другите. Тази хоризонтална черта през средата (фиг. 2) показва едно неестествено положение. Тя показва неестественото противоречие, което съществува в гъстата материя. Хоризонталната плоскост показва, че има две противоречия. Онези, които слизат отгоре, искат да влезат в гъстата материя. Ъгълът, който е много разширен горе, ще се стесни и ще бъде много тесен долу. А пък тези, които идат отдолу, като минат през плоскостта, ще имат друго противоречие. Едни ще слизат и ще се ограничават, като слизат под тази плоскост в гъстата материя. Други, като се качват

отдолу нагоре, над плоскостта ще се освобождават. Пресечката на главната буква *A* с напречната черта е същата хоризонтална черта. Този, който пише така (фиг. 4), иска да каже: „Най-първо аз имам да уреждам своите интереси, своите работи, и след това другите работи. Аз мисля дотолкова за тебе, доколкото мога да уредя своите работи. Аз те обичам дотолкова, доколкото мога чрез това да уредя своите работи. Тази напречна черта това показва. Той си мисли, че тази напречна черта показва благородство, а пък това е егоизъм от единия до другия край. Това е правилно геометрическо тълкуване.



Фиг. 4

Аз разглеждам нещата от друго гледище. Разглеждам живота по отношение на Божествения живот, за да видя има ли известно несъответствие между моя живот и Божествения живот. Божественият живот е една идея, която трябва да се постигне. И трябва да се работи дълго време за това. И ако вие не разбирате закона, постоянно ще се безпокоите. Ще кажете: „Това не съм постигнал, онова не съм постигнал.“ Постижението в живота не става така лесно. Това постижение е възможно само при следното условие. Писанието казва: „Аз ще изпратя Духа си и Той ще ви научи.“ А това изпращане на Духа, това е благоволенieto на Бога. Използвай ония условия, които Бог е създал за теб. Не искай повече. Използвай тия положения, които съществуват вече. Ако сегашното, което ни е дадено, го използваме, тогава можем да използваме и бъдещите положения. Ако сме готови за тях. Ако сегашните положения не можем да използваме, тогава и другите положения не ще можем да използваме.

Преди всичко вие имате да се борите с известни мъчнотии. Две положения има: едното е желанието ви да влезете в света, а другото – да излезете вън от света. Първото желание е да използвате самия свят, всички да излезете навън. И туй е право. При първото желание, като влезете в света, искате да го използвате. Но трябва да знаете, че и светът иска да ви използва. И тогава се намирате в противоречие. Щом влезнете в света, ще се запознаете с хората, ще използвате света и светът ще ви използва. В порядъка, който сега е установен, вие ще живеете както наемателите живеят в някоя къща. Тази къща има определена височина, широчина, не можеш да я ремонтираш. Ще я приемеш такава, каквата е. И след това, като забогатееш, след една-две години ще намериш по-хубава къща. И след като забогатееш още повече, ще преминеш в друга, още по-хубава къща. Та сега, като наематели, ще минавате от една къща в друга, докато си създадете сами своя къща; това значи да живеем добре. Ние искаме да живеем добре, но при сегашните условия това не е възможно, понеже живеем в чужди къщи. Тогава ще използваме тези чужди жилища разумно.

Изпейте сега някоя песен, която не сте пели наскоро. (Изпяхме песента „Киамет зену.“)

Трябват ви някои практически правила за сегашния живот. Човек ще си остане такъв, какъвто си е – никак не може да се измени. Промяната, която ще стане в човека, е чисто Божествен процес, ние ще се изменим в нещо. Една малка промяна ще стане, но това видоизменение, което очаквате, нито ние можем да го направим, нито външните условия могат да го направят. Това, дето хората казват, че ще се изменят, е една геометри-

ческа перспектива. Например, когато ме гледате в лицето или отстрани, това е едно положение на гледане. Аз съм се изменил само външно. Човек ще си остане такъв, какъвто си е. Някой мисли, че ще се измени. Не, човек не може да се измени така, доброволно той не може да се измени. Може да се измени, но то е един Божествен процес вътре в него – да се роди съвършено изново. Но аз казвам, че при обикновеното положение човек ще си остане такъв, какъвто си е. Гледам музикантите – има голямо честолубие между тях. Какъв ли не шум се вдига между тях: за някой въпрос, за някой такт, за някое си силно или слабо време. Добре! Кое е хубавото време в музиката? Кое време е силно? Да вземем думата „любов“, как ще я изпее? Я, Олге, изпей думата „любов“. (Олга изпя „Бог е Любов“.) Някой пее думите: „Не знаеш ли ти, че аз те обичам!“ (Учителя изпя тези думи много високо и след това ги изпя с много нисък глас.)

За да пее правилно, човек не трябва да се безпокои, вниманието му не трябва да е разпокъсано. Да допуснем, че искам да ви покажа, че ви обичам. За да ви покажа, че ви обичам, трябва да ви го кажа. Но и без да ви кажа, пак мога да ви покажа, че ви обичам. Например идвам при вас и ви подарявам една хубава книжка, която вие сте чакали с години. Това е обич! После пиша на книгата: „На моя обичан приятел!“ И въпросът е приключен.

Пишеш писмо: „Аз ви обичам и съм готов да направя всичко заради вас, да се жертвам и да ви бъда верен докрай.“ – Тези работи могат да се говорят, аз ги наричам „дребни работи“. Хубаво е в една гозба да се турят червен пипер, черен пипер и лук, но това са външни процеси. Досега вие се познавахте много малко, поз-

навахте само вашите външни дрехи. Вие носите кожух. Вие не можете да оставите този кожух вкъщи, понеже вън е 40 – 50 до 60 градуса студ. Носите кожух и аз не мога да ви позная. Как да го хвърлите? – Щом хвърлите този кожух, ще отидете на онзи свят.

Като казвам, че не може да се измените, аз разбирам следното: не може, понеже условията не позволяват да се измените. Ако времето отвън стане топло, 25 –30 градуса топлина, вие ще хвърлите кожуха и вашето лице, вашите ръце ще се виждат. А кожуха си стеснете! С това подразбирам следното: в условията, при които сега живеем, е невъзможно да се изменим външно, понеже условията са толкова трудни, че не можеш да хвърлиш кожуха си. Аз ви давам това само за обяснение. А пък когато дойде Божественото, тогава е възможно. Тогава ще стане както става с цветето, което разцъфтява от пъпката. Като дойде Божественото, тогава нещата са възможни. Това не трябва да ви обезсърчава, а да ви служи за насърчение. Вие мислите, че нямате кожуси. – Имате кожуси. Като срещнеш някой човек, кажи му: „Много се радвам на кожуха ти. И аз го нося. Като стане по-топло, ще го хвърля.“ Не се заблуждавайте от външната привидност. †

Сега аз изключвам морализирането. Някой казва: „Онзи нищо не ми дава, много е лош!“ А пък за друг човек казва: „Този ми дава – много е добър!“ Когато учителят пише двойка на един ученик, той казва: „Той е много лош!“ Пише ли учителят шесторка, ученикът казва: „Той е много добър!“ Това са относителни работи; има ги и между вас. Отишла една сестра при някого, отнесла се добре и казват за нея: „Много добра е сес-

трата!“ – Някой човек минал край тебе неглиже и ти казваш: „Съвсем се е изменил той!“ – Вие сте като малките деца, за малки работи изменяте разположението си. Ти казваш: „Онзи не ме поздрави!“ – Онзи ще ти каже: „Ще ме извините! Вън има 45 градуса студ, толкова е студено, че като си отворя устата, тя замръзва.“

Сега вие искате да кажете: „Ние сме окултисти, ние сме чада Божии, десет години сме в школата.“ И питате: „Какво е казал Учителя?“ – Че още малко знаете. Срецам те, ти си неразположен – имаш 120 градуса студ. Измервам температурата ти – 120 градуса студ имаш. Пращам ти подарък още един кожух. Така трябва да постъпваме, докато излезем от сегашните условия. При тези условия не създавайте неприятности и нещастия в днешния живот, понеже имаме повече нещастия, отколкото трябва. Ако можем да се поосвободим малко, добре. Но ако не можем, ще благодарим и ще чакаме по-добри условия. Оптимистично трябва да гледате на работите. Животът сега изисква тези условия. Те са нужни на всички – на просветените и на непросветените. Само че просветеният знае защо са допуснати тези условия!

„Отче наш“

20 лекция от Учителя,
държана на 13 февруари 1935 г., София – Изгрев.

ИЗПИТИТЕ НА УЧЕНИКА

„Добрата молитва“

Четоха се текстовете по темата: „Как да се справим със съмнението.“

Ще ви прочета част от 5 глава от Послание към Галатяните (от 1 до 18 стих). Останалото ще си прочетете сами в къщи.

Апостол Павел пише до първите християни, които са вървяли в духовния път. Съществува едно противоречие. У всички издигнати същества, на които съзнанието е развито, има противоречие. В нас има стремеж да подобрим живота си. Всички мислим, че сме на правата страна, но в края на краищата идваме до едно място, където въпросите остават неразрешени. Да вземем един вегетарианец. Отвори си дюкян с известен капитал и с надежда да спечели нещо. Върви му 5 – 10 години, но дойде криза и всичко завлече. Тези 10 години са изгубени. Той започва да си обяснява причините и казва: „На този дадох, на онзи дадох – на вятъра.“ Това дал, онова взел и изгубил. И тогава си заминава за другия свят. Това е търговеца, но и у много други хора е същото. Да вземем някой млад момък и някоя млада мома. Всички вие сте били млади моми и момци. Това са общи положения; и в малките бубулечици съществува този процес. Само че те не го съзнават. И младият – и той търгува. Той има известен капитал, търгува, дойде до известно място и неговият растеж спира. И тогава обръща внима-

ние на своя външен изглед, че е угледен. И до известно време капиталът върви, той е силен, после го изгубва. Същото е и с възгледите. В началото човек има известен възглед, той е ревностен, готов е на всичко; после му отпусне края. Най-първо става рано, много е ревностен, по три пъти се моли; после – само два пъти на ден, после – по един път, после – веднаж на седмица и най-после казва: „Защо ли се моля?“ – Ето противоречието.

Онези, които започват, са на правата страна, а онези, които свършват, са на кривата страна. Хората разправят за търговията си и старият казва на младия, който сега е започнал: „Едно време и аз бях като тебе, но изгубих; и ти ще изгубиш.“ – Онзи, който е имал религиозно вярване, и той казва така, разправя си опитността.

Има загуби в света, но на какво се дължи загубата? Да кажем, че човек от големи грижи казва, че остарява. Но животните, чието съзнание е по-слабо развито, и те остаряват. И дърветата, и те остаряват. Всичко остарява сега. Кое остарява в човека? Известни временни климатически условия се изгубват. Вземете едно цвете, което е близо до река. Отдалечете го от реката, турете го по-далече от условията, при които то е расло, и веднага ще забележите промяна в него. И когато го занесете на място, където има много малко влага, то ще започне да изсъхва.

Старостта у човека, остаряването, се дължи на един вътрешен процес, на едно вътрешно разбиране. На Земята, след като един работлив човек е работил дълги години, изгубва смисъла и насоката на своята работа. Някой се моли двадесет години, но после казва: „Защо се молих, молих?“ Вижда му се смешно, че се е молил дълго време. Пипа си колената и не знае какво направление

да вземе. Какво трябва да прави? Молитвата му се вижда смешна, но с какво трябва да я замени? Вижда му се смешно, че яде и може да каже най-после: „Няма да ям!“ Какво ще стане тогава? – Ако не яде, ще дойде до едно мъчение и гладът ще го застави, иска-не иска, да яде. Старите хора, които са толкова лениви, и тях ги заставят да работат. Той гледа, гледа, после казва: „Я да направя нещо!“ Тези общи положения касаят всички хора. Това са недъзи, с които трябва да се справим. Остаряването на човека е закон на външното.

Каквато и мисъл да имаш, тя започва да функционира в ума ти. И ако продължиш да я държиш дълго време, тя ще произведе известен ефект. Даже и най-здравият предмет, ако го удриш с един твърд предмет, след сто удара, след няколко хиляди удара, най-после този предмет ще се повреди. Ако в ума си имаш една отрицателна мисъл, ти, колкото и да си силен, постепенно сам ще навредиш на себе си. Започваш например да си мислиш, че не си добър човек. Казваш: „Не съм добър, не съм добър!“ – Това са удар след удар. Ти забелязваш, че действително имаш в себе си известна промяна, а и хората почват да мислят, че не си добър. И тогава, ако не внимаваш, хората около теб ще те убедят, че не си добър, и един ден ще кажеш, че си виновен. Някой път човек се намира в помрачение, което го заставя да изповядва това, в което не вярва. Обвиняват един човек, че убил сина си и го хвърлил в Дунава. Той отказва. Бият го, бият го и най-после той казва: „Убих го!“ Но не казва къде го убил. Осъждат го на смърт. Обаче, когато ексекторът идва до него, синът се явява. И виждат, че бащата не е убил сина си.

Та мъчнотията е в издържането на страданията. Този ред и порядък, в който живеем, не защитава нашите интереси. Той си има своите интереси и ни дера кожата на общо основание. Майката родила синове и дъщери. Държавата ги праща на бойното поле. Към кого ще апелираш? На кого ще плачеш? Казва: „Такава е волята Божия.“ И да кажеш, че не е Волята Божия, ако стане нещо не според Волята Божия, на кого ще се оплачеш? Вземете едно просто състояние – че сте направили прегрешение. Някои неща ни най-малко не са прегрешение, но има неща, които са прегрешение. Например порежеш си пръста и имаш там органическа болка. Някой път имаш болка, без да си се порязъл – заболява те пръстът там, където не си се порязъл и това място се подува. В първия случай казваш: „Аз бях невнимателен.“ – Втория случай как ще обясниш? Ще дойде един лекар, втори, трети лекар, лекуват го, но пръста се подува. Те казват: „Да го отрежем.“ – Отрязват пръста, за да го излекуват. Но това ни най-малко не обяснява нещата, не ни дава философията, чрез която да се справим с главните мъчнотии. Ние едва се справяме, като онзи търговец, който взема малко пари назаем, за да си помогне.

Днес боледуваш и вземаш цял. Утре боледуваш – вземаш друг цял. Един ден и цярът не ти помага, обявяват те в несъстоятелност и фирмата ти изчезва. Знанието е в това – човек да не фалира. Ние говорим за съвършенство. Съвършенството означава да превъзмогваме нещата. След като е минал през всички форми на живота, човек трябва да разбере онова положение, което му е potrebno; да разбере Божиите закони; той да е

господар на своята съдба. Всички очакват изявление все отвън. И ние казваме, че Христос ще дойде. Много буквално разбирате нещата. Вие очаквате изявлението така, както българите очакваха Русия да дойде да ги освободи от турците. А сега кой ще ги освобождава? Хората все се освобождават и все остават неосвободени. Русия сега кой ще я освободи? Някой казва: „Този човек е добър, а онзи не е добър.“ Това, което наричат свобода, то е само за едно облекчение, свобода за едни, а за други – не. Когато богатите са свободни, сиромасите са роби, а когато сиромасите са свободни, богатите се заробват.

Всички имаме вяра в Бога. Да кажем, че един е богат, а друг е сиромас. Как се спогаждат? – Християнството все още не е постигнало това. Богатият си остава богат, а сиромасът си остава сиромас. Ученият си остава учен, а невежият си остава невежа. Единият вярва и е учен, има знание. Другият вярва и няма това знание. Единият вярва и е богат, има автомобил. А другият вярва, но ходи пеш. Погледне и казва: „Да имам и аз един автомобил!“ Питам сега: Богатството привилегия ли е на вярата. И сиромашията недоимък ли е на твоята вяра. Това са отчасти противоречия, с които човек трябва да се справя. С тях трябва да се справи онзи, който иска да разреши въпросите на живота. Само с разбиранията си човек никъде не може да иде. С малък капитал човек може да функционира само няколко дни. За да отвориш голямо предприятие се иска голямо богатство – 200 – 300 милиона. Голямото предприятие иска големи средства. Значи трябва други разбираня.

За няколко неща не трябва да ви разправам, за да не се смущавате. На болния няма какво да му разправам

в какво седи опасността. Ако му разправиш, той ще се уплаши и ще умре. Нищо няма да му разправяш за опасността. – Трябва да му говориш за ония условия, при които той може да поправи здравето си. Здравето не седи само във физическия свят; то зависи от мислите на човека, от неговите чувства и от неговите постъпки. Вие още не сте се занимавали с изучаването на силата на човешката мисъл. Отчасти имате опитност, но не сте изучавали силата на човешките желания и силата на човешките постъпки. Всяка една мисъл в известни случаи е сила. И всяко едно желание представлява сила. Всяка постъпка образува сила в човека. Но когато мисълта образува сила, тази сила се отличава от силата, която произтича от човешките чувства, и от силата, която произтича от човешките постъпки. В някои отношения има различия.

Една мисъл може да се уподоби на киселина, но и думата киселина е нещо неопределено. Има неща, които са киселини. Под думата киселина разбираме нещо, което разяжда работите. Когато влезе някъде, киселината ще направи цял преврат. Ако турите киселина в неща които са били спокойни, то в тях ще започне цял един процес. Например ти си едно младо и спокойно момиче в живота, стоиш при майка си и при баща си и нищо не те смущава; радостна си. Като стане младото момиче на 15 – 16 години, в ума му влиза един бръмбар. Какво представлява бръмбарът? – Ще ви обясня с алегии. Един ден ти влизаш в градината и виждаш една хубава пеперуда със златни крилца. И тя веднага те интересува. Тя кацне на едно цвете – ти тръгваш след нея. После тя кацне на друго цвете и т. н.; интересува те е

пеперудата. Връщаш се вечерта, не си могъл да я хванеш и мислиш какви ѝ са крачката и какви ѝ са крилцата. На другия ден пак я гониш, гониш я ден-два – с години. Пеперудата оживява в ума ти. Това вие наричате любов – любовта на пеперудата. Един ден пеперудата не е дошла в градината и стане цял един въпрос. – Защо не е дошла? Какво е станало с нея? Тогава имаме и другата философия: не може ли да бъде другояче в света? – Може, но при сегашния ред на нещата не знаете какво се крие под пеперудата? Или не знаете какво се крие под формата на едно ваше желание, на една ваша мисъл? Или какво се крие в една ваша постъпка? Има и една друга страна на въпроса. Тя е следната: след като човек критикува нещата, после остава във въздуха и не знае в какво да вярва.

Има неща, в които човек трябва да вярва. Това са вечните, неизменни неща. Аз трябва да ви говоря за техния порядък. Има един закон, който е неизменен. Ако ти носиш формата на един вол, трябва да знаеш, че това е до време. До време ще носиш копитата и рогата на вола. Един ден ще хвърлиш копитата и рогата си. И ако не искаш да ги оставиш, ще дойдат, ще те хванат и ще те заколят, ще одерат кожата ти и ще те изядат и от тебе като вол нищо няма да остане; нещо друго ще станеш. След като те изядат, ще престанеш да живееш като вол. Ще кажеш: „Защо светът е такъв?“ – Тогава да видим другите противоречия: отвън имате 30, 40, 50 градуса студ. Водата замръзва. Това, което по-рано ви е служвало, не може да ви послужи. Трябва ви огън. Дойде топлина и този лед се стопява. При стопяването става наводнение. Ти питаш: „Защо замръзна водата? И защо

се разтопи?“ Казвам: Аз не зная. – Обичате един, мразите друг. Защо го обичате? И защо го мразите? – И на това не можеш да си отговориш. Ти можеш да кажаш, че причината е тази и тази. Но причината на обичта и на омразата не седи в това, което мислиш. Ти намираш някакъв си повод, но това е привиден повод. Има някои хора, които можеш да ги обичаш до известно време и после не можеш да ги обичаш.

Аз правя сравнение. Имате една ябълка, която привлича вниманието ви. Любовта ви към нея е в това да я изядете и вие я пазите. Но един ден ябълката се развали. Това е подобно на чувствата, които имате и които после изчезват. Гледаш тази ябълка и, като видиш, че не е здрава, а е гнила, хвърляш я настрана. Но спрямо тази ябълка, която ти е безразлична, ти правиш грешка. В нея има нещо, което ти използваш. Като я заровиш в земята, от нея ще излезе нещо, което ще ти даде хиляди ябълки. Значи, като разлюбиш някой човек, дошло е време да го заровиш в земята. Защо си го разлюбил?

Ще ви дам и друго обяснение. Допуснете, че имате едно любимо дете, една любима дъщеря, която пазите като светиня, да не я гледат хората. Но вие изпаднете в беднотия. Всички сте бедни и трябва да пратите вашето дете в света. Явява се противоречие – то трябва да иде в света да работи. Вие се страхувате, но ще ви заставят да го пратите в лошия свят; там ще пратите дъщеря си или сина си. Кой ще ги пази? Всички понякога се оплакват, че се изкушавате. Допуснете, че тази дъщеря, която сте милвали като хубаво момиченце, се връща вечерно време и хората другояче се обхождат с нея. Тя започва да се оплаква, че я малтретират, а трябва да работи, за да

изкарва средства, за да живее. Тя се оплаква, а ти ѝ казваш да търпи. Аз правя едно сравнение. Вие сте дъщеря. Майка ви ви е пратила да работите, за да спечелвате нещо. Но господарят обича малко да ви закача. Всинца ви закача господарят и на общо основание ви закача. Ти си човек, който е живял честен и свят живот. Как е възможно да те закача разпуснатият господар?

Една красива жена минава и ти искаш да я закачиш. В теб, светия човек, се явява един бръмбар и ти искаш да я закачиш. Кой закача? – Онзи, който закача в тебе, е твоят господар, а пък ти си слугата, който страда. Ти си слугата, който слугува. Господарят ти казва: „Или ще изпълниш това, което ти казвам, или ще те уволня.“ – Когато закачаш, не ти закачаш, а господарят ти. Кой е виновен – господарят или прислужникът?

Когато се изкушавате, вие ли сте виновен в дадения случай или вашият господар? Ти казваш: „Аз сгреших.“ Сгрешил е вашият господар, но понеже него законът не го хваща, ти ще излезеш на топа на устата; и тебе хващат. Господарят казва: „Аз не греша, а слугата ми греша.“ Никой не е видял, няма кой да дойде да се застъпи за тебе, че ти си невинен. Издадат ти присъдата и ти си я носиш. Този господар ние наричаме дявол. Той е такъв майстор! – Направи престъпление и го пише на гърба ти! И ти казва: „Защо го направи?“ – Ще дойде един брат и ще ти каже: „Защо го направи, не те ли е срам?“ Ти казваш: „Господарят го направи.“ А той друго твърди: „Ти, ти, а не господарят.“ Дойде втори и пита: „Какво ще кажеш ти?“ Но понеже този господар е всевластующ, той управлява, той царува, ти не можеш да го обвиниш. Законът е на негова страна. Той е кривият, но ти носиш

последствията на неговите постъпки. Аз разглеждам отчасти въпроса и юридически, за да изясня онова противоречие, което някой път се среща във вас. Ти казваш: „Аз ли го направих? С кой ум направих това нещо?“ – Каква е разликата между тебе и господаря ти? – На страната на господаря са законът и силата, и всичко. Той управлява. Каквото той казва, става. А пък ти си слуга, ти слугуваш. Прегрешенията на господаря всякога ще понесе слугата.

Питам: Какво трябва да правите? – Трябва да бъдем много умни. В това седи решението на проблема. Да станете толкова умни, че да предусещате какви са намеренията на господаря и да не може да ви излъже. А господарят е толкова хитър! Той си има две дъщери, а ти отначало си един почтен слуга. Той ще те измами. Ще дойде един ден, ще те потупа по гърба и ще ти каже: „Ако ме слушаш, човек ще станеш. Виждаш ли моята дъщеря колко е красива? – Ще ти я дам!“ – Но този господар те изпитва. Освен, че няма да ти даде дъщеря си, но и ще те оплете. Ако си мъж, ще каже: „Имам дъщеря.“ – Но той има и син. Ако си жена, ще ти каже: „Ще те направя снаха.“ Но снаха няма да станеш.

Някои от вас казват така: „Трябва да живеем в света и да си създадем положение.“ – Господарят е дошъл. Ти казваш: „Трябва да живеем като хората.“ – Господарят е дошъл, говори ти за младата мома. След като работиш за този господар и забогатееш, той ще изпрати бирници и всичко, каквото си спечелил, ще го вземе. А пък тебе ще изпрати да отидеш при баща си и при майка си. Ти знаеш, че никога няма да се ожениш за неговата дъщеря. Защото, ако се ожениш за дъщеря му, то може

да ти дойде по-голямо бедствие и ти не ще можеш да се освободиш от него.

Синът и дъщерята на господаря са две причини. Не разчитай на тях. Това е плътският живот.

Някой път казвате: „Като се молим на Бога, нашият живот няма да се оправи. Трябва да живеем, както хората живеят.“ – Ако живеем добре в света, всичко което спечелим, ще бъде за господаря.

Когато дойде въшката и почне да ти гложди главата, тя е един паразит. Ти казваш: „Има нещо, което ме безпокои.“ Или казваш още: „Аз имам една философия – да търпя.“ Но въшката ти не трябва да търпиш. Какво трябва да я направиш сега? – Да узнаеш къде е, да я намериш. Но тя е такава майсторка, че като речеш да я докоснеш, тя се премества на една десета от милиметъра и ти не можеш да я намериш. После пак се премества и ти само си почесваш главата и не можеш да я хванеш. Гребен ти трябва. А като я хванеш, ще я туриш между двата си нокътя и ще я смажеш. Противаречието, което се среща в сегашния живот, е следното. Като живеем в Бога, единственият Господар винаги присъства, а другият господар, на когото служите, той не се е явил още. Този господар не се е явил още. Той е много хитър, умен е, винаги ще си умие ръцете. Ти никога не можеш да хванеш дявола в престъпление. Само тебе ще хващат. Той ще те излъже с някое вярване, ще те накара да вярваш нещо, но ще видиш, че зад една твоя постъпка седи не твоят, а неговият характер.

Някой ще дойде и ще каже: „Трябва да се обичаме, за да изпълним волята Божия.“ Така е, но най-първо ти обикнеш една кокошница, погладиш я, влезе ти някой

бръмбар и казваш: „Грозничка е тази кокошка. Не може ли да кръцна врата ѝ, да я туря в тенджерата и да направя от нея една хубава супица с оризец?“ – И погледнеш един ден – ти си заклал кокошката, направил си престъплението. Този, който яде, е слугата, а онзи е господарят. Той ти казва: „Няма нищо. Такъв е редът. Така е направил Господ, ти Му слугуваш.“ Господарят ти казва: „Ти като готвиш за мен, и на теб ще дам малко, ще видиш колко е хубаво.“

Вие ще се намерите в положението на онази българка. Една жена обичала мъжа си много и му сготвяла пиле на 5 – 6 месеца. Хората, които се обичат, за малки работи се разгневяват. Жената била малко невнимателна. Тя се поразсърдила и казала: „Не искам да ям!“ И мислила, че той ще я покани. Той започнал да яде и тя поглежда към гозбата. Когато дошъл до последното кокалче, тя казала: „Моля, остави ми поне това кокалче!“ – Тези хора аз наричам сръдливи религиозни хора. Те седят и казват: „Изгубихме си живота напразно, а мислихме и ние да си поживеем като хората.“ – Та казвам: Това е последното кокалче, което ти искат. Ти настояваш: „Не може без кокалче!“ Съгласен съм, че лисицата и вълкът не могат без кокалче, но за овцата, там трева е необходима.

Има две състояния: на месоядните и на тревопасните. И в желанията има две категории. Ако спадаш към първата категория, не можеш без кокалче. Но ако спадаш към втората категория, можеш без кокалче. Най-после се повдига въпросът: „Не може ли и без трева, и без кокалче.“ Тогава трябва да напуснеш света. Ако искаш да живееш в този свят, или кокалче ще ядеш, или

трева ще пасеш. Сега въпросът остава неразрешен. Аз не искам да го разреша. Това е едно противоречие, което съществува. Има желаня в нас, които спадат към желанята на месоядните животни. А има желаня, които спадат към желанята на вегетарианците вътре в нас. Едните желаня са меки, а другите желаня са силни и груби. Едните желаня спадат към желанята на месоядните, това са всички противоречия, които ни измъчват. Но ние вървим напред и това поражда друг въпрос: Какво трябва да се прави? – Трябва да се живее. Ти слугуваш в света. Огънят пари, трябва да имаме дилаф. Умен трябва да бъде човек. Той трябва най-първо да разграничава кои желаня са негови и кои не са негови. Например ти искаш да се повдигнеш, да станеш учен човек. Желанието ти да станеш учен човек е намясто, но когато някой иска да стане учен човек, за да го прославят хората, той е в кривата посока на движението. Христос е казал: „Не търсете славата на света, а на Бога.“ Добре е да станеш учен, но да станеш учен, за да те прославят хората – там си в кривата посока на движението.

Какъв е онзи свят? – Онзи свят е свят на съвършените. Този свят е свят на смъртта, на промените. А пък онзи свят аз го наричам свят на безсмъртие, на съвършените същества. Ако не минеш през света на смъртта, ти не можеш да влезеш в света на съвършенството, на безсмъртието. Понеже онези, които са безсмъртни, те са минали през света на смъртта и са победили. Като умираме, ние умираме, понеже не знаем как да живеем. Наблюдал съм вече 30 години, че след всяка хубава моя проповед, все няколко души ще се скарат, и то от най-добрите ми ученици; ще се скарат за нищо и никакво. Пи-

там: Защо се карат? Те мислят, че думите ми се отнасят за някой от тях. Онова, което се говори, не се отнася до никого. Милиони същества са месоядни; тогава на кого е прегрешението? – Ти участваш в организацията на същества, които са от различна степен на развитие. Някои от вас 10 – 15 години сте вегетарианци, но отвътре сте още месоядци. Отвън донякъде сте се справили с месоядството, но отвътре не сте се справили. Отвън сте вегетарианци, а отвътре сте месоядци.

Та казвам: Човек трябва да разбира законите. Той трябва да стане вегетарианец в умствено отношение, в сърдечно отношение и в своите постъпки – на три места едновременно човек трябва да стане вегетарианец. За някого мога да кажа, че е станал светия, след като се извършат всички онези вътрешни промени, без никой да подозира промяната в него. Съвършеният човек владее законите и, като дойде, най-напред ще измени твоето съзнание. Този човек минава и носи богатства. Той знае, че имаш слабости, че можеш да отнемеш нещо и те приспива. Да допуснем, че ти си разбойник и причакваш някого. Ще дойде съвършеният човек и ще те приспи. Той е сила. Той ще те събуди и ще си замине, а ти ще си кажеш: „Спал съм.“ – Той е господар на всички положения.

Ако не се научиш да приспиваш злото в себе си, ти си слаб човек. Ти казваш: „Аз съм с Христа.“ – А можеш ли да приспиваш злото в себе си? – Казваш: „Не мога.“ Тогава си слаб. Злото в себе си да приспиш, а не отвън. – Искаш да утетиш, да приспиш някого. – Докато не приспиш злото в себе си, другите не можеш да приспиш. Това е наука. В човека има едно зло, с което трябва да се справи, да го приспи. Някой иска да се избави от злото. –

Първо ще се научиш да приспиваш злото в себе си. И след като минеш по този път, събуди го. Не да спи постоянно, но да не ти пречатства. Представи си, че в теб неусетно се породи желание да откраднеш. Ти имаш красив син, красива дъщеря, красива жена. Искаш да ги облечеш и просиш от тук, от там. И в теб влезе един бръмбър – да откраднеш. Ти си касиер на банка, разполагаш с милиони. Ще приспиш злото в себе си. Ще повикаш жена си, сина си, дъщеря си и ще им кажеш: „Аз мисля да открадна. Какво мислите вие, съгласни ли сте с мен?“ Те ще ти кажат: „Не, не, всички ще работим!“ – Вие не можете да видите как човек може да излезе от безизходното положение. Трябва да добиете свойствата на магнетизма.

Царят изгубил една голяма, желязна карфица, която за него била много важна. Изгубил я на планината и казал: „Който я намери, ще му дам голямо възнаграждение.“ С магнит ще притеглиш желязната карфица и ще я представиш на царя.

Щом дойде сиромашията, вземете вашата подкова. Гледам, че в една къща има конска подкова, конско петало. За какво е това? – „За късмет.“ – В себе си трябва да развивате магнетизма. Почваш да се нервираш и тогава се демагнетизираш. Не се нервирай, понеже след това ти се демагнетизираш и изгубваш магнетическата си сила, а пък тя е полезна в живота. Хубостта и красотата на живота ти зависят от магнетическата сила, която трябва да живее в твоето тяло. Ако я изгубиш, ще дойде едно нервно състояние. Дойде ти едно нервно състояние – хвани го и го тури настрана. Ти казваш: „От глад ще умра!“ – От глад никога няма да умреш, ако си

умен. Ако имаш светъл ум, чисто сърце и чисти постъпки, ти гладен никога няма да умреш.

Бог ви е поставил на земята за изпитание. Ти казваш: „Бог е наш Баща!“ – Но ти не вярваш при изпитанието. Ще си кажеш: „Бог ме е поставил на голямо изпитание, ще издържа докрай. Ще умра, но няма да се поддам на това изкушение!“ Боите се някой път, че гладни ще умрете. – Ако е решено да умреш, и гладен ще умреш. Но вие останете с онази, добрата вяра. Ще дойдат трудни моменти, ще мислиш, че Господ те е оставил, че сам трябва да уредиш работите си. Ето заблудението. Ти ще се молиш в себе си, докато изпиташ Божията права мисъл. Има неща, които, след като ги опитате, не трябва да разправяте на другите. Като разправяте свещените работи на другите, те се опетняват. Твоят ближен ще каже: „Разправяш ми ти измислици!“ – Това е пак господарят, той те кара да разправяш. Това е тщестлавие, ти още не си завършил школата. – Когато Господ е чул молитвата ти, някой ще каже: „Я се помоли заради мене!“ – Това аз обяснявам по следния начин. При един гостилничар идва един човек и той му дава да яде, а на друг не дава. Защо на единия дава, а на втория не дава? – Първият, на който дава да яде, има млада дъщеря и гостилничарят е хвърлил око на нея. Заради дъщерята той му дава да яде. Вторият няма син или дъщеря и на него не дава.

Когато ти си здрав, господарят ще те нахрани и на работа ще те прати. Ако си хилав, той няма да те нахрани и ще каже: „Я го пратете в болницата!“ – Вие седите и си обяснявате нещата, както не са. Ти казваш: „Онзи е щастлив!“ Щастието на онзи човек, към когото хората са добри, е, че той има повече магнетизъм. Ти казваш:

„Не ми върви!“ – Аз виждам, че всичките ти мускули са опънати. Ти си толкова нервен, а ти трябва спокойствие! Както седите заедно, някой ще покаже, че е тъжен. Дръж тъгата вътре в себе си; не я изказвай, не товари хората със своята тъга. Не товари хората и със своите радости. Ако товариш хората със своите радости и със своите скърби, ти ги осакатяваш. Излезе ли нещо от твоята радост или от твоята скръб през малка дупчица, ти нищо не си разбрал. Не се радвай на чуждите радости и на чуждите скърби.

Ти казваш: „Аз сгреших!“ – И плачеш. Господарят сгрешил, а ти плачеш. Казваш: „Дяволска мисъл мина през ума ми.“ – Защо ще ми разправяш за тази дяволска мисъл? Аз зная всички дяволски мисли. Някой път казваш: „Еди-кой си момък не е в правия път.“ Този момък ни най-малко не е виновен; господарят се удоволствува, а бият слугата. Това е онзи психологически момент, когато Ева отиде при дървото за познаване на доброто и злото и злото ѝ каза: „Ако ядете от този плод, ще станете богове.“ – Какво доби Ева? – Доби известно нещо. Доби известна свобода, че може да пристъпва постоянно Божия закон. Но чрез това ядене придобиха ли нещо Адам и Ева? – Те придобиха възможността да видят, че са голи. Вие се спирате сега и казвате: „Защо Ева яде?“ – Всеки ден, като Ева, вие постоянно ядете от забраненото дърво. Казано ви е да не ядете, но вие похапвате от това дърво и от Рая излизате. Рай аз наричам следното: имаш едно прекрасно състояние и мислиш, че си в пътя. Дойде едно изкушение – изгубиш своето равновесие. И отново се намериш в онова състояние извън рая, в кожените дрехи и при лошите условия.

Искам сега във вас да остане мисълта: има изкушения, изпитания, които трябва да минат. Те са неизбежни, никой от вас не е в състояние да ги избегне. Ще дойдат изкушения, каквито не сте сънували. И светии, които са живели 20 – 30 години в Християнската епоха, които са мислили, че са светии, са се отрекли от светийството, от всичко. В този светия влиза един бръмбар и той казва: „Тридесет години аз прекарах така. Ако бях в света, като хората щях да живея. А тук, при тази диващина, за 30 години на страшилище съм заприличал? На какво ще уча аз хората?“ И всичко потъмнее в ума му. И с хората не е, и с Бога не е, а мисли, че изгубил 20 – 30 години. Прилъгал го е дяволът, нищо повече.

Нито като се ожениш, ще спечелиш нещо, нито като не се ожениш. Някой ще каже: „Не се жени!“ Някой друг ще каже: „Ожени се!“ – И да се ожениш, и да не се ожениш, важно е друго. Като се ожениш, ще вършиш волята на господаря, а като не се ожениш, пак ще вършиш волята на господаря. Като се жениш, трябва да знаеш за какво да се жениш. – Жени се за Истината, за Любовта се жени, за Мъдростта се жени! Някой казва: „Жени се!“ Аз ще ти кажа за какво да се ожениш: Ожени се за Любовта, за да има на какво да разчиташ. А пък другите неща са емблеми, те са символи; всичко това е подобие. Ти не знаеш за какво да се ожениш. Ако твоята жена е емблема на Истината или на Мъдростта, или на Любовта, ожени се за нея. Но ако не е така, стой настрана и не се жени. Не да не се жениш, но не се жени за това, за което ти ще плачеш. А пък господарят ти мисли, че на твоя сметка ще живее.

Христос казва: „Човек трябва да се самоотрече.“

Вие казвате: „Аз съм се самоотрекъл. Аз съм решил въпроса.“ Но на втория ден виждам, че плачеш. Един еврейски проповедник проповядва: „Всички християни, които умират, отиват при Христа и затова не трябва да плачем за тях.“ Един неделен ден, след като говорил на хората, че не трябва да плачат за умрелите, идва телеграма, че умряла балдъзата му. Той и жена му почват да плачат. Той плаче, че балдъзата му умряла. Че нали тя е отишла при Господа! Не плачете за никакви балдъзи. Аз говоря за онези от вас, които мислите, че сте решили въпроса. Та има два вида сестри и два вида братя. Едните са много сериозни, а пък другите са весели. Но и едните, и другите не са разрешили въпроса. Някоя сестра е скръбна. Тя е скръбна, защото не е женена. На скръбната сестра казвам: Господ ще ти прати един брат, повдигнат в Христа. И очите ѝ светнат. А пък на тази, която е много радостна, казвам друго нещо. Радостта и скръбта не са лоши неща. Скръбта, това е облачно небе, а радостта – ясно небе. Има радост, която не е постоянна, а е преходна. Аз говоря за естествената радост. След всяка естествена радост идва естествена скръб. А пък има радости, които спадат към една друга категория. Земните радости са от такъв характер, че вашите състояния се сменят лесно.

Та противоречието, което сега ще срещнете в живота си, е следното. Ще дойде един ден, да се разочаровате в този път, по който вървите. Той е или прав, или не е. И тогава онези, които не разбират, се връщат към старите учения. Старият ще каже: „Ние да си поживеем!“ – Не, в нас трябва да живее великата Божия Любов, великата Божия Мъдрост и великата Божия Истина. Ние

всякога остаряваме, когато изгубим вътрешната си връзка с Бога. Идва едно положение, когато Господ се отдава. Търсиш го и няма го никакъв. И псалмопевецът казва: „Да не ме оставиш в старините ми!“ Онези, които сте малко по-възрастни, сте като старите баби. Младите момци вече няма да ви обръщат внимание. По вашето ще разбирате това. Но и в духовно отношение ще изпаднем в същата погрешка. Радостен си, но по едно време изгубиш тази радост, мрачно ти е. Ти казваш: „Заблудил съм се!“ – Цяла каша става в тебе. „Толкова добро съм изгубил!“ – Ти се връщаш назад. Наблюдавах един от българските свещеници – най-добрият, когото съм срещал, осемдесетгодишен. Той ми каза следното: „Втори път като дойда на Земята, поп не ставам. Дотук ми е дошло от тамяна! Ражда се някой – тамян му кадя; кръщавам го – пак тамян; умре някой – пак тамян! Всичко ставам, но поп не ставам! Учих хората, но себе си не научих. Не можах да угодя на Бога. Три пъти му се молих, кадах му тамян и сега се усещам в едно тягостно състояние!“ – И той каза още: „Бог си е играл с мене.“ Казах му: Не Господ, а дяволът си е играл с тебе. – Той продължи: „Имах много шансове.“ – И той ми разправя как е имал условия и как е изгубил тези условия. И ми казва: „За вятъра ги изгубих!“ – Прав е човекът. Той е външно добър. Да погребва като поп умрелите, да кръщава, да венчава и пр., то е много тягостна работа.

Та казвам: Оставете умрелите, умрелите да ги погребват; и оставете живите, живите да ги посрещат. А пък вие вършете волята Божия. Вземете за мото това, което Христос е казал: „Търсете първом Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се при-

ложи.“ А Любовта оставете за после. Защото, ако вие не намерите Царството Божие и не търсите Неговата Правда, вие не можете да дойдете до Любовта. А като търсите Царството Божие и Неговата Правда, всичко друго ще ви се приложи. Та, като търсиш Царството Божие, това е нормалният път; имаш един обект, за който да живееш.

Ти казваш: „Да вярвам в Христа!“ Христос казва: „Търсете Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи.“ Трябва да изпълниш тези думи на Христа! Христос не е извън Царството Божие. Не е и извън Правдата. Той е в Царството Божие, той е в Правдата.

Та казвам: Турете това мото. Сега може да се яви друго положение. Вие казвате: „Ние го търсим!“ – Хубаво, но не преставайте да го търсите! Търсете първом Царството Божие!

Ние казваме: „Отче наш, който си на небесата. Да дойде Царството Ти, да бъде Волята Ти, да се свети Името Ти! Тъй, както на небето, така и на Земята.“ Небето е разумният живот. Казваме: „Да се свети името Ти.“ – Какво е святостта? – Под святост разбираме следното: когато държиш това име постоянно в ума си, То е осветено. Ти Го пази. То е чисто и свято. За да дойде Царството Божие на Земята, ние трябва да Го търсим. Коего търсим, него можем да намерим. – „И неговата правда!“ Това сега да стане плът не отвън, а думата – плът и кръв в нас. Да ни е приятно, като отправяме ума си към Бога. Само като си помислим за Него, да ни е приятно. Не Го знаем къде е, но знаем, че е само един. Няма с какво да го сравним! Като знаем, че Бог е един и в Него живеем,

казваме: „Колко е благ Той! Колко е снизходителен! Ни най-малко не ни е осъдил.“

Онзи господар е драл кожата ни. Колко унижения сме изпитвали ние от него; и той иска да ни заблуди. Не, не! Този господар, вашият досегашен господар, при когото сте пратени да слугувате, трябва да го различавате, трябва да изучавате характера му. Ако не го изучите хубаво, вие не можете да се освободите от него. Да го изучавате така, че да станете по-умни от него. Ако не можете да станете по-умни от него, вие не можете да се освободите от него. Вие искате Господ да ви освободи. Но за да се освободиш, трябва да имаш желание. От тебе зависи. Докато желаяш парите, ти не можеш да се освободиш от тях; докато желаяш силата, ти не можеш да се освободиш от нея. Имайте нещо, на което да разчитате. Аз признавам, че вашият господар е много умен. Не смея да му припиша никакви прегрешения, но казвам: Много е хитър той! – Всичко той прави, а пък вие сте виновни. Ние така сме свързани с него, нашите интереси, нашите личности са така преплетени, че не смеем да се откажем от себе си. Христос казва: „Да се отречеш от себе си.“ Това е личността. Но сегашната личност – това е онази дреха, която ни е дал господарят; и ще ти одерат кожата. За да се отречеш от себе си, трябва да бъдеш много умен.

Христос казва: „Ще дигнеш кръста си и ще ме следваш.“ Та казвам: Само по Христовия път може да се освободите от вашия цар и господар. Докато не изучите всичките му пътища, не може да се освободите от него. Докато не се освободите от него, всякога ще имате падания, изкушения и пр. Павел казва: „Не сте изучили

дълбочината на сатаната, на този господар.“ Докато не разберете всичките интриги, всички недоразумения, които съществуват, не можете да се освободите от него. Този ваш стар господар ви е размесил езиците. Срещнеш някого и не можеш да го търпиш, срещнеш друг, и него не можеш да търпиш. Това е все от вашия господар. Ти казваш: „Аз не мога да го обичам.“ – Щом не обичам някого, не мисля за него; щом не обичаш миризмата на едно цвете, остави това цвете. Щом го обичаш, стой там. Щом не го обичаш, отдалечи се.

Мисли за онзи, който те е пратил и който ти е дал живота. А пък тази форма, в която се намиращ, тя е временна. След тази хижа, след тази форма има нещо друго. Това жилище не е хигиенично, но един ден ще излезем от това жилище и ще влезем в ново жилище. Това е жилище на възкресението! Та ще влезем в новия живот!

Сега „търсете първо царството Божие и неговата правда“. Всички мъчности и страдания са в реда на нещата. Няма някой, който да е дошъл и да не е минал през тях. И вие ще минете през всички изпитания. Няма да остане и най-малкото изпитание, през което да не минете. Да не мислите, че ще може да кръшнете. Този, който ще ви обере, ще ви обере по всичките правила. Ние нищо не сме внесли в света и нищо не можем да изнесем от света. Онова, което сме научили, то ще остане! Не трябва да се обезсърчавате. Тук някои се оплакват: „В Изгрева на какво сме заприличали! Виж хората как са отвън.“ – Мършави сте малко, а пък онези са угоенички. В света хората имат малко повече месце, а на Изгрева – по-малко. В света къщите са мобилирани доб-

ре, а пък тук, на Изгрева, на някоя дупка книга е залепена; пропукало се стъклото и той залепил хартия. И пак за царството Божие мисли. Като минавам из Изгрева, гледам някой брат седнал пред къщичката си и казвам: Този брат е кандидат за палат. Мъчи се той, убеждение има! Казвам: Ще имате палат. Ще имате такъв палат, какъвто не сте сънували, с всичките му удобства, повече от онези в „Хиляда и една нощ“. Ще имате това, но когато се освободите от стария господар. Да не се съмнявате в пътищата Божии! И при всичките ви страдания да бъдете верни! Ако аз живея в една пропукана къща, ще кажа: Такава е волята на господаря. Окъсал съм се, ще кажа: Такава е волята на господаря. Шапката ти е скъсана: Такава е волята на господаря. Той не иска да те види добре облечен. Той знае, че щом почнеш да се обличаш много, ще пристанеш някъде. И този господар е много умен. Затова казва: „Не, не, със скъсаните обуца!“ Това са вътрешни състояния. Вие ще ги преминете, не съжалявайте за тях. Ще мине всичко. Ще минете по всичките пътища на изкушенията, страданията, паданията, ставанията. Всичко това ще го очаквате, неизбежно е! И когато минавате по тези пътища, ще казвате: „Такава е Волята на Господа, такава е Волята на нашия Небесен Баща! А Господ ще каже: „Моите синове устояха. И ще имат там хубави къщи!“

„Отче наш“

21 лекция от Учителя,
държана на 20 февруари 1935 г., София – Изгрев.

РАЗВИТИЕ НА СПРАВЕДЛИВОСТТА

„Добрата молитва“

„Духът Божий“

Ще прочета част от 3 глава на Послание към Филипяните (1 –16 стих).

В тази глава се говори за обрязване. Има един обред на обрязване, който беше даден на Авраама. Проповядва се, че всеки израилтянин трябва да се обрязва. Апостол Павел въстава против обрязването. Останалата част от главата ще си прочетете сами.

В живота има неща съществени, а има и неща преходни. Вземете за пример едно средство, без което сега хората не могат да прекарат живота си – парите. Те са едно благо, нали? И колко престъпления могат да се вършат за такова благо. Да кажем, че някой взел 100 лева, 200 лева, 300 лева. Този порядък не е Божествен. Той е човешки порядък. Изсичането на парите е едно удобство за хората. И счита се за морално, когато с пот на лицето си изкарваш пари, а пък считат те за престъпник, когато бръкнеш и ги извадиш от някоя каса. В какво седи престъплението? Един казва, че откраднал парите. В какво седи престъплението на кражбата? Това спада към един човешки порядък. Това престъпление, то е външен порядък на нещата, това е буквата на закона. Някой път човек може да се заблуди. Вземете онези хора, които говорят гладко, мекичко, сладичко. Добрите хора имат качеството да са мекички, сладички.

Но някой път и най-опасните хора и те имат този характер и са мекички. После ние смятаме, че онзи човек, който е груб, е лош. Действително грубостта изобщо се приписва на хората, които са неразвити, грешници, но някой път грубите хора са много по-добри, отколкото меките. Той може да ти каже отвън нещо грубо, може да ти каже: „Да те не гледам“, но когато те посрещне, ще те посрещне добре.

Сега някой път ние се спираме и казваме: „Защо нещата са така и така?“ Това е формата, външната страна на нещата. Външната форма не представлява реалността. Вътрешното, то е принципът, с който живеем, вътрешното, то е реалността, към която се стремим.

Например ние говорим за Божията любов, но тя си има своите форми, а всяка форма е подложена на изменения. Формата може да изгуби своето значение. Например някоя форма може да ти се втръсне. Вземете сладките работи: ядеш сладко днес, утре, всеки ден до втръсване. Втръсването показва, че формата е изгубила вече своето съдържание и този принцип търси друга форма. Вземете формата на детето. Най-първо майката иска да има дете и се радва на това дете. Но детето радва майка си само година, две, три и, ако формата на детето след три години не се измени, майката започва да се чуди защо е така. Когато се минат три години и това дете не расте, пита: „Какво става с това дете?“ Тя иска да се измени това дете. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Какво подразбира Христос с израза „като малките деца“? Под думата дете Христос разбира това, което няма високо мнение за себе си. Едно дете не е като един

стар човек, нищо не може да се преподаде на един 120-годишен старец. Каквото му кажеш, той ще каже: „Аз много знам, аз съм го живял“. Като му говориш за обществения строй, той ще каже: „Аз го знам. А като му говориш за семейство, за наука, той ще каже: „Аз го знам това.“ Някой път и хората в религиозно отношение казват: „Аз това знам, онова знам.“

В какво седи едно престъпление? Има богати хора, които са добри. Аз казах веднъж, че богатите хора са по-близо до Бога, а сиромасите – по-далече. Една сестра каза: „Как така? Обърка ми се ума, объркаха се всичките работи в мен. Аз досега мислех, че бедните хора, сиромасите хора са по-близо до Бога, а богатите са далеч.“ – Има богати хора, които са близо до Бога, и има сиромаси хора, които са близо до Бога. А има и богати хора, които са далеч от Бога, има и сиромаси хора, които са далеч от Бога.

Онези, които са близо до Бога, по какво се отличават? Те считат, че богатството, което имат, не е тяхно, но Божие. Всеки, който счита, че богатството му е Божие, той е близо до Бога. И всеки, който счита, че сиромашията му е дадена от Бога и той е близо до Бога. А всеки, който счита, било богатството му, било сиромашията му, че са негови, той е далече от Бога. Богатият, който е далече от Бога, за да се приближи до Бога, той трябва да се откаже от богатството си. Този, богатият, като се откаже от богатството си, ще стане сиромаш, който е близо до Бога. Значи в един живот грешните богати, за да се спасят, стават сиромаси. И те считат, че сиромашията им е дадена от Бога. Няма ли да бъде смешно да се пазариш при баща си и, като му работиш,

да ти плаща? Той може да плаща на слугата, но срамота е да се пазари със сина си. Синът никаква заплата няма да вземе. Каквото бащата благоволит да даде, синът ще приеме. Синът трябва да каже: „Каквото баща ми благоволит да даде, добре. Ако не, аз пак ще му работя.“

Трябва да се разясни вътрешният принцип. Например вие правите известно добро, да кажем, че сте много милостив, много учтив. Аз съм виждал учтиви кождери. Като отидете в Лондон и в други градове, в големите хотели като влезете, ако имате пари, ще треперят над вас, ще ви вземат палтото, обущата ще ви изчистят, кофа вода ще ви донесат, чиста покривка ще ви турят, ще запалят печката. Но питат дали джобът ви е пълен. Всичкото това почитание имате, ако сте богат. Щом усетят, че сте сиромаш, то този, богатият хотел е затворен за вас.

Да кажем, че някой човек е много милостив, той е хотелджия. За пари ли посреща той хората или без пари? Това е един вътрешен анализ сега. Всеки един от вас ще анализира себе си, за да разбере нещата, не да се самоосъжда, но за да има право познание. Някой път вие носите някои идеи, които не са ваши. В живота трябва да имате известни постижения и затова трябва да усилия. В този живот вие към какво се стремите? Казвате: „Трябва да живеем по закона на Любовта.“ Знаете ли какво нещо е Любовта? Неопределена е тази работа. Аз имам за мене си едно правило: Човешката мисъл може да бъде права само тогава, когато се влияе от закона на Любовта. Никога човешката мисъл не може да бъде права, чиста, ако не се влияе от закона на Любовта. Няма какво да доказвам това. Това е за мен правило – чистата мисъл се влияе от Любовта. Щом дойдем до чувст-

вата, те не могат да се влияят от Любовта. Чувствата трябва да се влияят от Божествената мисъл. Нашите мисли са прави и чисти тогава. Следователно Любовта пречиства мисълта ни, а Божествената мисъл пречиства нашите чувства. Някой казва: „Да дойде Божията любов, да се всели в нашето сърце.“ – Най-първо трябва да се пречисти хубаво мисълта. Тя да е под влиянието на Божията Любов.

Някой казва: „Аз имам Любов.“ – Имаш известно чувствуване, а чувствуването не е Любов.

Имате двама праведни на земята. Като ги съберете заедно, както са и двамата положителни, с достойнство, те не могат да се обичат. Двама праведни господари не се обичат. И единият, и другият иска да бъде господар. Обаче един праведен господар и един праведен слуга могат да се обичат. Между тях има съотношение. Вие казвате: „Трябва да се живее в Христа.“ – Но най-първо вие господар ли искате да бъдете или слуга? Законът е такъв, че в едно общество само един господар може да има. Между двама господари винаги ще има спор. Едно тяло има една глава, главата е господар. Тогава гърдите, стомахът се подчиняват на главата. Иначе всякога целият ред се обръща наопаки. Един господар има тялото.

Вие казвате: „Аз трябва да бъда господар на себе си.“ – Всички хора казват така. Ако станете всички господари, тогава кой ще ви слугува и какво ще придобиете? Под думата господар се разбира един, комуто някои слугуват. Ако никой не ви слугува, тогава не сте господар. Вие казвате: „Какъв е смисълът на сегашния живот?“ Нима мислите, че сегашният живот е разумен? Сегашният живот, в който сега живеем, ще стане един ден

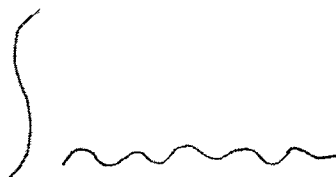
безсъдържателен, сегашните форми ще станат безсъдържателни. Било е време, когато човек е носил рога. Но един ден са му отнели рогата. Не ги иска, ритва тези рога. Било е време, когато човек е имал опашка и си въртял опашката; и това било у него мода. Но дошло едно време и си казал: „Не ми трябва опашка.“ Сега човек е останал без рога и без опашка. С това изгубил ли е той нещо? Някой казва: „Имал ли е човек опашка?“ Имал е. Българинът казва: „Аз не искам да бъда опашка.“ – Не иска да бъде последен в живота. Исква да бъде пръв. Първа е главата. Всички могат ли да бъдат първи? И може ли без опашка? Аз говоря в друг смисъл. Щом ти си един слуга, ти си опашка. Човек се е освободил от своята опашка, но в духовния свят е още с опашка. Ти не си разбрал законите. Те трябва да се разберат. Някой казва: „Човек да има пари.“ Та какво ще постигне с парите? Ще дойде един ден, когато парите ще бъдат така безсъдържателни, че няма да имате нужда от тях. Но кога? Някои от вас искат да кажат, че без пари не може. При сегашните условия не може. Щом парите изчезнат, те трябва да се заменят с нещо друго. С какво ще се заменят? Много проекти могат да се турят, но всъщност един практически метод не е измислен още. Няма още практически метод, който да замести парите. Сегашните европейски народи, колкото пари имат, ги задържат в себе си. Сегашният социален живот е дошъл до едно място и много социални форми са изгубили своята цена. Хубаво, щом едно нещо изгуби своята цена, ти трябва да намериш друго. Щом не можеш да живееш в една къща, ти трябва да преминеш в друга къща, която е по-хигиенична. Един ден ще влезете между свършените. И в

ангелите има несъвършенство. И в тях има степени. И те искат да се променят. Един ангел иска да стане архангел. Един архангел има стремеж да стане друго нещо. С всяка форма е така. Един светия не се задоволява с това състояние, в което се намира. Един светия, който е стигнал до тая форма, той не е доволен вече от нея. Снощи аз видях един български музикант, кавалджия. Той свири българските песни. Вложил е голямо изкуство. Гледам как в устата си разпределя въздуха. Знае как да изкара въздуха, знае какви тонове да вземе със своя кавал, а не взема две октави. Десет години той е пасъл овцете и как издълбоко е научил той това изкуство да свири с кавал. В Европа като е ходил, учил е от съвременната хармония. Някой път свири тихо, някой път силно, модулира: ту силно, ту тихо, ту нежно. Всеки човек си има нещо много повече от това, което външно показва. В човека има един кавал в гърлото му, който струва хиляди пъти повече, отколкото всички кавали, взети заедно. Ако работи с този кавал, той би правил чудеса.

Вие не се спирате върху думата Любов. Казвате: „Да обичам.“ – Това е мечешко говорене. И казвате: „Правда.“ – Това е мечешко говорене. Казвате: „Трябва да живеем добре.“ Че как ще живеем добре? За да живеете добре, трябва да имате парици, баща ви и майка ви трябва да бъдат богати. Аз като ви гледам, някои от вас сте раждани при много бедни условия. Баща ви е бил закъсал. А пък някои от вас сте родени при отлични условия. Баща ви и майка ви са били разположени добре умствено и душевно и вие благодарение на това носите един отличен организъм с хубава гладка кожа. Пък някои, които са раждани при лоши условия, кожата им е

груба. Гледайте да омекне малко кожата ви. Меката кожа е един добър признак. Кожата е един орган за възприятия. Този човек с мека кожа има фини възприятия. Меката кожа е много по-добър проводник на живота, отколкото грубата кожа. Кожата играе важна роля.

В съвременното християнство са изпаднали в буквата на нещата. Някой казва: „Трябва да бъдем добри.“ Ти не можеш да бъдеш добър, ако твоят стомах не функционира правилно. Ти не можеш да бъдеш справедлив, ако твоите бели дробове не функционират правилно. И ти не можеш да обичаш, ако твоят мозък не функционира правилно. В дишането трябва да има една дълбока линия. Дишането да не върви по права линия, а по една такава линия (фиг. 1). Защо е така. Тази, втората, линия на чертежа е хубава при дишането. Ние виждаме, че даже и светлината се движи вълнообразно.



Фиг. 1

Ако ти в своята мисъл не можеш да слизаш и да се качваш, ти не мислиш правилно. Ако ти се плашиш от мъчнотиите в живота, ти не можеш да мислиш правилно. Мъчнотиите са долина, в която слизаш, а благоприятните условия са възвишения. Мъчнотиите не са нещастие. Те приличат на бомби. Ти ще минаваш край мъчнотиите и няма да ги бараш. Всяка мъчнотия е една бомба и, като я бараш, тя ще избухне. Мъчнотиите са много хубави. Те показват пътя, по който ще вървиш. Не се занимавай с въпроса да разрешаваш мъчнотиите. Ако някой разрешава мъчнотиите, трябва да е специалист, който разбира. И той трябва да извади всичкия пирок-

силини и да остане само външната форма на мъчението; тогава можеш да го носиш и в къщи. Но това са отвлечени работи. Да не се отклоняваме.

Ти казваш: „Ние като отидеме на онзи свят.“ – Ти на онзи свят ще учиш. Трябва да дишаш правилно. Ако не дишаш правилно, ти ще обидиш този-онзи, ще се скараш с всички хора, а трябва да бъдеш търпелив. За да бъдеш търпелив, трябва да живееш правилно. Дълбоко ще дишаш, а не така плитко. (Учителя прави опит за плитко дишане.) Ти вървиш и пъшкаш: „Ох, ох!“ Това показва, че се качваш нагоре – има баир, по който се качваш. Казваш: „Господи, ще уредя тези работи.“ – Кои работи ще уредиш? Кои работи ще уреди Господ? Работите, които човек не може да уреди, като стане невъзможно да ги уреди, тогава ще се обърне към Бога, към Божествения ред на нещата. Най-първо ние всички трябва да се запретнем да поправим нещата. Най-голямото богатство, което човек има, това е неговото чело. Има разни чела. На някои хора косите им са обрасли даже близо до веждите. Имат чело само два сантиметра. Ти със своята мисъл трябва да повдигнеш тези косми. Не да оголее главата ти, но на челото ти не трябва да има никакви косми. Така чрез челото си ще възприемаш знания от умствения свят. Чрез челото ще схванеш какъв е Божественият свят. Всеки има една друга област – от веждите до долния край на носа; от долния край на носа до върха на брадата е човекът животно. Ако цялото лице е обраснало, вие нямате животно, но имате един човек в много примитивно състояние. У някои хора тялото е обрасло с много косми – космати хора. Тези хора са енергични. Но косматият човек светия не става. За

да стане човек светия, космите му трябва да паднат, само донякъде да има човек косми. Човек не се нуждае от косми по цялото тяло. Тези, малките косми, имат друго предназначение. Вземете житото, то може да бъде до метър или до метър и половина високо. Ако това жито израсне до 20 – 30 метра нагоре, какво ще правите с него. Големите косми са като големите дървета. Отгоре на главата е още потребно гористо място. Веждите са граница, която отделя Божествения живот от човешкия. Не искам да се простирам върху подробности, защото се изваждат погрешни заключения. Тънките вежди „гайтанлии“ показват фино чувство, интуиция, вътрешно схващане, а пък дебелите вежди показват чувство за материален живот. Има различни форми на вежди и всяка от тях говори за характера на човека. Вие не сте правили изследвания. Не знаете какво значи дебелината на веждите например. В повестта „Тарас Булба“ се казва, че веждите на Тарас Булба били толкова големи, че той трябвало да ги вдига нагоре. Дебелите вежди показват един човек, който е влязъл съвсем в материалния живот. Той мисли за нивата, за житото, за къщата и пр. Той казва: „Не ми разправяйте за отвлечени работи.“ И мисли колко крави, колко овце има и разглежда всичко от практическо гледище. Казва: „Жена ми е деликатна кокона, а трябва да е мускулеsta.“ Вие казвате: „Човек трябва да бъде здрав.“ – Здравето на човека зависи от лицето. Човешкото лице е най-хубавата книга, която аз зная. Няма по-хубава книга за четене от човешкото лице. Но за да я четете, трябва да бъдете много учен човек и безпристрастен. Тя е красива книга. Не е лошо да изучавате и лицата на животните, макар че са обраснали

с косми. Човешкото лице е крайно интересно за изследване, като оставим всичките противоречия. Всяко едно лице представлява цяла една история на ред поколения, които са писали върху него. Стига да знаете, има какво да четете. Тези ясновидци, които предвиждат нещата, четат просто по лицето. Те имат представа и за онзи свят. Бил съм в онзи свят и съм дал много съпоставяния с този свят, за да ви го обясня. Онзи свят е неподатлив, не може така просто да се обясни. Ако влезете в онзи свят, ще видите, че формите бързо се менят. Ще видите един човек в една форма, следващия момент ще го видите в друга форма. Като се загуби една форма, втори път вече не може да я намерите. Като загубите баща си в духовния свят, не можете да го намерите вече. В следващия момент той се е изменил, друга форма е взел. Може да е взел формата на някое дете, на някое цвете или на някой скъпоценен камък. Там формите са постоянни и всички си приличат. Като ги погледнете, от единия край до другия всички си приличат. Не можете да ги познаете. И затова хората там не могат да се мразят. Щом някой ви обиди, но не с такава обида, каквато има тук, на Земята, но с деликатна, например, че ви погледне, както не трябва, и в този момент става невидим. Той се скрива, не можете да го видите. За да не влезе в грях, той ще хвърли тази форма, ще влезе в друга и ще ви погледне меко, нежно и вие ще кажете: „Колко ме обича!“ А пък оня, който ви е обикнал, той е същият, който по-напред не ви е погледнал, както трябва. И като ви погледне втори път, и вие уж запомните това лице, в следващия момент той пак ще си измени формата, ще вземе друга форма. А пък сега, като остареете на Земя-

та, като ви турят сбръчканата кожа, вие не можете да я измените. Дори бръчките се увеличават и казвате: „Остаряваме вече.“ Ще ви дам едно правило: не дръжте в ума си стари хора, за да не остарявате, нищо повече! Не се заблуждавайте от външната форма на стария човек. Аз съм виждал малки деца на 4 – 5 години, но имат лице на старец. Стари линии са тези, които не са подвижни. Попът, като носи черно расо, какво иска да каже? Сегашното духовенство какво трябва да прави? Трябва да хвърли черните раса, те са станали стари и ужасни вече. Трябва бели раса да сложат.

Не дръжте в ума си старите образи. Вие държите вашия баща в ума си като бил стар. Че вземете портрета на баща си, когато е бил момък, преди да се е оженил за майка ви и такъв го дръжте в ума си. И дръжте образа на майка си преди тя да се е оженила, когато е била на 19 години. Дръжте в ума си образа на майка си и баща си, преди да са се оженили, за да бъдете млади. Казано е: „Почитайте баща си и майка си.“ Баща ви и майка ви са проводници. Баща ви е проводник на Божията любов. Неговата мисъл е проводник на Божията любов. А пък сърцето на майка ви е проводник на Божията Мисъл. Така че от майка си няма да научите Любовта. Някой казва: „Майката дава любовта.“ Не, майката взема любовта от бащата. А бащата взема мисълта от майката. Дръжте в ума си баща си, когато е бил млад, а не като се е оженил за майка ви. Благодарете на баща си, че е станал проводник на Божията любов, за да ви изпрати Бог на Земята, и благодарете на майка си, че е станала проводница на Божията мисъл, за да ви дадат тази форма. Казано е: „Човек е създаден по образ и подобие Божие“. За да не

остаряват, трябва да пазите Божественото. Божественото е, което не остарява. Та дръжте младостта вътре в своето съзнание. Трябва да правите упражнения.

Казвате: „Когато отидем на онзи свят, всичко ще се оправи.“ Не разрешавайте въпроса с онзи свят. Разрешавайте въпроса с този свят. Дойде ви едно изпитание, дишайте правилно. Ако при големи мъчности дишате плитко, тогава дишането ви е слабо. Като дойдат големите мъчности, поспрете се и дишайте дълбоко. Ако искате да упражнявате влияние върху животните, дишайте дълбоко и концентрирайте мисълта си. И тогава те няма да ви направят нищо. Ако дишате правилно и мислите правилно, не могат да ви направят нищо, защото правата мисъл е Божествена, а когато Божествената мисъл функционира, злото нищо не може да направи. То винаги напада слабите хора. Въшките кого ядат? – Слабите хора. Въшка в праведен човек не влиза, а бяга от там като от чума. Трептенията на праведния човек са такива, че въшките бягат от него. И да я турят на главата му, тя бяга. Има хора, които дървеници не ги ядат, а пък има други, които дървениците ги намират. Един американец влязъл в един хотел, в който имало дървеници. Той носел петмез и, като започнали да го нападат дървениците, той полял петмеза наоколо и всички дървеници, които плъпнали, се залепили за петмеза.

Когато мислите за баща си и майка си, дръжте формата на Божията мисъл. Не може да си представите Бога в една и съща форма. Бог е най-красивото нещо, което човек може да види. И в Него трептенията са такива, че Той съдържа всичките форми в себе си и Той е нещо плюс, нещо повече от тези форми.

Някой път мислите за някого лошо и казвате: „Как го търпи Господ?“ Вие, като видите, че някоя въшка се е качила на някой светия, казвате как Господ търпи въшките? Няма какво Господ да ги търпи. Светията ги търпи. Господ чрез въшките опитва ума на светията. Ако въшките живеят на главата на светията, той не е светия. Ако бягат от главата му, той е на правия път и е почнал да става светия. Вашите погрешки и недъзи са въшки и, ако те живеят на вас, ако тези недъзи не ви оставят, това показва, докъде сте стигнали. Ако обаче погрешките бягат от вас, това показва, че имате вече известен прогрес в живота.

Това, от което трябва да се пазите сега, е следното: не да се страхувате, новият живот трябва да се разбира. Трябва да направите едно различие между стария и новия живот. Любовта е новият живот. Мъдростта е новият живот. Истината е новият живот. Свободата е новият живот. Знанието е новият живот. Животът е новият живот. Милосърдието, кротостта и въздържанието са новият живот. Всички най-хубави работи са новият живот. В музиката това, което не е статическо, то принадлежи към новия живот. А пък всички отрицателни неща в света са старият живот.

Питам сега: Ако вие сте един богат човек и никому не сте направили добро, какво ще ви допринесе вашето богатство? Богатството ви е дадено, за да си направите приятели. И ако не давате, вие сте страхливи, всичката ви надежда е в богатството. Казват за някого: „Той е голям скъперник.“ – Имате 10 лева и ги държите в касата, а друг има милиони в банката и не дава. И двамата са еднакви. И двамата са скъперници. Когато нямате нито

пет пари и, като бръкнете в джоба си не намирате нищо, да кажете: „Аллах Керим!“ Ще ви приведа един анекдот: Един младеж и един богат се срещат. Младежът казва: „Аз пари не искам.“ Богатият казва: „Как така може да се живее без пари?“ – „Аз имам само едно изкуство, с което в зор-заман, ако дойде до него, мога да си изкарам средствата. Но решил съм да не държа за парите.“ И богатият иска да обърне този младеж, да го тури в правия път. Казва му, че трябва да спестява пари. Момъкът му казва: „Баща ми беше богат, аз се отказах от богатството, понеже виждам, че ако остана в това богатство, не мога да прогресирам. Аз обичах баща си и майка си заради парите и се отказах от парите да видя мога ли да обичам баща си и майка си, и учителя си за самите тях.“ Богатият му казал: „Как така без пари, ще умреш от глад!“ – Младият казал: „Колкото за гладен, аз вярвам в Господа.“ – „Какво ще вярваш в Господа, ти гладен ще умреш и оттатък ще минеш. Харесвам те, добър момък си, но криво мислиш.“ – Вика го вкъщи, дава му стая, легло. На другия ден дъщеря му заболява. Викат един лекар, друг лекар. Консулт от 12 лекари се събрали и не могат да помогнат. Момъкът казва: „Има една стара баба, която ме въведе в едно изкуство. Аз нося едно лекарство със себе си. Мога да излекувам твоята дъщеря.“ И той изважда своето шишенце, дава ѝ три капки от това лекарство и момата оздравява. Той казва на богатия: „За тези три капки другите лекари какво щяха да ти вземат?“ – „Най-малко 10 000 долара.“ – „Значи аз нося три капки, а на богатите хора, които заболяват, или на дъщерите им, достатъчно е да дам три капки, за да имам средства. Аз не искам сега никакви средства от тебе, но

искам да покажа любовта и това, че можем да живеем без пари.“ Може да живеете, но ако носите едно изкуство. Кои са тези капки? – Това са вашите мисли.

Ако самия ти нямаш постоянна мисъл за Бога, а се колебаеш и казваш „за мене ли Бог ще се грижи“ – това е друг въпрос. Ти ще вярваш. Могат да дойдат мъчнотии, всички мъчнотии в света да дойдат, за да те смутят. Колко неща влизат в ума ти, само за да те спънат в твоята права мисъл, но ти трябва да устоиш.

Не е ли хубаво да се подмладиш? Да допуснем, че ти си на 50 – 60 години. Да се подмладиш, да се върнеш назад с 30 години, не е ли хубаво? Дойдеш вечерта вкъщи и казваш: „С жена си не мога да живея.“ – Защо? – Защото искаш жена ти да ти бъде слугиня. И тя не иска да живее с теб. – Защо? – Защото тя иска да ѝ бъдеш слуга. Днес животът в семейството седи на тази основа, кой да бъде господар и кой да бъде слуга. Има къщи, в които жената трябва да бъде господар. И има къщи, в които мъжът трябва да бъде господар. Който е по-способен, той да бъде господар. Жена, на която сърцето се направлява от Божествените мисли, тя трябва да бъде господар. А пък ако умът на мъжа се направлява от Божествената Любов, а сърцето на жената се направлява от Божествената мисъл, тогава мъжът да бъде господар, а жената слуга. Тогава мъжът да каже още преди да се ожени: „Аз искам да бъда господар, а ти ще бъдеш слугиня. Ако приемеш, добре. Аз така го чувствавам сега, ще направим договор. И ако не можем да живеем така, аз ще се откажа от моето господаруване.“

Но ти като станеш господар, слугата ти да е доволен от тебе, така доволен, както онзи учител, който

започва с първо отделение. Как разкрива буквите? Най-напред разкрива една буква, после друга буква и пр., най-първо гласните и после съгласните.

Някои от вас искате да бъдете господари в обществото, а някои искате да бъдете слуги. Сега колко души искате да бъдете господари, дайте си кандидатурата; също и колко души слуги. Засега в училището ние имаме само една служба – за ученици, а за слуги и за господари нямаме места. Така е и в училището, в което сте сега. Отвън може да бъдете господари и слуги, но в училището, тук, не се позволява да бъдете господари и слуги. Ученикът сам ще слугува и сам ще господарува на себе си и ще учи. Това е за тук. Но не налагайте този порядък навън. Вън, в обществото, ще се подчинявате на други закони. Там социалният строй е съвсем друг. Положението, което заемате като ученици, не го смесвайте със социалния строй, който днес съществува, не го свързвайте със семейството, в което живеете. В социалния строй ще се подчинявате на законите, това е необходимо за вас. Не можете да избегнете това.

Някои проповядват вегетарианство. Но да допуснем, че няма никаква вегетарианска храна – няма нито ябълки, нито круши, нищо. Без вегетарианството каква храна ще ядете? – Малко риба както ескимосите. Грешно ли е да се яде риба? Грешно е да ядеш риба при хубавите плодове. Грешно е да ядеш месо при хубавите плодове. Но, когато няма някой път плодове, и риба ще ядеш, и месо ще ядеш.

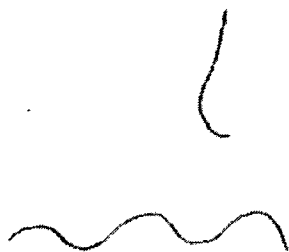
Не се спъвайте. Вие някой път проповядвате и искате да оправите света. Казвате: „Като дойде Царството Божие на Земята.“ Оставете тези въпроси. Царството

Божие не може да дойде при този порядък днес. Царството Божие може да дойде в моето сърце, в моята душа, но в сегашния порядък е невъзможно; хората си живеят, както знаят. Има богаташи, те виждат, че имат известни отношения с работниците, които отношения трябва да поправят и търсят един начин сега. В тях е заработило съзнанието, те правят опити.

Казвате за някого: „Двадесет години неговият характер не се е изменил.“ Няма какво да се изменя неговият характер, но трябва да се предизвика хубавото у него. Най-първо в един човек не се старайте да създадете характер. Да има човек характер – идеята е права, но основата е крива. Този човек има хубави заложби от миналото, но поради известни стечения на обстоятелствата неговият прогрес е спрял. Сега вие ще премахнете тези условия, които са пречили, за да може Божественият ритъм пак да подеме своята работа. Вие имате едно сърце. Турете един благороден подтик в него и го оставете свободно. Някой път учите човека да не краде. Хубаво, я поставете вашите деца при сладкото и им кажете: „От това сладко да не вземате!“ Има ли престъпление в това, че детето бръкнало с лъжицата и взело малко сладко? – Няма. Никакво престъпление няма, че е изяло сладкото – няма нищо.

Сега ще ви дам една задача: за десет дни ще дишате дълбоко. Десет дни по три пъти на ден. Сутринта, като станете, ще дишате дълбоко. Сутришното дихателно упражнение ще трае 5 – 10 минути. На обед и вечер – също. Значи по половин час ще употребявате за дишане през тези десет дни. През това време ще забравите всички други работи. Станете малко по-рано, ще забравите, че

сте чиновник, че имате тази или онази работа и ще почнете да дишате. Идеята ви при дишането ще бъде: „Да бъде справедлив.“ И с това ще излекувате нетърпението, което имате. Някой път не можете да търпите един човек. Като ви говори, не можете да го търпите. Искате да му ударите една плесница, но той може да ви удари две плесници, понеже е по-силен. При упражнението ще си турите двете ръце на корема, дето е пъпа и ще направите дълбоко дишане (фиг. 2). Ако пъпът се мръдне малко напред, тогава имате дълбоко дишане. Ако не се мръдне пъпът, не дишате правилно, дълбоко. Пъпът трябва да се мърда. От този пъп вие сте се хранили едно време. От този пъп сте яли и пили. Този пъп е работил, а сега не работи. Този пъп ще го накарате да яде пак, ще го накарате да възприема, да върви като физхармоника. По-леко ще седнете. Може да бъдете прави или на стол. Обърнете се винаги на



Фиг. 2

изток, понеже има две течения: едното от изток към запад, а другото течение – от север към юг. Има и трето течение, което иде от Слънцето към Земята. Едновременно има три течения. И ако вие седите правилно и дишате, вие ще установите равновесието на вашата мисъл. А с течението, което иде от изток, ще установите правилността на вашето дишане. С течението, което иде от север към юг, ще установите правилността на вашия стомах. Тези работи ще ги пазите за вас. Не позволявам никому да ги разправяте навън. Ако ги разправяте навън, ще загубите всичко. То е за вас. Това е наука. Тече-

нието, което иде отгоре, трябва да произведе яснота, яснота на правата мисъл. А течението от изток ще произведе онова състояние да не сте нервни, припряни, да дишате правилно. Правотата на човека зависи от неговата дихателна система.

Сега ще започнем дишането. Турете си ръцете на пъпа (всички си турят ръцете на пъпа). Ще кажете така мислено: „Господи, прости ни за прегрешението, че не сме дишали правилно досега. Прости прегрешението, че сме нарушавали правилата, следствие на това си създадохме лоша карма.“

Чрез дишането ще регулирате сърцето си. Ако не дишате правилно, не можете да регулирате чувствата си. Всичкото препятствие е в чувствата на човека. Дишането трябва да започне оттам, а пък мисълта да бъде спомагателно средство на дишането. Сега си сложете ръцете на пъпа, изпразнете всички въздух, който има в дробовете, почти нищо да не остане във вашия мех и започнете. (Всички направихме едно дихателно упражнение.) Всичко друго се мърда, но пътят не се мърда у всинца. При дишането се образува именно тази, кривата, линия. Над пъпа се намира слънчевият възел, симпатичната нервна система. Чрез дишането тя се урегулира. Щом тя се урегулира, подобрява се стомахът. Значи дишането играе важна роля. Не искам да туря никакво правило. Какво може да постигнете? – Да се мърда пътят ви при дишането. Това не е лесна работа. Трудна работа е. Сутринта ще дишате така, на обед преди 12 часа и вечер преди да си легнете. Ще направите упражнението по всички правила.

Като се занимаваме с дишането, ние се занимаваме със справедливостта. Липсва ни справедливост. Неспра-

ведливи сме спрямо близките си и спрямо себе си. Философи сме. Справедлив трябва да бъде човек, да бъде признателен за онова, което Бог му е дал. Нека сега да благодарим на Бога за това, че сме дошли на Земята. Вие искате да отидете на небето. Ще отидете един ден. Вие не знаете кой ще дойде да ви посрещне. Отсега трябва да постелите пътя, по който могат да дойдат онези, които ви обичат. Аз не съм за външната форма. Непременно трябва да има у вас дълбок стремеж да бъдете справедливи. Ние не знаем кой колко е справедлив, но всеки сам да се радва на своята справедливост. Аз не искам други да се радват. Вие трябва най-първо да се радвате и после другите. Аз ще се радвам на моята справедливост, която прогресира. А вие да се радвате на своята справедливост, като прогресирате. Това може да стане чрез дишането. Дишането е едно от хубавите условия, при което може да се установи едно равновесие и разположение на човека.

„Отче наш“

22 лекция от Учителя,
държана на 27 февруари 1935 г., София – Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА ПОМАГАНЕТО

„Добрата молитва“

Изпяхме песента „Благата песен“.

Ще прочета част от 12 глава на Първо послание към Коринтяните, от 1 до 28 стих.

Песента „Бог е Любов“.

Човек трябва да запази службите на органите си или, както казват, тялото да върши правилно своите функции. Когато един орган не се упражнява дълго време, изгубва своята работоспособност. Човек може да желае някои работи, които са излишни. Да допуснем, че един човек иска да е висок и казва: „Не струва човек да е нисък.“ – Каква височина му трябва? В сегашния живот каква трябва да бъде нормалната височина, която е потребна и приятна на човека. Някой път човек е доволен от височината на тялото си, а някой път не е доволен. Някой път казва: „Не съм израснал толкова.“ Някой вижда, че в раменете е тесен. Някой в раменете е по-широк. Някой не си харесва лицето или ръцете – вижда, че му липсва нещо. Не че му липсва, но има неща недоразвити. А пък има други хора, които са изгубили това, което са имали.

Хората са заети много с външния свят. Мислят, че като имат пари, всичко могат да направят. Това е така, с пари всичко може да направиш, но парите си имат своята неприятна страна, те си имат своите тунейдци. Щом забогатеете, хората хвърлят око на парите ви и

искат да ви използват. И ако по добър начин не могат, ще гледат по друг начин. При сегашните условия може да се ревне на човека да е красив, но и красотата си има своите неприятности. Някой път ще обърнете внимание със своята красота, ще ви се радват, но някой път ще хвърлят око на вас. Момата ще хвърли око на някой момък. Няма нищо, но иска да вземе нещо от него. Ако момата е красива – същото нещо. Не правете това, което не искате да ви правят. Тези думи за мнозина от едното ухо влизат, през другото излизат.

Да допуснем, че пред вас е написано числото 5. Кой от вас не знае как се пише числото 5? Но числото 5 има своите функции в човека. Ако вие не знаете законите на това число, не можете да се ползвате. Това не е само едно количествено число. Вие имате 5 пръста. Същото е и за числото 2. Имате 2 ръце, 2 очи, 2 уши и т. н. Също трябва да разберете законите на числото 1. Имате една уста. От числото 1 зависи вашето щастие в света. Във функциите на числото 1 е турен един език и, ако не знаете законите на този език, вие ще си създадете нещастие за себе си. Някой път е достатъчно да кажете само една дума, за да развалите за 20 години своя живот. И някой път е достатъчно да кажете една дума, за да поправите живота си за 20 години. Може да кажете: „Каква дума е тази?“ – Няма защо да ви разправям. Думите са големи бомби. Да направиш опит с една бомба ли? – Какво нещо е бомба. В съвременния военен живот имате големи бомби. Те, като избухнат, разрушават цели замъци. Вие сте съсредоточени само за резултата. Но там, дето сте стигнали, мислите, че животът е произволен. Имате излишни желания, не само ваши, но и чужди. Вие желаете

толкова много работи, които са ви непотребни. Хубаво е, че ги желаете, понеже това, което не може да постигнете, като го желаете, друг ще го постигне. Много желания, които имате, няма да постигнете, а други ще ги постигнат. И много неща, които други желаят, вие ще постигнете. Бащата много работи е желал, но не ги е постигнал; искал е да стане музикант, инженер и казва: „Аз не го постигнах, но синът ми ще го постигне.“ – Това е по закона на наследствеността. Та не мислете, че в природата това, което вие желаете, няма да се постигне, но може други да го постигнат. Не мислете, че вие като не сте го постигнали, че то изобщо не е постижимо. Вашето съзнание е много ограничено в дадения случай. Допуснете, че вие сте богат, а всички хора наоколо са сиромаси. Или представете си, че вие сте здрав, а всички хора наоколо са болни, недъгави. Питам: Какво ще бъде вашето щастие? Тогава човек не може да бъде щастлив. Апостол Павел, като привежда ред примери, споделя същата мисъл. Има органи, които са много важни и наглед не заемат почетно място; има органи, за които хората нищо не знаят, но от които зависи целият техен живот. Ако се прекрати тяхната дейност, ще се прекрати човешкият живот. Вие не знаете например от какво зависи яснотата на ума ви. Някой път умът ви е ясен, а някой път е помрачен. Някой път имате разположение, а някой път го губите. Някой път сте весел, а някой път сте песимист. Има нещо, което в дадения случай не функционира правилно. Например мъчно ви е нещо, но тази мъчнотия зависи от вашите дробове. Не функционират дробовете правилно и това се отразява върху дихателната система. Вие някой път чувствувате това. Ако не

функционират дробовете ви правилно, вие се дразните от нищо и никакво. Има известни органи, които като не функционират добре, човек се дразни, сърди се. Който отиде при него, казва му: „Стой настрана, най-малко един метър настрана, не искам никой да има наоколо ми.“ Вие сте тогава в такова състояние, че и да ви хвалят, пак се дразните. Това са патологични работи, които лекарите изучават. Разболеете се, викате някой лекар да ви прегледа. Ще си тури ръката той, ще погледне пулса с часовник, ще изброи пулса ви, ще види езика ви, дали е побелял. Лекарят ще вземе сериозен вид и ще ви каже: „Сериозна работа е“. – Ще ви изплаши. И като замине той, ще влезе един бръмбар в ума ви и ще ходите да разправяте на другите: „Заболял съм. Това ми каза един лекар. Заболял съм от много опасна болест.“ Всеки ден всички си внушавате по нещо. И всеки един от вас си има по един бръмбар. Някой път бръмбарът пее хубаво, а някой път бръмчи, както някои мухи, от които бягат говедата. Аз съм виждал цели стада говеда в ясно време, към обяд дигнали опашка и бягат. Мухи има, лоши мухи има. Като избръмчи тази муха покрай ухото на вола, той почва да бяга. Вие може да се смеете. Казвате: „Каква смешна работа, коскоджа говедо, хукнало да бяга от една муха!“ Но не се минава и един месец и една малка муха избръмчи в ума ви, и вие вдигнете опашка, и бягате. Например казват ви: „Дебнат те да те убият.“ Ето една лоша муха, която, където и да ходите, около вас бръмчи. А пък всъщност никой няма да ви преследва. В друг човек влиза бръмбарът, че ще го отровят. И този човек навсякъде вижда опасност. Вода му дават и той вижда, че има отрова в нея; каквото му дадат, страх го е.

Или в някой от вас е влязла мисълта, че ще заболее. Това е чужда мисъл, някоя муха се върти около него. А пък има и хубави мухи. Дойде някоя муха и казва на човека: „Сега твоите работи ще се оправят.“ – И това може да е муха. Друга муха казва: „Ти ще станеш добър.“ – Тези мухи са отлични проповедници. Някой път накарат човека да бяга. „Защо Господ направи света такъв?“ – Който не разбира, пита така. Не е въпрос дали Господ е направил света такъв, но защо тази муха говори така? И разбираме ли ние езика на мухите? Вие питате: „Защо са създадени тези мухи?“ – Те са чиновници на едно време. Преди години са имали няколко служби. Когато Господ пратил децата си на Земята, те са станали крайно лениви и тогава тези слуги, мухите, са пратени да ги пробуждат. Мухата казва: „Не спи много!“ Някой от вас е легнал под едно дърво. Тези мухи са нежни, деликатни, побутват те, ти не ставаш и, ако те побутнат посилно и ти не се размърдаш, най-сетне ти направят губерки; забиват губерките в теб и ти подскочиш. Практическа работа вършат те. Някой път дойде някой и ти говори много меко. Майката говори много меко на детето и детето не възприема. Майката най-после, като кресне, шибне му по една плесница от едната и от другата страна. Дойде бръмбарът.

Във фигуративен смисъл на думата, в света, в който живеете, в сегашния свят, има много неща, които трябва да се изучават не само теоретически, но трябва и едно практическо приложение. Например числото 5. Понеже не работите, седите и само мислите как да станете щастливи и след това си казвате: „За да бъда аз щастлив, трябва да бъда богат.“ После си казвате: „За да бъда аз

щастлив, трябва да бъде не само богат, но трябва да бъде и здрав.“ Вие искате, но не сте господар на своята съдба. Със своята мисъл, както мислите, нищо няма да наредите. Нито сте господар, нито сте цар. Каквото и да мислите, както и да се чудите, нещата не стават, както вие мислите. Защото не са наредени така да станат. Първо ще мислите право и по законите на мисълта; ще мислите и ще искате. Вие може да свирите на едно пиано, даже може да преподавате лекции как е устроено пианото например, но да седнете и да дадете концерт, това не знаете. Може да разбирате нотите, теория на музиката, но нямате техника и не може да привлечете вниманието на хората. В съвременната музика казваме, че има само седем тона. Това е погрешно. Седем тона има до тая степен на музиката, която сме стигнали ние, съзнанието на човека е такова. Едно време хората са пели и с три тона, после с четири, после с пет, шест. А сега са стигнали до седем тона. В светлината има седем лъча. Има повече лъчи, не само седем, но дотам сме стигнали. Та има неща, които са неясни за вас. Този екран, на който трябва да се хвърли светлината, който трябва да разбирате, този екран у вас още не е направен. Един приятел ми разправя за българския факир, който ходил в Индия и после обяснявал научно своите опити. Това, което той проявява, не е никакво ясновидство. Четенето на мислите не е никакво ясновидство. Да четеш мислите на хората, не е ясновидство. Ти можеш да четеш мислите по известни съображения. Известна постъпка може да ви подсказва какво мисли човек. При ясновидството ти виждаш, че светът е по-широк, имаш едно друго зрение. Някой казва: „Аз виждам.“ Нищо не вижда той. То

е светът на сенките. Има един свят, дето хората се разхождат като сенки, никой не говори. Това е свят само на отражения. Няма какво да ви говоря за него. Като ходите на кино, това реални работи ли са? На един американец му хрумнало да направи филм в Холивуд, в който да представи как е създаден светът. Това са измислени работи. Чудесна работа. Филмът показва как се е създал светът. – Казвам: Оставете тези заблуждения. Светът не е създаден така, както го представят в Холивуд. Хубави са тези работи за забавление, но онова, което може да интересува детето, не може да интересува мъдреца.

Не се спирайте върху това, което вие не знаете. Някой път не може да си дадете отчет. И като речете да си дадете отчет, вие се спъвате, а пък мислите, че много знаете. Някой път сте нервни, нетърпеливи и не знаете как да си въздействувате. Например всички мислите, че сте много добри. Някой казва: „Аз съм много добър.“ Но лицето му не показва, че е добър. Той е добър, докато всичко върви гладко, и ако не върви гладко, не е добър. Аз не казвам, че човек трябва да се остави да се качат на гърба му, но има една друга добрина. Где е добрият и умният човек? – Когато те предизвика кой да е човек, да не се раздразниш. Казал ти някой някоя дума: „Ти нищо не знаеш, нищо не разбираш.“ – Ти кажи: „Хубаво, прав си, че нищо не зная.“ После онзи може да ти каже, че нямаш сила и една муха не можеш да вдигнеш. И нямаш и глас, не можеш да говориш. Ти сега защо трябва да му доказваш, че не е вярно това? Той може да ти каже още: „Ти нямаш вяра в Бога.“ – В какво седи вярата? В какво седи вярата на хората? Ще ви приведа един пример. На един селянин му заболял волът.

Селянинът казал: „Господи, излекувай вола ми и, като оздравее, ще го продам и ще направя една голяма свещ от парите.“ И случило се, че волът му оздравял. Той сега какво да направи? На Господа обещал, трябва да продаде вола, а пък му трябвал този вол. И той казал: „Защо са на Господа толкова пари и такава свещ да му паля. Волът струва 1000 лева, Господ има всичко.“ – Мисли какво да направи. Намира едно малко кученце, връзва го за опашката на вола и тръгва да го продава. И казва: „999 лева за кученцето и 1 лев за вола.“ Попитали го: „Можеш ли само вола да продадеш.“ Той казал: „Не, вола с кученцето. Който иска да купува, така продавам. Това е новият начин за продаване. Евтините работи скъпо се продават, а скъпите – евтино.“ Един купува, вижда, че волът е хубав, и дава парите. И селянинът казва: „Господи, каквото обещах, ще го изпълня.“ Питам сега: Каква е неговата идея за Бога. Той обещава нещо на Бога, иска да го измами и мисли, че неговият Господ може да се измами. Той купува за 1 лев свещ на Бога, а взема 999 лева и с тях си купува друг вол.

Сега аз съм имал често следната опитност. Като дойде някой, казва: „Ти, Учителю, всичко знаеш, много знаеш.“ Казвам му: Зная. – Но като кажа аз някои неща, казва: „Кой ти го каза това, кой ти го подшушна?“ – Има неща, в които хората не вярват. Както и да е, все трябва да ми го каже някой. Най-напред ще ми говори светлината. Прав е човекът. Казал ми го някой, но не онзи, който той мисли. Светлината ми е казала. Казало ми е някое друго същество, което може да е извън Земята. Някой ще пита: „Да не ви го е казал някой ангел?“ Казвам: Ангелът с такива работи не се занимава. Какво

нещо са обикновените духове? Те са на разни степени на развитие. Някои от тях се занимават с такива работи, с каквито се занимават хората. Когато Гал е изучавал френологията, видял, че един прост човек избира петли, които могат добре да се бият, юнаци петли. Гал го попитал как познава кои петли са добри борци и побеждават в борбата. Онзи му казал, че петлите имат един белег и му го показал. И Гал се възползувал от думите на този човек. Този човек проследил петлите, които са добри юнаци и могат да се борят, и открил у тях един център, развит в главата им. По този начин Гал открил една способност и центъра на тази способност в човешката глава. И Гал дава цяла теория, изяснява на кое място е този център. Всеки от вас знае нещо, но всичкото това трябва да се систематизира. Често ви хрумва в ума една идея, която не е вярна, например вие мислите, че сте добър. Но в какво седи добротата на човека? Най-първо човек не може да бъде добър, ако няма самообладание. Това е външната страна. Добрината е нещо вътрешно. Доброто още не го знаем какво е. То е един резултат на самообладанието. После вие не можете да бъдете добър, ако не мислите правилно. Не можете да бъдете добър, ако не сте справедлив, ако не сте щедър, ако не сте услужлив, ако не говорите сладко на хората. „Аз съм добър“, но разбирате външно проявление на доброто. Доброто е една вътрешна целокупност. Вие имате за доброто понятие само като външна проява, например като правите една добра постъпка. Това не е още добро. Добрата постъпка произтича от доброто, но тя не е още добро. Доброто е целокупност. И ако вие разбирате закона на доброто, във вас ще се явят ред чувства и

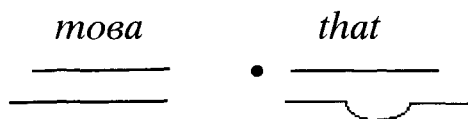
способности, които трябва да развиете. Ако не се самообладате, ще дойде обратен резултат. Сега как става самообладането? Вие сте нервен човек. Щом сте нервен, трепери ви ръката. Най-първо, за да се самообладате, ще започнете да пишете линии върху къс хартия. Ще изпишете една тетрадка, за да се самообладате. Ще кажете, че си губите времето. Едно време, разумно употребено, не е изгубено. Времето не се губи. Най-първо ще се научите да чертаете линии отляво надясно, не само веднъж, но много пъти. Нервен сте и се заканвате: „Аз, като го срещна, ще го надялам хубаво.“ Не, като го надялате, ще си развалите работата. Почвате да броите: 1, 2, 3, 4, 5, 6, ...100 и т. н. И ще дойдете до едно място, когато тази идея, която имате, ще се смекчи, ще утихне. Ако кажете на някой умен човек, че е много лош, този човек ще се поправи, а неговото лошо ще дойде във вас. Тогава тази болест, като инфлуенцата, ще се пренесе у вас и вие ще почнете да се дразните. Аз съм наблюдавал. Някоя жена иска да обърне мъжа си, та да стане по-набожен. А пък аз виждам, че, като стане мъжът набожен, тя ще влезе на неговото място. Тя не разбира закона. Исква мъжът ѝ да стане набожен, че тя да върши, каквото си иска. Тя иска един набожен мъж, за да ѝ върви по вода и да ѝ играе по гайдата. Един набожен мъж трябва да мисли правилно. Една набожна жена трябва да мисли, чувствава и постъпва правилно. Вие не може да бъдете набожни, ако не мислите, чувствувате и постъпвате правилно. Не искайте другите да бъдат точно така набожни, както сте вие. Искайте всички хора да обичат, но не така, както вие обичате, иначе ще влезете в големи противоречия. Да обясня още по-ясно. Искайте

хората да ядат, но не настоявайте да ядат това, което вие обичате. Например вие обичате круши. Приятелят ви може да иска да яде не круши, а ябълки. На една трапеза са сложени три круши и три ябълки. Вие обичате крушите, а той обича ябълките. Ако искате той да бъде като вас, така ще си създадете своето нещастие. Не трябва да бъдете еднакви, понеже така ще се обезсмисли животът. И ако той говори, да не говори така, както вие говорите. Ако той мисли, да не мисли, както вие мислите. Да мисли той по своему, но да не употребява същата форма. Защото там е красотата. Той да бъде красив, но да не бъде красив в тая форма, която вие имате. Вие искате да бъдете духовни и всички мълчаливи. Не, човек не може да бъде мълчалив, особено който не мисли, бърбори много, но не винаги, който мълчи, мисли. Умрелите хора мълчат, но това не е мълчание. Мълчанието се разбира, когато съзнанието е будно и човек мисли.

Само мислещият човек може да мълчи, слуша и преценява, да обяснява нещата много добре. Вие казвате: „Толкова години вървим по този път и какво сме придобили?“ Е, какво сте учили толкова години? Идва един и казва: „Какво има в ръката ми?“ И държи в затворената си ръка ябълка. Ти си ясновидец и нищо не виждаш. Или някой си държи ръката затворена пред вас и пита: „Чифт или тек?“ Казвате: „Чифт.“ – „Ако можеш да налучкаш какво има в ръката ми, ще ти го дам.“ – казва онзи. Казвате чифт, а то е тек.

Правете упражнения. Нека да дойде един ваш приятел да ви покаже затворената си ръка и да ви пита чифт или тек има в ръката му. Така ще правите опити веднъж, два пъти, три пъти и пр.; така ще дойде знанието.

А пък вие седите и мислите, че знанието ще ви дойде по закона на наследството. Не, освен че няма да дойде, но и това, което имате, ще изгубите. Има един закон на безразличието. Ако човек не работи върху себе си, ще дойде законът на безразличието. Някои от вас искате да ви се открият нещата. Хубаво, може да ви се открият, но трябва да ги разберете. Какво означава това, което писах на черната дъска (фиг.1):



Фиг. 1

Вие казвате: „Кенди исан, кенди окумаз.“ Тази турска поговорка значи: „Сам си пише, сам не може да чете.“ В природата няма неща случайни, всяко нещо има своя смисъл. Това е една азбука, която трябва да знаете да четете. Аз ви давам тези неща за изяснение. Графологията е една специфична наука, но във всичко има графология. В цялата природа има физиогномия. В цялата природа има френология. Всяко нещо си има знак, символ, който говори. Тези знаци трябва да се изучават. Седите, почесвате се по тила и вървите. Щом се почесвате там, и то означава нещо. Има една наука за чесането. Някой път, като се почешете, пари ще вземете. А пък, някой път, като се почешете, пари ще дадете. Някой път като се почешете, ще се счупи стомната или ще се препънете о нея. А някой път, като се почешете, ще ви дадат една нова стомна. Не че това става от чесането. Ще

ви обясня. Седите замислен, нямате нито пет пари. Казвам ви: Един ваш близък роднина е пристигнал от Америка и може да ви помогне. – Очите ви се отварят и вие се развеселявате. Заинтересовани сте. Ще се измени вашето лице. Една дума само причинява това и вашето лице се изменя. Това може да е подигравка от някого, но това, което е казал, то ще стане. Често даже, когато някой човек ви каже нещо и иска да ви излъже, нещата стават. Отива един човек при друг и му казва: „Защо стоиш цял ден на тази плоча? Богатство има под тази плоча.“ – Онзи отива, разкопава и намира богатството под плочата. Отива, намира онзи човек, който мислеше, че го лъже, и му казва: „Много ти благодаря!“ И си прави къща с тези пари. Та често, когато някой иска да излъже някого, случва се, че то става. Има един закон: всяка една мисъл, която минава през вашия ум, всяко едно чувство, което минава през вашето сърце, всяка ваша постъпка, която минава през вашето тяло – тези мисли, чувства и идеи ще се реализират. Може да мине 1 година, може да минат 20 години, 1000 години. Но да оставим хилядата години. Всяка идея, в продължение на 22 години ще се реализира. 22 години е крайният период. Една мисъл, която е дошла във вашия ум, ще се повтаря. Та всички вие трябва да бъдете много внимателни, когато мислите. Не да ви е страх. Понеже вашата мисъл е част от желанието на хиляди други същества, които мислят, и затова вашата мисъл ще се реализира. Има известни групи разумни същества в невидимия свят, които искат да направят някоя работа, някое дело, но не могат да го направят. И тази идея някой път ще влезе във вашия ум и ще се реализира. Ще дам един пример само

за обяснение. Някой ви казва: „Вземи си един лотариен билет.“ – „Колко струва един билет?“ – „25 лева.“ Вземате този билет, спечелвате 500 000 лева. Но трябва да имате връзка. Има известни числа, които имат значение. Всеки може да знае ще спечели ли или не. Когато вземате един билет, ако имате само една светла линия в ума си, ще спечелите. Вие имате три тъмни линии, билетът ви нищо няма да спечели. Това показва, че трябва да стане една положителна промяна във вас. Тези тъмни линии трябва да се махнат от ума ви и да остане само светлата линия. И ако остане само светлата линия, ще спечелите. И последния билет даже ако вземете, ако имате една светла линия в ума си, ще спечелите. Да се премахнат всички тъмни линии. Или другояче казано, когато се премахнат всички препятствия, няма да се спъвате.

Идва някой при мене и ми казва: „Я се помоли за мене, да спечели билетът ми.“ Казвам му: Това ми остава на мене, да се моля на Господа за тебе. Казва ми: „Колкото спечеля, ще ти дам една част, ще ти дам 100 лева.“ Казвам му: Само колкото енергия ще похарча за да клекна, ще бъде много; ще похарча за това хиляда лева. А да изпратя телеграма до Господа, ще похарча хиляда милиона. Господ е толкова далеч. Вземи си стоте лева и не ме карай да коленича, да се моля, защото ще ме държат отговорен, че за сто лева съм похарчил толкова енергия. Даже и хиляда лева да ми дадеш, пак ще ме глобят. Защо да смущавам небето? Само при известни условия мога да се моля за някого. Някой ми казва: „Помоли се на Бога да ми дойде един слуга.“ – Няма да се моля за това. Ще отида при него да му стана слуга.

Мога да слугувам един ден, един месец и пр. Това е една философия.

Ние мислим, че на Бога трябва да се молим и за малките и за големите работи. Така ще си напакоstim. Господ гледа на ума ни. Той ни изпитва – като дойде този човек при нас, какво трябва да правим. Той ти казва: „Помоли се за мене, за моята болест.“ Аз не се помолих, но, като дойде болният, изпъдих го и той оздравя. Той казва на ума си: „Това е едно благо.“ И оздравява. Забелязал съм, че често дойде някой и иска пари. Аз нямам. Гледам, че иде някой човек и му дава. Онзи, който получава парите, казва: „Много ти благодаря!“

Някой път, като искаме да се избавим от неприятности, налитаме на други. За известни работи трябва известни условия. Ако е влажен въздухът и студен, ти не можеш да пишеш. За да може да се молиш и да мислиш, трябва една благоприятна среда. Трябва няколко души да ти помогнат. Ти не можеш да се молиш, ако въздухът, който влиза в твоите дробове, не е добър. Казвам: Може да ти помогне един човек, който е отреден да ти помогне в дадения случай. Но той не е отреден само за вас. Един чифлик, който е направен на пътя, не е само заради тебе, но заради хиляди хора, които минават по този път. На някой човек е отредено да ти помогне и трябва да вървиш по онзи път, дето е този човек. И не може да ти се помогне, ако не вярваш. Какво значи да вярваш? Да вървиш по един път, дето е скрито щастieto ти. Някои от вас сте по-възрастни. Имате една идея да отидете на небето при Господа, при Христа. Хубаво, какво разбирате да видите Христа? Видях небето. Хубаво, като видяхте небето, после?

Отивате на един концерт. Трябва да имате ухо, за да разберете всички онези парчета, които са турени в програмата на този, който свири. И във вас ще остане това, което сте слушал. Това е важно за вас. Ако вие отидете на небето и не можете да слушате музиката на истината, на правата мисъл, музиката на Любовта, тогава какво ще бъде вашето положение?

Правите, струвате, но все имате предвид да не страдате. На земята може да бъдете щастливи и в най-големите страдания. Сега няма да ви обяснявам, но това е най-лесната работа. Няма по-лесна работа от това да бъдете щастливи, но ако знаете как. Сто врати можете да отключите, ако имате ключа в джоба си. Но ако нямате ключ, колкото и да викате, каквото и да правите, не можете да отворите. А щом имате ключ, отваряте. Нищо повече.

Какво означава това, което написах и начертах на черната дъска? Всички виждате еднакво. Аз ви показвам една златна монета, една английска лира стерлинга. Вие мислите, че тя е златна. Един от вас, като има злато, ще иска да си купи книга, друг обуца, трети шапка. Следователно тази златна монета ще произведе в ума ви разни образи. Вие ще виждате тази монета еднакво, но няма да мислите еднакво за използването ѝ. Някой ще мисли да купи залъгалка за децата или пък да пътува. Но всички еднакво я виждате. Разправяше ми един познат, който се е занимавал със сеанси. Духовете му казвали: „Стани довечера в 12 часа и ние ще ти се изиявим, ще ни видиш. Ти ще застанеш пред огледалото и в него ще ни видиш.“ И той разправя: „Аз отидох, изтъпаних се пред голямото огледало и гледам в него от 11 до 12 часа.

И никого не видях. Казвам си: „Нали ми обещаха.“ Те ме питат: „Кого виждаш?“ – Казвам: „Себе си виждам.“ – Те ми казват: „Не себе си, но едно магаре.“

Ти казваш, че виждаш себе си. То е едно погрешно схващане. Ти не си виждал себе си, но магарето. Това, върху което ти живееш, то е едно магаре. Това подразбирам: твоя автомобил, твоята къща. Твоята къща е едно, а ти си друго.

Какво подразбират хората, когато кажат на някого, че той е едно магаре? Аз не зная каква е идеята във вас. Магарето е упорито, но е много умно. Ако искаш хубава вода, магарето ще ти покаже. Професор е. Гдето магарето пие вода, ти можеш да пиеш. Не можеш да накараш магарето да пие лоша вода. И после, инициатива има в магарето. Ти като го пуснеш в стадото, не застава на опашката, но начело, предвожда овцете. После, има големи уши, реве – навсякъде проповядва. Казва: „Аз си давам мнението.“ Как може да се преведе думата магаре? Маг-ха-ха-рец. Значи голям мъдрец на земята. То било един голям мъдрец, който си е дал мнението за Ева. Когато Господ направил Ева, този мъдрец я погледнал и казал: „Много е хубава, но има нещо в характера си, което ще развали Адама.“ И досега жената гони магарето. Магарето въвело дявола в рая. Магарето, като видяло този маг, казало: „Елате да дадете една лекция на нашата господарка, та дано си поправи погрешката.“ И този маг, като влязъл в рая, вместо да я поправи, я развалил още повече. Магарето станало причина за първия несполучлив опит да поправя своя господар.

Не оправяйте света, като не го разбирате. Като реве магарето, то казва така: „Като мене не оправяйте

света, понеже после ще ревете!“ Или другояче казано, не искайте да туряте друга основа на живота освен онази основа, която Бог е турил. Не туряйте излишни работи, не искайте да ставате това, онова. Гледайте да бъдете онова, което е вътре във вас, онова, за което Бог ви е създал. Достатъчно е човек да развие онези заложи, които вече са му дадени. Грамадни заложи има човекът.

Най-първо ще научите да пишете и да изговаряте думите добре. Във вашия речник коя дума е най-силна? Идва при мене един болен. Казвам му: Коя дума е най-силна? Можеш ли да ме обичаш? – Той ме погледна и се учуди. Питам го пак: Можеш ли да ме обичаш? Той каза: „Като оздравея, мога.“ Казвам му: Не, преди да оздравееш, така, както си болен, да ме обичаш. А този закон е много верен. Ако болният в дадения случай, преди да съм го излекувал, ме обича, той ще оздравее. Нищо повече. Ако той ме обикне, ще оздравее. Това е закон. Той идва при мене да му помогна аз. Като вярваш, че като се допреш до дрехата на Христа, ще оздравееш. Като се допреш до нея с голяма вяра, образува се една връзка между теб и Христа и онези здравословни влияния на Христа минават през теб. Така става с жената, която е имала кръвотечение. И тя като се допряла до дрехата на Христа, болестта изчезнала от нея.

Та, като обикнеш добрия човек, ще оздравееш. Ти, като повярваш в Бога, ще оздравееш. Като направиш една връзка с Разумното, ще оздравееш. Бог е най-разумното същество. Като направите връзка с Бога, ще оздравеете. Като се обичате едни други, вие ще се лекувате. И като обикнеш болния, ти ще се разболееш, ако болният е по-силен от теб. Здравият, като обикне бол-

ния, ще се разболееш. Този, когото обичаш, трябва да е по-слаб от теб. Ако е по-слаб от теб, обичай го. Всякога трябва да обичаме по-слабия. И силния трябва да обичаме. Ако един човек е по-силен от теб и е болен, ако ти го обичаш, ти ще се заразиш.

Някой път ти искаш да обърнеш към Бога един човек, който има голям ум. Остави го, той е голям сом.

Сега да не остане във вашия ум мисълта: „Какво знаем ние?“ Вие знаете толкова, колкото да ви бият. И всички хора са станали толкова умни, че да ядат бой. Всеки един от вас все е скръбен и, когото срещна, все е бит и вие се оплаквате: „Много страдам.“ Казвам си: Този е от учените. Той ще каже, че светът, обществото не го разбират. Аз нищо не му казвам, но зная в себе си, че човек страда от своето неразбиране. И когато дойде в мен едно страдание, аз търся причината или в себе си, или вън. И в дадения случай лесно поправам работите. Едно най-малко колебание в духовния свят ти произвежда страдание. Например аз се моля на Бога, но в мене влиза мисълта: „Господ дали ме слуша?“ Като влезе тази мисъл в мене, веднага нещо ми нарушава мира. Моля се и си казвам: „Аз, големият човек, мъдрецът, се моля на Бога да ми помогне.“ Бог ми казва: „Услужи на това дете и то ще ти помогне.“ – Аз се съмнявам. Дойде едно нещастие, смущавам се духом. – Ти мислиш, че си нещо, а детето е малко. А пък в духовния свят не е формата, която дава значението. Ти трябва да имаш абсолютна вяра. Когато Бог ти каже: „Чрез това дете ще ти помогна“, вярвай в това. Или ти каже: „Ще оздравееш чрез тази капка.“ И ако дойде съмнението, ти губиш. Близни тази капка и после мисли за резултата. – „Я стане, я не

стане.“ – Това е мисъл материалистическа. Ако приемеш тази капка, то здравето може да дойде след един месец. Нищо не значи това. Аз ще вярвам, че ще оздравея, нищо повече. Но ако се поколебаеш, губиш. Някои хора, като им кажеш, че ще оздравеят, те се поколебават, не вярват.

Ти трябва да вярваш в онова, Разумното, и не прави разлика между хората, не мисли, че в дадения случай ти си по-умен от другите хора, понеже тогава ще унижиш Господа, Който е направил света. Той е направил както теб, така и другите хора. Те всички са като теб. Ти си умен, радвай се, че разбираш добре, но не мисли, че си по-умен, не мисли, че Господ те е направил по-добър, по-умен от другите.

Писанието казва: „На по-маловажните удове Бог е дал по-голяма почит, отколкото на важните.“ Да допуснем, че давам в ръцете ви една снежна топка. Но тя скоро ще се стопи и нищо няма да остане при вас. Ще си туриш шишето и, като се стопи снегът, ще си туриш капките в шишенцето.

Всички неща имат смисъл. – „Това го знаем“, казваш. Ако го знаеш, твоите работи трябва да се оправят. Оправени ли са? Ако човек е добър, ще стане красив. Ти казваш: „Аз това го зная.“ – Но ти красив ли си? – „Не.“ Казвам: Човек трябва да бъде умен. – „Аз това го зная.“ – Но ти умен ли си? – „Не съм.“ – Ти мислиш, че си нещо сега, без да си. Често гледам някой се моли за дъжд и после казва: „Аз се помолих за дъжд и дъждът дойде.“ Отиваме в другото село и там са се молили за дъжд. Ти някой път мислиш, че твоята молитва е помогнала. Не, но понеже хиляди хора са се

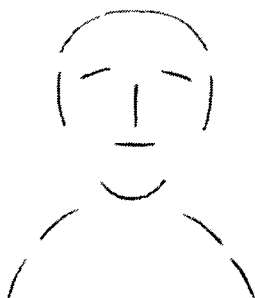
молили и ти си съдействувал за молитвата им. Радвай се, че сега, като се молиш, се отговаря на молитвата ти. А пък не мисли, че само ти като се молиш, слуша се молитвата ти. Кажи на баща си и майка си и на други да се молят за теб и тогава и аз ще се моля за тебе.

Веднъж ме викнаха в Сливен у едно богато семейство. Една жена, 40-годишна, се разболяла. Разболяла се е нервната ѝ система. Викат ме при нея да ѝ помогна. Казвам им: Вие сте богати хора, може да викате други хора. Аз нямам на разположение такъми, нямам материали. За да направя лекарство, тряват ми материали. Нейните близки ми казват: „Колкото трябва, ще платим.“ Зет им беше пълен, угоен човек. Казвам му: Ще платиш. – „Плащам, колкото трябва.“ Казвам му: Ти готов ли си, каквото се поиска от тебе, да го направиш? Не да платиш, но аз ще извадя от тебе нещо. Той ми казва: „Извади, каквото искаш.“ – От тебе ще извадя нещо и ти ще почувствуваш, че съм извадил нещо. И ще го дам на баба ти. Той ми казва: „Извади, колкото искаш. Аз обичам баба си.“ Казвам му: Щом я обичаш, работата ще върви напред. И на дъщерята казвам така. И дъщерята ми казва: „Извади, аз обичам майка си.“ Казвам им: „Сега може да оздравее баба ви, като взема материал от вас.“ А на другия ден бабата оздравя и те казаха: „Как стана тая работа?“ Казвам им: То е много проста работа. Вие сте много чудни. Да кажем, че имате два чувала брашно. Имате и масло. Как става сега точенето на баница? Аз направих една баница, вие искате сега да ви разправам как направих баницата. То е изкуство, занаят. Като имате точилка, пещ, два чувала брашно, масло, лесно стават работите. Но като нямате тези материали,

не става нищо. Та изкуството е с онези материали, които Бог е създал, да знае човек да направи разумно работите, да не греши. Всички блага, които Бог е дал, да ги използваме разумно, та да се прослави Бог в света. Вие казвате: „Ще накарам Учителя да се помоли.“ Може да ме карате, но от чувалите ви ще взема. Всеки един от вас може да ме накара да помогна, но ще трябва да отворите чувалите.

Помнете едно нещо: нищо в света не може да свети без любов, без мисъл, без свобода. Три неща трябва да желаете. Вие не можете да помогнете на един човек, ако не го обичате и ако не ви обича. За всяко нещо турете любовта като основа. Онзи, комуто искате да помогнете, ви обича и вие щом се помолите с любов, тогава нещата стават, там Бог действа.

Някой път тези, които са по-близо до слънцето, повече треперят, отколкото другите. Хората, които са на високите планини, са по-близо до слънцето, но им е по-



Фиг. 2

студено, отколкото на тези, които са на полето. Човек много пъти има погрешни схващания и страда все от много знания. Нещата отначало са далеч, а после се свързват (фиг. 2). Един художник, като почне да рисува, най-първо дава скица. Когато линията е права, това показва, че центърът е много далече, голям е кръгът. А пък, когато линията е крива,

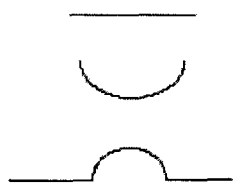
това показва, че центърът е близо и тази идея е близка, постижима. При правите линии идеята е по-далечна и постижима в по-далечното бъдеще. Който търси право-

то, той е в далечното бъдеще. На един човек откъде ще му дойде щастието: отляво или отдясно, от сърцето или от ума, или от волята – не се знае. Но от три места може да дойде щастието: от ума, от сърцето или пък от волята му.

Смирението не е качество на чувствата, а на ума. Само човек, който мисли, може да бъде смирен. Човек най-първо има известни постъпки, които произтичат от ума, после от чувствата и после от постъпките. А има неща, които произтичат от чувството на човека, при което човек не мисли. В тебе се заражда моментално едно желание и тогава чувството взема надмощие. Виждаш един човек и го обичаш, без да ти е направил нещо. Някога трябва да има защо да го обичаш, а пък някога го обичаш, без да ти е направил нещо.

Правите линии са на мисълта, кривите линии са на чувствата, а смесените са на волята. Ако в човека преобладават правите линии и е нещастен

(фиг. 3), то нещастieto му иде от правите линии. Ако в него преобладават кривите линии и е нещастен, това значи, че има много влага. Ако пък при смесените линии е нещастен, това произтича от недоброто съчетание на кривите и правите линии. Казват: „Човек



Фиг. 3

трябва да бъде добър.“ – Доброто е цяло число. То е семето, което трябва да се посее и трябва да извадим качествата, които са скрити вътре в доброто. В едно дете не трябва да се внася нищо, но трябва да се тури в условия, за да се прояви вложеното в него. Страданието, това е малкото пръст, която трябва да се тури при семето, за да може семето чрез светлината, топлината и

влагата да прояви това, което Бог е вложил в него. Човек трябва да се тури в благоприятни условия, за да прояви това, което е вложено в него. В това седи възпитанието. Например едно дете е музикално. То трябва да се тури само при нужните условия, за да прояви своята музикалност. И когато ученикът е доволен от учителя си, значи има връзка. Тогава детето може да прогресира. Щом няма връзка, детето не може да прогресира. Ако ти не обичаш Слънцето и Земята, ти не може да прогресираш. Не само Земята трябва да обичаш, но и Слънцето. Земята е твоята майка, а Слънцето фигуративно означава бащата. Но ти още не си намерил баща си. Земята ни най-малко не е майка ти. И Слънцето нищо не знае за тебе.

У религиозните хора опасността е следната: понеже те имат най-високи чувства, качват се на най-високите върхове на своите чувства и понеже виждат отдалече, мислят, че всичко знаят. Това, което виждаш, то не е знание. Ти виждаш само възможностите. Ти трябва да слезеш при тях. Запомнете закона на помагането. Ти никому не може да помагаш, ако не го обичаш. Казваш, че обичаш някого, но имаш съвсем користолюбива цел. Аз помагам на някого и той ме възнаграждава изобилно. Това е привидно, като че го обичаш. Или ти се подчиняваш на някой, който е силен, но това е от страх. Или ти знаеш, че някой е умен и ти му се подчиняваш. И това е умното, което можеш да направиш.

Най-напред човек трябва да научи, че могъществото му стои в поправката на неговите погрешки. Могъществото на човека е в това, да поправи веднага своите погрешки. Там се познава силата на човека. Който не

може да поправи своите погрешки, той не е силен човек. Господ е могъщ. Той е направил света. Земята е била неустроена и пуста и Бог е направил това, което сега виждаме, а и това, за което хабер нямаме. Сега в нас всичко е неустроено, разхвърляно, каша, тъмнина. Затова ние трябва да започнем да работим. За нещо се сърдиш някой път. Десет години не може да ти мине. И казваш: „Обиди ме той, как така да ме обиди!“ Не, да не се обиждате, но, като сте се обидили, после да станете приятели.

Това, което се мъчи в нас, не сме ние. Големите предпотопни животни имаха съзнание, че са грамадни, но после загинаха. И ти имаш такива грамадни идеи и мисли, че ще оправиш света. Ти работиш по един път, който не е Божествен. Някой човек е турен в лоши условия, за да се събудят дарбите му, а пък ти му даваш пари и с това ще махнеш пръстта, която е на семето. Както ние искаме да поправим света, повече го разваляме, отколкото да го поправим. Ти казваш: „Аз никого не слушам.“ – Тези, които са повече живели, повече знаят и трябва да ги слушаш. Човек е разложен в природата на своите части. И като се изучава природата, изучава се човека. Човек още няма ясна представа за себе си. Той не вижда себе си, той още не знае какъв е образът му. Това, което е сега в него, то е още привидно неговата форма.

Един човек може да го познаеш, само когато го обичаш. Без да го обичаш, не може да го познаеш. Външните условия и вътрешната деятелност слагат известен отпечатък върху човека. Като погледнеш свещениците, те си имат известен отпечатък. Дипломатите и търговците – също. Като погледнеш един човек, може

да го познаеш дали е инженер, архитект, свещеник, търговец и пр.

Но зад всички форми стои нещо велико. Христос е казал нещо, но зад всички Негови думи стои нещо велико, което трябва да се разбира. Например Той говори за кротост, за Царството Божие и пр., но всичко това трябва да се разбере. Трябва да се влезе във вътрешния смисъл на нещата. Любовта и Мъдростта са неща неразбрани. Ние мислим, че разбираме какво нещо е Любовта. Нито Любовта разбираме, нито Мъдростта. Има безброй неща, които трябва да се знаят. Трябва да знаеш и тяхната връзка – как да я направиш. Професорът не може да учи заради тебе. Той ще ти предава, но ти ще учиш, ти ще работиш. Реалността ще я облечеш в по-проста форма, ти ще се облечеш в най-простата си дреха и после ще се облечеш в най-хубавата си дреха. Като дойде съвършеният човек, той ще бъде готов да разбере съвършените форми. Ако дойде някой по-учен от тебе, ти може би няма да се радваш, ще ти стане мъчно. Това е неразбиране. Хората се залъгват по два начина: на едни действуват отвън хубавите форми, а на други действува това, което отвън не е толкова хубаво, но вътре е ценно.

„Отче наш“

23 лекция от Учителя,
държана на 6 март 1935 г., София – Изгрев.

НАЙ-ДОБРИЯТ ПЛОД

„Добрата молитва“

В Евангелието се казва: „Бог е Дух и, които Му се кланят, с Дух и Истина ще Му се кланят.“

Тоя стих е лесен, но не е разбран, мъчен е за приложение.

После казано е: „Път, Истина и Живот“.

Пътят е нещо понятно, но Истината е вече друго. Хората казват: „Кажи ми, ти, Истината“; значи така, както я знаеш. Кажи ми, ти, истината, тая работа ти ли я свърши или не? – Може да е добра или лоша работата. Да кажеш истината, хората разбират да кажеш доброто или лошото. В дадения случай, каквото си направил, да кажеш. Това хората считат за истина. И живота на Земята хората го разбират тъй: ако нямаш здраве, ако не си здрав, ако имаш много несгоди, казват, че животът е лош. Често свързваме външните условия на живота със самия живот. И, като ги няма, казваме, че животът е лош.

Има една голяма опасност. Мъчно е да учиш една стара баба на 85 години да пее. Ти на всичко може да я научиш, но да избиеш от главата ѝ 85-те години, това е мъчно. Тя ще каже: „Аз на 85 години да ходя да пея с децата!“ И аз досега не съм виждал в певчески хор 85-годишна баба. Сега аз привеждам това като един отделен факт.

Много работи може да са ясни на един човек, но да не може да ги приложи. В една реч, каквато и да е, човек

трябва да бъде крайно внимателен, да не си оцапа езика. Най-мъчното изкуство в света е да не се оцапа езикът. По-мъчна работа от тая не съм срещал на Земята. Всичко друго може да направиш, но дойде ли до това, не може да не си оцапаш езика. Някой път знаеш нещо за някого, отгоре нещо те бута и ти казва: „Мълчи.“ Нещо друго ти казва: „Кажи, нека знаят хората.“ И после, като го кажеш, ще почнеш да се извиняваш вътре в себе си. После ще питаш някого: „Направих ли грях, като го казах?“ Ще ходиш да питаш, дали си направил грях. То е цял един процес. Така е у всички хора. Кога са го учили това нещо, не се знае. Дълга история има.

Във всички окултни школи Учителите, които са идвали, все са имали разни системи, за да отучат учениците от разните навици.

Например да се отучиш от навика, като се молиш, да не се почесваш. Не е грях, в реда на нещата е, всички се чешат. Но щом стане човек ученик и иска да се дисциплинира в живота, той трябва да стане господар на всичките тия външни влияния. Боли те кракът нещо. Представи си, че всичките ти работи са уредени. Но един ден пропаднеш, нещо объркаш или къщата ти вземат, или баща ти умре. Важното е, каквото и да ти се случи, да бъдеш спокоен.

Разправя ми една млада сестра, която отива да пее при учителката си; пеят една песен. На едно място песента е сериозна, а пък тя на това място пее засмяна. Учителката ѝ казва: „Сериозна работа е, не трябва да се смееш. Песента е такава, а пък ти като че на сватба отиваш, ухилила си се.“ – Какво ще кажете сега? Това се случва с мнозина. Идва един при мен и ми казва: „Пред-

ставете си, пукнали му главата.“ И се смее. При това религиозен човек е. Хубаво. Тогава ако се смееш, че му пукнали главата, то след като му превържат главата, пак ли ще се смееш? И след като оздравее главата му, какво ще направиш.

Сега при какви условия човек може да се засмее? Като пукнат главата на някой човек, можеш да се засмееш. Когато главата е направена от тиква и се пукне, можеш да се засмееш, но когато пукнат същинската глава на човека и му излезе мозъкът навън, ни най-малко не бива да се смееш. Ако си учен и добър човек, ще станеш сериозен.

Та в живота има неща, които за нас са неестествени. Ние сме сериозни само при нашите болести, относно това, което ни засяга, а пък щом засегне другите хора, не можем да влезем в тяхното положение.

Сега това не го вземайте в частност. Аз вземам този факт, за да се види колко е мъчно някой път човек да се дисциплинира. В какво седи причината един ангел, като дойде от небето между хората, да живее само десетина години. Той може да пропадне, тъй както един човек може да пропадне, ако не владее ума си; ако не владее сърцето си, пак може да пропадне и, ако не владее постъпките си, пак може да пропадне.

Има нещо в природата, което не се дели. И голямото не се дели, и малкото не се дели. А има нещо в природата, което се дели. То нито е голямо, нито е малко. То е многото и малкото. (Тук терминът „малко“ се употребява в първия случай в смисъл на „дребно“, а във втория случай в смисъл на „малко количество“.) И малкото се дели, и многото се дели. Това, малкото, като влезе в

многого, дели го. И понеже е много, дели го на големи късове. И малкото, като влезе в малкото, което се дели, дели го на малки късове. По някой път вие може да влезете в голямо стълкновение със себе си. Вие искате да разделите нещо в себе си. А то е неделимо. Цял живот да се мъчите, няма да можете и една пращинка от него да отделите. А пък има нещо в живота, което се дели. И ако искате то да остане през целия ви живот неделимо, то всичката ви работа ще остане напразно.

Например много е мъчно през целия си живот да не кажете нито една лоша дума. То е делимо. И най-големите светии го правят. Някой път светията се изпусне и каже нещо. Защото да кажеш нещо лошо, това нещо е от делимото. Но гледайте, като го делите, поне да не е на големи късове, но на малки. Все ще направите една погрешка, не може да не я направите. То е немислимо, но гледайте да направите от малките, а не от големите. Всичката философия е в това. Като направите една погрешка, да направите една малка погрешка, а не голяма. До приложение на закона като дойде, то е една дълбока философия.

Понеже съществува злото, то по възможност гледайте да направите най-малката погрешка и най-малкото зло. Понеже вие ще направите зло, гледайте поне да е най-малкото. Не може ли някой път да не направите най-малкото зло? Все ще го направите, понеже злото съществува. Щом дойдете до доброто, тогава гледайте да направите най-голямото добро. Там не туряйте същия закон. Правите ли зло, турете най-малкото зло, понеже неизбежно е да избегнете погрешката. Погрешката – това е сянката на злото. Щом аз турям сянката на едно лице, то лицето ще изпъкне. Щом турите сянката

на един нос, то носът ще изпъкне. Ако няма сенки, носът не може да изпъкне. Без сенки нещата не могат да изпъкнат. Сега друго – вие си задавате въпроса: „Без зло в света може ли?“ Аз ви питам тогава: Защо задавате този въпрос? Задава се въпрос: „Без смърт не може ли?“ Питам: Защо задавате този въпрос? Смъртта е резултат на една постъпка. Животът тъй, както го разбираме, и той е резултат. Да умреш, това е резултат, но дали да умреш, зависи от теб. А за да живееш, не зависи от теб. Т. е. не си ти, който ще си дадеш живот. Друг трябва да ти даде живот. Той не зависи от теб. Защото не можеш да допуснеш, че в теб има вълнение да имаш живот, преди да се е проявил животът. Преди да се е проявил животът, ти не може да искаш живот. Можеш, след като имаш живот, да искаш да имаш повече живот. Животът ти е даден, защото излиза от Бога. Ти казваш: „Искам повече живот.“ Всъщност ти не може да искаш повече живот. То е неразбиране на живота. Животът е нещо неделимо. Той не може да бъде повече или по-малко. Ние го считаме така, но ние го считаме като онзи живот на многото и малкото. Но то е вече материя, свързано е с известни материални изгоди и условия. Например казваме: „Той има изобилен живот, по-добър живот.“ То са наши понятия. Животът е неделим. Но в този живот сега ти може да станеш причина да изгубиш живота си, да изгубиш условията на живота, не самия живот, но условията, при които животът може да се прояви.

Например да имаш желание да те обичат, нали така? Това е един вътрешен стремеж. Но защо искаш да те обичат? То е една потреба, една необходимост в живота. Ти искаш да имаш по-голям прозорец. Защо? През

него влиза повече светлина. Не че прозорецът създава светлината. Светлината отвън си съществува, а големият прозорец ти дава възможност да влиза повече светлина в теб. А който не разбира, може да мисли, че прозорецът изпуска повече светлина. Не, прозорецът не изпуска светлина, не създава светлината, но през него тя минава. Лампата свети, дава светлина, но светлината не се образува от нея. Светлината си съществува и се проявява чрез тая лампа.

Сега знаете ли на какво прилича това мое разсъждение, което аз сам не одобрявам? Идва някой и ми разправя подробно за един факт, който с четири думи може да се изложи и ще се разбере. Иван или Драган вчера се е поминал, заминал за другия свят. Това е факт, а той ще ми разправя най-подробно как е боледувал или се е мъчил и т. н. Мен фактът ми трябва – че Иван е заминал за другия свят. Е, на добър път! А той ще седне да ми разправя как боледувал, че пари нямал, че деца имал и пр. Цяла история. Като ми разправя историята, аз казвам: Какво може да му се помогне на Иван? Умрял – умрял! Той казва, че жена му плакала. Не може ли да му се помогне? И деца имал. – Не може да му се помогне. Пари имал. – Не може да му се помогне. И да искам, не мога вече. Заминал е вече човекът. – Да отидеш на телеграфа и да му телеграфираш да се върне.

Сега ще ви приведа един анекдот. Някой може да се обиди, но ще ме извините. Които засегне, да ме извинят. И моят анекдот обяснява най-тънката политика на света. По-тънка политика от нея няма. И който я знае, тя е хас – по-висока политика от нея няма.

Оженил се някой за някоя много видна мома, от

богато семейство. И тя добра, и той добър. Родили им се две деца. Обаче на тая жена ѝ дошло наум за Великден да иска една много скъпа рокля. Мъжът ѝ казал: „Миличка, нямам пари. Ще влезем в дългове. Ще ни продадат и къщата.“ – „Не, тая рокля ми трябва! Без нея ще стане най-голямото нещастие!“ – „Разберй, за някой друг Великден да е тая рокля, не за този.“ – „Не, за този Великден искам да се облека!“ – Той не се съгласил и тя припаднала. Като припаднала, умира, пулсът ѝ спира вече. Потичат му сълзи и той казва: „Е, човещина! За една дреха си уморих жената! Ами тия деца кой ще ги гледа?“ Започва да плаче и казва на себе си: „Трябваше да мислиш. Тия деца сега кой ще ги гледа?“ Отива при нея и казва: „Моля ти се, дрехи ще купя, всичко ще купя, само се съживи! Кой ще гледа децата?“ И пипа пулса ѝ. Най-после тя въздъхва и казва: „Ще се върна.“ Туй е политика. Тя прави голяма жертва, че се връща от другия свят, от баща си. И той си казал: „За една дреха, за един фустан, би ли трябвало да уморя жена си? Ще купя, нищо повече!“ Че много пари струва, че къщата щяла да се продава – няма нищо. Сега ние можем да се смеем на тия състояния, на тия приказки, но в нас има често такива състояния. Някои работи като не се случат, както искаме, ние припадаме, отиваме в другия свят. И казваме: „Не се живее вече!“ Та трябва какви ли не обещания, докато човек се свести от противоречията, в които попада.

Та все таки трябва да кажеш: „Миличка, каквато рокля искаш, ще взема. Само върни се, че децата кой ще ги гледа?“ Тя ще каже: „Ще се върна.“ Аз съм малко доволен, че можах да го кажа така, че не се обидихте. Аз дълго време мислих как да го кажа; така да го кажа, че

да няма обидени – нито едната, нито другата страна, че да излезе малко гладко, защото са много хапливи тия работи.

Това е политика. „Ако не се облека с такава рокля, ще стане нещо“ – предупреждава жената. А пък той е материалист, не вижда, че ще стане нещо, и мисли че може да се отложи. Има някои работи, които не трябва да се отлагат. В дадения случай имаш да играеш две роли: ти ще играеш или ролята на възлюбления, или тая на възлюблената. Как трябва да постъпиш в дадения случай? Умният човек не трябва да чака, но преди тя да е поискала роклята, трябва да я даде, за да няма припадък. Преди ти да кажеш, той да усети 5 – 6 месеца по-рано. И да донесе роклята. И тя да каже: „Колко е умен той! Прочел моите мисли.“ А пък, като не знаят хората да четат мислите, тя ще отиде на другия свят и той после трябва да хване главичката ѝ и да каже: „Миличка, върни се!“ Това е най-хубавото помилване, от сърце. И казва той: „Колко беше добра, колко хубаво ми готвеше, гледаше децата, а пък сега, като умря, какво ще се прави?“

И на вас казвам: Гледайте да не припадне вашата невеста. И когато вашата невеста иска рокля, не ѝ отказвайте, че после да не се молите да се върне. Понеже изкушението иде, тя като се върне. Аз не казвам, че тя се е преструвала. Тя е припаднала наистина, но после иде най-тънката дипломация. И тя ще каже: „То имало лесен начин за тая работа.“ И ще почне по-майсторски да го прави втори път, после трети път, ще се усъвършенствува в тия припадъци. И ще викаш лекари за консулт. И от един припадък ще се образува един навик, и лекарите ще кажат: „Пулсът е неправилен. Нервната

система на жена ти е съвсем разстроена.“ Че лекарства, церове, наставления ще последват, а ти ще търсиш хора, които могат да ги дадат.

Изводът, който правя, е този: всякога трябва да се пазим от един навик, който може да ни увлече в едно изкушение. Например следния навик: нещо си чул, но не си го проверил. От съседа си го чул и го разпространяваш. И казваш аз чух това и това. И от това разпространение, от тази вестникарска новина няма нищо вярно.

В света има две влияния: влияние на силния, но добър човек, и влияние на силния лош човек. Някой път може един добър, но слаб човек, да е под влиянието на един силен човек, чиято мисъл е лоша. Този човек е положителен. Аз вземам тук понятието лош човек в най-обикновения смисъл. Някой път се случва човек да говори или да постъпва, без да обмисля; не мисли за последствията от това, което ще каже, много повърхностно мисли, без избор на думите; този човек не е лош, но не мисли добре.

Вземете съвременната дипломация – много внимателни са дипломатите. Думите им са крайно избрани, понеже всяка дума може да се изтълкува криво. И оня дипломат ще говори за посторонни работи. Той никога не говори върху предмета, който има скрит в ума си, а говори за обикновени работи и то много изящно. Дипломатите имат изящен език, всичките им думи са изящни. Някой може да не одобрява тоя език, но той е един отличен език. После, дипломатите са облечени добре, държат се много добре и са много учтиви. Всичко може да търпят, спокойни са. Няма да забележите ни най-малка промяна у тях. Ще вземат дрехата ви и ще ви държат да

се облечете. И след като си заминете, ще кажат на себе си: „Намазахме колата!“ Това никой не го знае, не се изнася това отвънка. И са доволни, че са скрили своята мисъл. Питам: Не е ли хубаво човек някой път да скрие своето негодувание? Неразположен е. Да скрие своята сиромашия. Как ще скриете сиромашията си? Може ли? Може да скриете и богатството си, това хората са го научили: ще се представят, облечени с по-скромни дрехи, за да помислят хората, че не са богати, че не разполагат със средства. Вие не знаете, че богатият, който е облечен просто, не е беден; и бедният, който е облечен тъй просто, не знаете дали е беден. Кой е беден? Има и бедни, които нямат нищо, а пък има други бедни, които само казват, че са бедни.

Да определим нещата. В живота има неща, които не се крият. Не могат да се крият. Кое не се крие? Не се крие светлината, не се крие топлината. Животът не се крие. Живота не може да го скриете. Той винаги се проявява. И разумността не се крие. Любовта не се крие, тя се проявява веднага в лицето и в движенията. Любовта си има особени линии. Богатият по какво се познава? Човек, който е богат, който мисли, че има ливади, къщи, има една много права стойка. Той е прав, има на какво да уповава, има самочувствие. Той върви право. А който е закъсал, мисли, че няма нищо, приведен е. Единият е много разширен, ходи свободно, а пък другият е малко сгърчен. И вие във вашите вярвания сте такива. Аз наблюдавам някой път, когато вярванията на хората са прави, те вървят като богати, а пък щом закъсат в своите вярвания, пак се прегърбват, клюмват.

Искуството седи в това, да не прекъсваме съобщенията.

телните условия, при които животът се проявява. Вие сте здрави. Може да дойде мисъл в главата ви: „Ще бъда ли аз всякога здрав?“ Или може да сте богат и да си кажете: „Всякога ли мога да бъда богат?“ – Всякога можете да бъдете. Умният човек всякога може да бъде богат. Ти сигурен ли си? Щом сте умни, всякога можете да бъдете богати. Но щом стане нарушение във вашия ум и загубите тая светла мисъл, тогава резултатите на богатството могат да се изменят. Тогава и добрият живот ще се измени, всичко ще се измени. Щом човек изгуби ония закони, при които се регулира човешката мисъл, формите на живота вече се изменят.

Сега пак идваме до двата закона: има неща в света, които не се изменят, и има неща в света, които се изменят. Следователно не се старайте да делите това, което е неделимо. То остава неделимо. И голямото, и малкото не се делят. А пък това, което се дели, не се старайте да го правите неделимо. Кое се дели, делете го, а пък когато не се дели, оставете го неделимо. С него си служете. От това, което не се дели, можете да разделите това, което се дели. Неделимото дели делимото. Несъбираемостта образува събираемостта. Това, което само по себе си не може да се събира, то събира нещата. Живият човек събира нещата, не умрелият. Значи животът събира. Животът може да събере умрелите, а умрелите хора не могат да съберат живите. Могат ли? Следователно смъртта е от делимите неща, а пък животът е от неделимите. Животът може да събере 100 – 200 души и да им направи паметници. Умрелите хора никога не могат да направят паметници на живите. По какво се отличава животът? Животът може да направи паметник на смъртта, а смърт-

та не може да направи паметник на живота. Защото животът няма нужда от никакви паметници. Тогава питам: Паметник ли да имате в живота или без паметници? Някой може да каже: „С паметник, разбира се!“ Аз пък казвам: Аз искам без паметник. Аз казвам на себе си: Слушай, на тебе никакъв паметник не ти трябва. Ти ако искаш паметници, колкото искаш можеш да направиш, но на теб, на човека, никакъв паметник не ти трябва.

Каква е разликата между умрелия и живия човек? Има разлика. Животът може да направи паметник на смъртта, а смъртта не може да направи паметник на живота. Следователно животът спада към неделимите неща, а смъртта към делимите.

Не е лошо да умреш, защото, ако не умреш, няма да имаш паметник. Ако искаш да имаш паметник, поставай се да умреш и ще ти направят един паметник. В Съединените щати правят един паметник цяла планина. Един паметник на Вашингтон и на четири други видни американци имат грамадни образи, видими отдалече. Цяла планина я правят на голям паметник. Много работници работят там с машини. Американска работа. И казват, че тоя паметник струва толкова, колкото са стрували египетските пирамиди. Доста пари са дадени. Ще каже-те: „Защо харчат тия пари?“ Нека се харчат. Да се създава работа на хората.

Но това не е работа. Истинската работа си съществува. Не че нямате работа, но някой път си казвате: „Да си създадем работа.“ Природата ви е създала доста работа. Накарала ви е например да ядете. Уста ви е дала и зъби. Ядете и казвате: „Колко приятна работа.“ Може да кажете: „Не искам да работя.“ Но природата ви каз-

ва: „Само малко да посдъвчете, само малко. Само малко ядене.“ После ще дишате и ще издишате въздуха. (Учителя диша дълбоко.) И после нейна работа е пак тази – да мислите. Много лесна и приятна работа. Какво ви струва да си помислите? Мисълта е работене. Някой ще каже: „Помисли си сега за някой красив човек.“ Вече една опасност има. Вие казвате: „Ще си помисля, но тая красива мома съществува ли?“ – Разбира се, че съществува. Щом мислите за нея, тя съществува, има я, щом не мислите, няма я. Е, може да си помислите и за една грозотия. – „Съществува ли?“ – Съществува. Коя е грозната сега? За мене всяка мома, която умира, е грозната. Грозната мома, това е смъртта. Умрялата мома е грозната. А коя е красивата мома? – Която живее.

Сега правя извод, който е много верен психологически. Всеки, който иска да бъде красив, непременно трябва да възприеме живота. Животът сам по себе си е красив. Той дава най-хубавите форми. Ако не се турят никакви препятствия на живота, той създава най-красивите форми. Един ангел е красив, светлина блика от него. От човека не блика това, понеже той няма такъв извор на живот.

Някой път искате да бъдете красиви, искате да се подмладите. Старостта за мене е признак на смъртта, а пък младостта е признак на живота. Вие искате живот. Мислите за младостта. Но ще станете ли млад? То е друг въпрос. Мислете за младостта. Защото, ако не милите за младостта, старостта сама по себе си ще дойде. За старостта няма какво да мислите. За младостта ще мислите. Инак ще дойде старостта и ще ви каже: „Добър ден!“ И ще се свърши въпросът.

Същият закон е и за доброто. Вие искате да бъдете добри. Не разправяйте на другите хора: „Аз искам да бъда добър, но в себе си, като станете сутрин, не на глас, но вътре, тихо в себе си кажете: „Добър ще стана. Искам да бъда добър.“

Не в обикновената форма добър, защото вие сте добър вече. С проявлението на доброто във вас ще почнат да се проявяват всички външни условия на живота. Не можете да го подобрите изведнъж. Не мислете, че животът може да се подобри изведнъж. Физическият живот се подобрява постепенно. Според степента на това, което става вътре във вас, и толкова, доколкото искате да бъдете добър, ставате по-разположен и условията вече се изменят. Като бъде човек добър, той ще се избави от много нещастия. Малко ще боледува, няма да пада, няма да си чупи главата, няма да губи жена си, децата му няма да умират и приятелите му ще бъдат верни. Доброто носи всичко със себе си. А пък щом се разколебае човек в доброто, след него идат вече всичките неприятности. Изобщо законът за единичния живот е верен. В колективния живот има едно изключение, но то се дължи на индивидите.

Спорят двама души кое е добро и кое не е добро. И дълго време въпросът седи неразрешен – какво нещо е доброто. Вземате доброто така, както вие го разбирате. Аз разбирам доброто като един целокупен резултат. Доброто не седи в една постъпка. Доброто е един завършен резултат на един отличен живот. Най-добрият плод на живота, това е доброто. Аз за мене си така го мисля. Щом имате доброто, имате най-добрия плод, имате вече едно богатство, на което можете да разчитате.

Практически, щом станете сутринта, кажете в себе си: „Искам да бъда добър.“ Тая доброта не е за хората, но за самите вас, понеже ще бъдете повече разположени, ще имате повече мир. Ако имате някакъв талант, ще го развиете, ще пеете, ще свирите, ще работите, ще забогатявате, като имате доброто вътре в себе си. Понеже това добро е резултат на добрия живот, подобряват се външните условия. А пък щом се подобрят външните условия, тогава няма да ходите да се молите на този и онзи, да ви направят някаква услуга. Някой път е хубаво това. Вие изпадате някой път в една крайност. Не искам да изпадате в нея. Казвате: „Аз не искам да прося. Не искам никой да ми услужва.“ – Че колко пъти една овца ти е услужвала? Колко пъти една ябълка ти е услужвала? Ако не искате никой да ви услужва, не късайте плода на ябълката, на овцата няма да вземате вълната и няма да издоявате кравата. Ние мислим някой път, че сме самостоятелни. Не е тъй.

Искайте оттам, отдето тече млякото на любовта – от живота искайте, не искайте от смъртта, а от живота. Това е право.

Някой казва: „Аз не искам от него.“ Да, право е. Понеже смъртта е там, а от смъртта не се иска. Но минават ли някой път оттам, където е животът, откъснете си. Когато човекът беше в рая, Господ му казва: „Не късай от това дърво, то е смъртта. А късайте от всички други дървета.“ Казвате: „Защо да не откъснем?“ Може да откъснете, свободни сте, но от последствията не сте свободни. Късайте от това, което носи живот в себе си. Искат от там, гдето тече животът. И край което дърво минете, откъснете си по един плод, спрете се и благодарете

на Бога, че ви е дал да откъснете. Минете покрай някой извор, налейте си една чаша вода и благодарете на Бога, че този извор е там. Като минете по един хубав път без всякакви препятствия, пак благодарете. През където и да минете, благодарете. Това е смисълът на живота, вътрешният смисъл. Така животът става по-носен.

А пък вие откъснете един плод и кажете: „Не се знае утре как ще се чувствавам, след като съм ял.“ Минавате някой път и казвате: „По-нататък не зная какъв ще бъда.“ В ума ви е все лошото. Лошото, това е смъртта. Затова вие ще кажете: „Този път ще бъде като на зазоряване.“ Писанието казва: „Пътят на праведния е като на зазоряване.“ Като на зазоряване – най-напред тъмнина и после светлина.

Сега имате един добър пример. Имате революцията в Гърция. Революционерите и правителството могат да се спогодят. Питам: По този начин, по който направиха революцията, какво спечелиха? Нищо. Някой път и ние така се разделяме; в нас става революция, но тази революция нищо не допринася. Това не е победа вече.

Не търси да побеждаваш себе си. Избягвай да побеждаваш себе си, защото, който побеждава себе си, унищожава себе си. Някой казва: „Трябва да победим себе си!“ Чудна работа! Какво ще завладееш? Как е казано в старата философия на гърците: „Познай себе си“. Казват: „Човек трябва да победи себе си.“ Трябва да се направи превод на думите: „Познай себе си“. Смъртта може ли да се познава? Познава се животът. Да познаеш себе си, това значи да познаеш пътищата на живота. Това е познание. Щом влезеш в този път на живота, той ще направи целия ти живот красив.

Сега колко неща трябва да се запомнят? Големите неща и малките неща, които са неделими. Може ли да бъде някой много голям? Многото означава събрани неща. Голямото винаги ще раздели многото. Щом имате много, ще делите, ще давате. Многото е винаги делимо. Голямото във вас е щедростта, а малкото – търпението. Следователно ще научите законите на две неща, които са неделими. Търпението отникъде не може да го изчоплите, може да го придобиете, ами ще изучавате закона на търпението. Като дойде до развитие на търпението, ще правите така: имате един малък къс от нещо и, като дойде някой човек, ще му откъснете малко и ще му дадете. Няма да го задоволите. Само няколко капки ще му дадете, колкото да се разхлади. Виждаме, че когато богатият беше на печене, не искаше много, но казваше: „Отче Аврааме, да дойде Лазар, да накваси края на пръста си с вода и малко само да ми разхлади езика, защото съм на мъки в този пламък.“ Сега имаме фактът, че Лазар не отиде. Защо не отиде Лазар? Защото богатият не беше щедър. А търпението при скържавите хора не отива. Всичко може да направите, но да накарате търпението да отиде при скържав човек, не е възможно, изключение няма никъде. Търпението е всякога с щедрите хора. А при скържавите го няма. Някой път някой казва: „Дотегна ми да търпя.“ Търпението, това е по възможност най-малкото благо, което Бог може да ти даде. И Господ е търпелив. Някой път дойде някоя душа, която не знае как да се моли и бърбори на Господа, но носи му един малък подарък. Сега Господ търпи. Очаква го да пренесе молитвата си. Той се изправи, чете молитвата си, моли се. Ще принесе дара си. Търпение има

Господ и после ще го благослови. Това е търпение. Значи Господ намира време за всички бедни души, на които никой не обръща внимание. Намира време да чуе всяка душа какво казва, слуша и дава. На всяка душа Той знае какви са нейните нужди и дава това, от което има нужда, понеже е щедър. Той е дълготърпелив и дава им малко от своето търпение. И като ви даде Господ от своето търпение, вие се връщате доволен от своята молитва.

Всички трябва да изслушваме малките нужди. Имаме една малка нужда в себе си. Някой път имаш нужда да се помолиш. Дай на това чувство вътре в себе си проява. Някой път имаш чувство на милосърдие в себе си, искаш да направиш малко добро. Онзи „господар“ казва вътре: „Няма нужда!“ – Не. Дай място на това малко чувство да се прояви! Дай му възможност. Това чувство иска да се прояви, нека се прояви. Някой път искаш да пееш, пее ти се, но казваш: „Не е време за пее-не.“ Искаш някой път да се облечеш, но казваш: „Не е време за обличане.“ Това чувство за обличането има свой център в главата на човека. Някои хора имат вкус към красивото, към краските, те много обичат да се обличат. Ще видиш, че някой път са с червена рокля, после със зелена, със синя и пр. Остави този човек да се прояви това чувство в него. – Днес с червена дреха – с червена. Утре със зелена – със зелена. Със синя – със синя. Ама за това пари трябва. И парите ще дойдат.

Дай ход на всички добрини, които Бог е турил в теб, в каквата и да е форма. За най-малките неща не бъди скържав, бъди щедър.

Аз привеждам сега закона вътре, не само отвън, но и отвътре да бъдем облечени.

Да бъдем облечени в дрехата на Любовта. Да бъдем облечени в дрехата на знанието. Да бъдем облечени в дрехата на Истината. Да бъдем облечени в дрехата на свободата. С колкото искаш дрехи се облечи. С всички дрехи, които ти дойдат наум, може да се облечеш, но да отговарят тези дрехи на вътрешното ти състояние. Само не си туряй черни попски дрехи. Черното, това е символ на смъртта.

Аз сега говоря не за външния живот, а за вътрешния. – Отвътре какъв трябва да бъдеш. Какъв отвън, то е друг въпрос. Отвън ще си правиш така, както си знаеш. Някой път казват: „Учителя каза да се обличаме в бели дрехи.“ Бялото е отвътре.

Хайде да изпеем сега една песен. Олге, кажи коя песен да изпеем. Коя песен ще изпее? Когато си между учените, за да минеш за учен, изпей им „Аин фаси“.

(Задача.) Ония от вас, които можете, напишете една песен от три куплета. Турете думи такива, тъй да е направена песента, че да няма нужда думите да се менят, всяка една дума да има само едно значение.

Коя песен да изпеем? Сега има състезание между вас – кой да излезе да пее. Избрали 12 красиви моми да посрещнат един княз в Европа. Там трябвало да гласуват, та една от тях да му поднесе букет. Като гласували, намерили 12 бюлетинки. Всяка една гласувала за себе си. Нашите песни са доста претенциозни.

Една песен от Рила да изпеем. (Изпяхме песента „Весел ти бъди“.)

„Отче наш“

24 лекция от Учителя,
държана на 13 март 1935 г., София – Изгрев.

ТРИТЕ ПРАВИЛА

„Отче наш“

Имате ли някоя тема зададена? – (Не.)

Чели сте много пъти свещената книга – Библията. Чели сте пророк Иеремия, но не сте се спирали на въпроса какъв характер има той, при какви условия е живял, какво самообладание е имал и т. н.

Ще прочета 38-ма глава от Иеремия. Каква смелост трябва да има един човек като пророк! Ще започна от втория стих. Някой път вие искате да ви е всичко наред. Прочетете главата докрая.

Иеремия е предсказвал много по-лоши неща, които предстои да се случат, отколкото Седекия е предполагал. Седекия е искал, но не е успял да избегне, те му се случват. Настигат него и синовете му, хващат ги, избиват всичките му синове пред него; после и самия него измъчват. Ще кажете: „Защо?“ – Защото всички те са живели един порочен живот. Например един от юдейските царе, предшественик на Седекия, когато му чели свитък с думите, които Господ е говорил на Иеремия, той казал: „Дайте свитъка.“ Вземал и нарязвал на парчета по 2 – 3 свитъка и ги хвърлял в огъня. После пак му прочетат 2 – 3 свитъка и пак ги хвърлял в огъня и пр. И най-после какво придобива човек, като се противи на Словото Божие?

Някой път гледам, вие имате за себе си едно високо

мнение. Мнението, високото мнение на човека седи в изпълнението Волята Божия. Човек, който изпълнява Волята Божия, седи високо, а който не я изпълнява, седи свършено долу.

И ще ви кажа: Аз имам едно правило и не зная, дали да ви го кажа или не. За себе си имам едно правило. Ще го кажа на ония, които имат уши.

Да служи човек на Духа.

Да се учи от Любовта.

И да изпълнява Волята Божия.

Не да слуша Духа, но да служи на Духа, на Божия Дух.

Някой може да пита: „Какво нещо е служене? – Най-лесната работа. Като се ожени една млада невеста, какво прави на мъжа си? Служи му. Ще му готви, ще измаже къщата, ще му пере и пр. Служи му. Ако не иска да му служи, той ще я изпъди от къщи и ще каже: „Аз искам жена, която да ми служи. Не искам една господарка, която цял ден да си маха краката.“ Вие някой път искате да седите в Дома Господен тъй – да не правите нищо. Като не иска да служи човек, ще дойде, ще слуша само Словото и толкова. Той се облича модерно, туря си ръкавици и, като му се случи едно малко нещастие, ще каже: „Защо Господ допуска това?“ Човек трябва да знае три неща.

Да служи на Божия Дух. Това е разумното. Да се учи от Божията Любов, която ще го облагороди. Ако се учи от Божията Любов, сърцето му ще се облагороди. Вие не може да облагородите сърцето си, ако не се учите от Любовта.

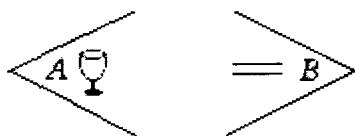
На Духа се служи. Служенето е за ума. Ученето е за

сърцето. Ти искаш да облагородиш сърцето си. Не можеш да го облагородиш, ако не се учиш, защото ученето е за сърцето. А изпълнението Волята Божия е за волята, за човешката воля.

Когато някой път казвам, че трябва да се учите, аз подразбирам да се учите само от Любовта. Човек, който не обича, той на нищо не може да се учи. И човек, който не слуша, никога не може да служи. Може да служи само онзи, който не е глух. Служенето е за онзи, който слуша. А пък ученето е за сърцето. Изпълнението на Волята Божия е за човешката воля. Така се укрепява човек. Така се укрепява човешкото естество.

Сега има нещо в човека, което се противи на Волята Божия, и вие считате, че това сте вие. Искате някой път да направите нещо, но нещо ви казва: „Не.“ Събудите се сутрин, зимно време, 20 градуса студ. Стаята ви не е отоплена. Нещо ви казва: „Стани да се помолиш!“ Но вие си казвате: „Студено е, ще се простудя, може и в леглото, и под юргана мога да се помоля.“ Можете и под юргана да се помолите, никакъв грях не е това, но като не ставате, а седите в леглото и се молите, заспивате и свършва се въпросът. Ставате после сутринта неразположени духом. Питам тогава: От 20 градуса студ трябва ли да се уплаши човек? Можете да направите един опит. Когато почне тялото ви да изстива, когато почнат краката ви да треперят, това показва, че имате малко влага в тялото си, това показва, че вашето сърце е изсъхнало и вследствие на това е така студено. И всякога се е забелязвало, когато хората стават лоши, студени, егоисти, то времето винаги се разваля и става студено. Щом хората почнат да стават малко по-добри, времето започва

да става топло. Топлото време е за добрите хора – хората на сърцето, а студеното време е, когато хората почнат да стават лоши. И ако във вас стане студено, значи противоположните сили на коравосърдечието вземат във вас надмощие. Поданиците във вашето царство почват да стават лоши; започват да живеят малко безразборно; трябва да дойде пророк Иеремия да ги стресне, за да не станат още по-лоши. Човек трябва да изучава себе си. Някой път вие се усъмните. Ако сте сиромаш и нямате нито пет пари в касата си, ще се усъмните ли в някого, като дойде при вас. Да кажем, че сте осиромашал богаташ – касата ви е празна. Ако дойде приятелят ви и ви каже: „Обраха ти касата“, вие ще се поусмихнете и ще кажете: „Мен никой не може да ме обере. Моята каса и затворена да е, и отворена, никой не може да ме обере.“ – Тоя човек не могат да го изкушават. Но ако той е забогатял и му кажат, че са бръкнали и са взели от касата му, той веднага ще повярва. Сега има един вид разсъждение в света: многото философствуване по някой път е вредно. Всяко нещо си има своите правила. Учителя рисува на черната дъска (фиг. 1). Това са две правила. Аз ги наричам формула „А“ и формула „В“. Това е въпрос, поставен пред вас за разрешение. „А“ е формулата на чашата, а „В“ е формулата на успоредните линии на цевта.



Фиг. 1

Вие се намирате при един извор, наливате в тая чаша. Искате да си послужите с тоя извор, но отмалява ръката ви. Цял ден като правите така, от чашата ще

преливате, ще се умори ръката ви и някой трябва да дойде да ви замести. При „А“ вие искате да работите с чашата, но ще се уморите.

Второто правило е: имаш една цев, направиш от нея един чучур и водата тръгва, започва да тече, ти се освобождаваш вече.

По някой път искате да поправите вашия живот с чашата. Хубава е поправката с чашата: една чаша, втора чаша, трета чаша и пр. Казвате: „Да изправа една погрешка, после втора, трета и пр.“ Но тия погрешки нямат край. И най-после заспите, свършва се. А второто правило е: ще сложите тези успоредни линии – цевта, и ще тече водата на извора по нея. Изворът сам трябва да тече. Но за да тече изворът, човек трябва да мисли.

Този случай – при „А“, това са хората, които не искат много да работят, които си казват: „Кой ще му мисли надълго и нашироко. Кой ще му прави сега чешма! Да работя чешма. С чаша ще гребя, по-лесно е. А пък, който иска да прави чешма, нека дойде да си я прави.“ Но всеки, който иска да се справи с въпросите на живота, непременно трябва да има един извор. А пък изворът – това е човешкият ум.

Сега ако си служите с първото правило „А“, при мъчнотиите, като ви отмалее ръката, ще седите два-три дена и ще почнете да мислите как да стане, че да се облекчи тая работа. И който има ум, ще му дойде на ума второто правило: ще направи чешма и тя ще върши неговата работа, а той ще бъде свободен.

Сега първото правило за сърцето: вие искате да ядете, да пиете. Ядат ви се круши, ябълки, сливи. Аз съм наблюдавал какъв е характерът на българина в някои

места във Варненско. Него го мързи да сади в двора си. Няма нито едно дърво. Боб и други работи има, но не сади сливи, ябълки и пр. Даже и отвън да има круши, секат ги. Турците си имат овощни градини. Ония ще ходят лятно време да искат от турците сливи, круши, ябълки. Ако някой сади в двора някоя круша и другите видят, че е хубава, ще ходят да крадат. Но на никого не му идва наум да си сади круши, а вечерно време ще дойде с брадва и ще я отсеке. И когато аз правих своите изследвания, дадох им съвет. Казват ми: „Какво да правим?“ – Насаждайте плодни дръвчета. Най-великото нещо е това. Като насадите едно дърво, то е късмет. Като посадите 3 ябълки, 3 круши, 3 сливи, късметът ви е дошъл. Жена ви и децата ви няма да боледуват. – „Така ли?“ Сега, като мине някой по тия места, ще види, че са насадили вече плодни дръвчета. Това е вече за сърцето.

Ако имате пари, ще отидете да си купите. Това е чашата. А пък ако нямате пари, не ще може да си купите. А ако имате насадени 3 – 4 круши, тече изворът, ще отидете да си откъснете. Ако нямате насадени, ще мислите, че Господ не ви дава пари и вие не можете да си купите. А пък иначе ще си имате в двора 4 – 5 дървета круши, ябълки и Господ винаги ще ви благославя, и ще тече тогава изворът. Всички вие казвате: „Да си имаме парици.“ – Чашата. Хубаво. Но като нямате парици, казвам: Насаждайте дървета. Не само това. Но и хората ще дойдат при вас и ще купуват. И ако имате повече, отколкото можете да изяждате, излишъкът ще продавате и ще имате пари. А иначе вие ще купувате.

Някой път казвате: „Да бъде човек добър.“ – Това е по отношение на неговото сърце. Доброто и злото, то-

ва са два процеса. Единият процес – на злото, се занимава с гъстата материя. Злото е голяма гъстота и човек трябва да бъде много умен, за да се справи с него. А пък доброто се занимава с по-фините работи. Един грънчар, който прави глинени съдове, той трябва да изучава почвата, трябва да знае как се правят стомни, трябва да му стига ума, за да създава хубави форми, да знае колко време трябва да ги пече и как.

Мислите ли, че да се образува в човека едно хубаво желание е лесна работа? Щом искате да имате една хубава круша, ще я разкопавате, ще я поливате, ще се грижите за нея дълго време. Дълго време трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде едно хубаво желание. Материалите ги имате, но за създаването на формата във вас, на едно добро желание във вас, трябва да работите дълго време. Казвате: „Да имам едно добро желание.“ Ако не сте грънчари, тогава ще отидете да си купите едно хубаво гърне. Но счупи се това гърне. Значи желанието ви може да се счупи. Ако имате пари, пак ще си купите. Но ако сам сте грънчар и сам си правите гърнетата, ще си направите едно гърне, една стомна, която и след много години употребление да не се счупи. Сегашните желания са много крехки. Едно желание щом падне, счупи се. И ако имате пари, купувате, но ако нямате, ще отидете да вземете назаем от някого. Но по възможност човек сам трябва да работи.

Говори се за създаването на характер. За създаването на характера човек трябва да познава себе си. Психолозите, философите от 2500 години насам го изучават и още не познават човека. Те казват, че човек има ум, чувство и воля. И мислят, че всичко разрешават. А пък това

нищо не разрешава. Например у човека има воля, но тоя човек забравя. Кажи му нещо и след известно време тоя човек е забравил какво му е казано. Не му стига умът, забравя. Тоя човек има воля, но питайте го за музика и той няма никакво желание да я учи. Казвам му: Нали имаш воля, пей! Той казва: „Не ми се пее.“ – Е, де ти е волята? Той не знае, че музиката има своето място, свой център. Ако е развит тоя център на музиката, то волята може да работи. Ако центърът на смятането е развит, волята може да работи; ако не е развит, волята не работи. Аз гледам религиозните хора. Казва ми един: „Аз четох нещо хубаво, но го забравих.“ – Забравил си го, понеже центърът на паметта ти не е развит. Ти казваш: „Много хубаво беше.“ – Много хубаво било, но си го забравил. Казва ми той: „Не може ли да го втълпи Духът в мен?“ – Духът ще работи, но ти нямаш развита памет. Щом ти не можеш да помниш, то твоето сърце има влияние върху ума ти и умът ти не се занимава с работи, които ти трябва, а с работи, които не ти трябва. И всякога разсеяността на човека произтича от неговите чувства. Щом човек има много желания, то неговата памет отслабва. Щом има едно желание, то неговата памет е силна. Изхвърли многото желания и остави само едно желание! Представи си, че имаш желание да угодиш на сто души, а пък те са с разни характери. Представи си, че аз искам да преподавам музика и се смуштавам от това, дали децата се интересуват, дали ще разберат криво или не. Но може и да не се смуштавам от това, дали ще ме разберат криво или ще ме разберат, както трябва. Аз си преподавам музиката и нищо повече.

Някои от вас може да кажете, че разбирате и че

можете да пеете. Знаете да пеете заучените песни, но колцина от вас знаете да пеете една нова песен?

Колко линии имате в музиката? – (Пет.) Сега турят още две линии под *ре*. Какво става? (Получава се долно *сол*.) Над петата линия отгоре турят линии. Тогава какво става? – (Получава се горно *до*.) Ние сега се отклоняваме. Музиката си има свои правила. Не може да пеете, ако не знаете правилата на музиката. Трябва да имате знание откъде да започнете. Трябва да имате един основен тон, от който да започнете. И тогава всички други тонове се нареждат, имат отношение към първия тон. Естествено те се нареждат по това правило. В тая гама, която вече имате, както се преподава, ако вземете от *до* нагоре, тогава между седемте тона няма да има винаги цели тонове, но ще има два полутона. Защо, на какво основание произтичат двата полутона? Защо от *до* до *ре* е цял тон, от *ре* до *ми* е цял тон, а от *ми* до *фа* е полутон? На какво основание? Така е в сегашната музика. То си има дълбока философска причина. После от *фа* до *сол* е цял тон, от *ла* до *си* е цял тон, от *си* до *до* е половин тон. Тия два полутона са врата в цялата гама. Те са врата, през която се влиза и излиза. Следващата гама според мен започва с полутоновите. Това и да ви го обясня, работата ни най-малко няма да се разреши.

Музиката е само едно правило за следното: човек, който иска да акумулира своите сили, трябва да си служи с музика. Музиката е само за да събирате силите. Тя няма ни най-малко да ви научи как да живеете. Музиката е само средство, за да добиете разположение. Вие сте много работлив, обичате да се грижите за много работи, тревожите се. А когато пеете, ще се научите по-

малко да се тревожите, ще седнете малко на кеф, ще запее: „Заплакала е гората“, „Стоян мами думаше“ и пр.

Музиката разрешава противоречията. В музиката всичко е наредено. Ако вървите по волята ѝ, вие ще пеете навсякъде. Човек, който пее, е на служба, а който не пее, е уволнен. Човек, който пее, има отлична служба, професор е някъде, добър господар има. А пък който не пее, няма служба, не му върви в живота. Какво да прави? – Да започне да пее.

Музиката е изкуство само за човешкото сърце, не за човешкия ум. И при това да пее за себе си. Щом искате да пеете за другите хора, то ще си създадете една мъчнотия. Това ще бъде второстепенно. Трябва да пеете, за да облагородите вашето сърце. Да почувствувате сладчината на музиката. Щом почнете да пеете за другите, те ще почнат да ви безпокоят. Ще дойде някой да ви каже: „Какво пеете тия дивотии! Не мога да ви слушам.“ А пък ако си пеете тихо, за себе си и ако иска някой да ви слуша, пак си пейте за себе си. Не викайте да ви слушат всички. Аз някой път слушам, като кряскат някои от онзи лагер. Аз ги слушам от стаята си. Това е солфеж, защо толкова викат? Дали го бият? И казвам: Това нещо не е бой, но не е и песен. Спирам се, давам си ухото, забелязвам, че е солфежиране.

Ще каже някой: „Какво вика тая сестра?“ За мен онзи, който не вика, е мъртъв. За мен онова дете, което реве, е по-добро, отколкото онова дете, което не реве. Някой път е по-хубаво човек да вика, отколкото да не вика. Но онзи, който му е предал, криво му е предал. Слушам тия, които викат из гората. Защото този солфеж го има и в Америка. Зная един студент, който сол-

фежираше из гората и дъщерята на един професор, която го слушала, хукнала да бяга. Сторило ѝ се, че човекът е полудял и нещо вика.

Според мен, не се напънявайте да викате. Започнете с тихите тонове. Вятърът, бурята не започват така изведнъж. Слънцето не изгрява изведнъж, но постепенно. Започнете и вие полека. (Учителя пее много тихо и постепенно усилва звука, стига до един гръмлив глас: Ха, ха, ха...)

Най-първо се освободете чрез пеенето от всички вътрешни ограничения. Има известни звукове, кресливи звукове, които са крайно разрушителни. Човек трябва да бъде много внимателен. Има звукове, които принадлежат към така наречената мъртва гама – гама на смъртта. И благодарение, че има само една такава гама на смъртта. Но трябва да се пазите, да не би от някой тон да попаднете в тая гама, за да не ви сполети някое нещастие. И вследствие на това много хора са наплашени и не пеят по единствената причина на тая мъртва гама. И казват: „Сполетяло ме е някое зло, колкото пъти съм пял. И затова се научих да мълча.“ – И затова човек мълчи, за да не пее криво.

Вие трябва да имате обект, за който да пеете. Ще пеете за някого. Ще пеете за Бога, за природата, за слънцето, за хубавия въздух, за хората, за извора, за някое цветенце. Трябва да имате нещо хубаво, за което да пеете. Ако имате една форма пред себе си и ако речете да измислите една нова песен, има голяма опасност да попаднете в мъртвата гама. Пеете: „Защо си ме, майко, родила!“ Какво искате да кажете с тази песен: „Защо си ме, майко, родила“! Как ще пеете тази песен? Ако вие

питате музикално: „Защо трябва да живеем?“, няма философско разрешение на такова питане. Вие не сте живели, а питате защо сте дошли да живеете. Такива въпроси не си задавайте. Не питайте и защо трябва да страдате. Страданието е на степени. Аз се бодна с една игла, имам страдание. Казвам: Големи страдания! Но падне един камък и ми смаже пръста. Тия страдания такива ли са, както при убождането с игла? Много по-големи! Или да кажем, че е смазана цялата ръка или целият крак – това е още по-голямо страдание. Но ако се смажат едновременно и ръката, и крака, страданието се увеличава. Сега има хиляди степени на страданието. Някой казва: „Много страдам.“ – Убоден ли ти е пръстът с игла или ти е смазан целият пръст, или ти е смазана цялата ръка и пр. Казвате: „Убодох се.“ – Щом се убодохте, благодарете, че не ви е смачкана ръката. Сега всичките ни страдания са само убождания. Защото, щом ви се смаже целият пръст, това е страдание; тогава не можете да работите.

Например имате желание да се молите, но после казвате: „Не искам да се моля. Нямам разположение да се моля.“ Вас ще ви сполети само едно голямо нещастие. Има нещо смачкано във вас – някой пръст. Това, смачканото, трябва да се поправи. И нещата се поправят именно чрез музиката и чрез молитвата.

Ако вие не можете да се молите музикално, вашата молитва не може да има резултат. Ще имате всичката мекота в сърцето си при молитвата.

Ако вие не турите всичката красота, която умът ви може да даде, ако не турите всичката мекота, която сърцето ви може да даде, и ако не турите всичката сила, коя-

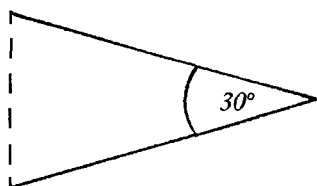
то вашата воля може да даде при постигането на едно желание, то вашата молитва не може да има резултат.

Някой идва при мен и плаче. Но той не знае да плаче. Той реве като крава. Аз съм слушал някой да плаче но така, че да ти е приятно да слушаш. Отлична музика. – Той си плаче тихо, хубаво. И сълзите падат. Но у някои има грозни гърчения на лицето – не знаят как да плачат. Някой път ще накарам пред всички една млада сестра и една стара да поплачат малко. (Учителя каза на една сестра: „Много не си плакала, много рядко плачеш.“)

Плачът е един музикален зов. На него се отзовават всички ония същества, които слизат от невидимия свят. Плачът на детето е музикален зов. И силен е той. Детето плаче. Това „уа“ е много силен слог. „Уа“ ли казва детето, или другояче? („Уа“.) Някой път, когато плачат децата, слушайте ги как плачат. Някое ревливо дете послушайте как взема първия тон. Интересно е. Като изкаже детето този зов, майката се притича веднага на помощ. Той има особени трептения и засяга сърцето. Така и Бог иска да помогне на човека по всякакъв начин. Той го е снабдил с всички средства, та когато стане нужда да знае как да се отпрати към Бога. Нашето сърце и нашият ум трябва да бъдат в изправно положение, та да може правилно да функционираме с тях. Ако не знаем как да функционираме с музикалните инструменти, няма да бъдем изслушвани. Вие питате: „Обичаш ли ме ти? Колко ме обичаш? Аз искам да знам.“ (Учителя изговаря тия думи с дебел, груб глас). – Този човек първо иска! Онзи, който знае, знае как да го каже: тихо, тихо ще говори. – Този, мекият глас, не се чува почти. Не го чувате, защото са ви тъпи ушите. Аз го слушам. Думите ще изгова-

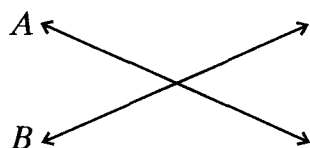
ряте тихо и меко: „Аз те обичам.“ Какво искате повече от това? Под думата „обичам“ се разбира това: аз съм готов да направя възможното от моя страна. Мога да ти услужа. – Някой път ние питаме: „Готов ли си да се пожертвуваш заради мене?“ – Че той много иска. Христос след като учи дълго време, като го запитаха някои ученици какво трябва да правят, Той каза: „Който иска да бъде мой ученик, първото правило е : трябва да слуша. Послушание се иска от ученика. И който иска да бъде мой ученик, трябва да се отрече от баща си, от майка си, от живота си, от онзи живот, който го е отдалечил от Бога.“

Ако имате един ъгъл от 30 градуса, можете да измерите какво е разстоянието между краищата на двете рамена на ъгъла. Да кажем, че ъгълът има малък размер, има къси страни, но ако продължите двете страни на тоя ъгъл на 30 километра, то колко дълга ще бъде напречната линия, с колко ще се увеличи тя (фиг. 2)? Ако се продължат страните на ъгъла до един километър, то колко ще се увеличи линията, която пресича двете страни? – Може да са радиуси, които излизат от един център, от центъра на една окръжност. Около тия две страни ще теглите един кръг. Тоя ъгъл е една отсечка от кръга. И напречната линия, която пресича ъгъла, показва на какво разстояние сте от центъра. Колкото тая напречна линия е по-голяма, толкова вие сте по-далече от центъра. Колкото тая отсечка се намалява, става все по-малка и по-малка, толкова повече се приближавате към центъра.



Фиг. 2

Друга една задача има. Имате тия две линии *A* и *B* (фиг. 3), които се пресичат и образуват ъгъла. Тия линии



Фиг. 3

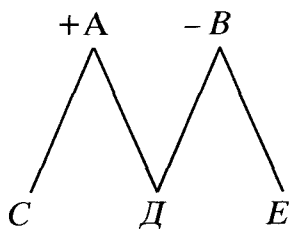
вървят в противоположна посока. Понеже тия линии няма да отидат във вечността, те според един закон, ще се върнат назад и ще се срещнат. Линията *A* се движи в една посока, а линията *B* – в противоположна посока. Линията *B*, като дойде

в обратната страна, през къде ще мине? Това са най-големите противоположности. Човек, за да може да разреши тия противоположности, трябва да разбере условията. Геометрията е една наука, която разрешава всичките противоречия в живота или, другояче казано, геометрията разрешава всичките възможности, които животът има и носи. Тя разрешава всичките противоречия във физическия свят, в духовния свят и в умствения свят. Който разбира геометрията, за него е така. А пък математиката дава тия отношения, които вътре съществуват. Ако вие не разбирате геометрията, не можете да разрешите много въпроси. Да кажем, че страдате. Казвате: „Сърцето ми страда.“ Но кое сърце страда в тебе? В сърцето ви е слънчевият възел. Ако вашият слънчев възел се влияе от личните ви чувства, ще произведе един резултат. Ако вашият слънчев възел се влияе от чувството на страх, то ще има друг резултат. Ако вашият слънчев възел се влияе от чувството на милосърдие, то слънчевият ви възел ще има други възприятия. Слънчевият възел е възприемател на много впечатления, които идат от невидимия свят. И вие трябва да ги различавате.

И всяко едно впечатление ще даде една линия. Например, ако слънчевият ви възел възприеме впечатления от личните ви чувства, то лицето ви ще се удължи. Ако страхът повлияе на слънчевия възел или милосърдието, то лицето ви ще вземе съответна форма. Всяко чувство си има форма.

Дойде чувството на милосърдие у вас, каква поза ще вземете? Кажете ми как ще представите милосърдието външно. Дайте ми една форма. Вие говорите за милосърдие, а не можете да го обрисувате. Казвате, че човек трябва да е милосърден. Как ще го изразите това чувство във форма? (Учителя представя формата на горделив човек и на страхлив). Двете пози ви дадох, а пък третата искам вие да ми представите. Аз сега представих гордостта и страха, а вие ще ми представите милосърдието. Аз искам да го видя. Помислете сега: една поза на милосърдие. Ако го налучкате – добре, ако не го налучкате, здраве, ще има солфеж.

Вие не можете да бъдете милосърдни, ако два пъти не сте се плъзгали (фиг. 4). AC е плъзганица. После AD , BD , BE . Буквата M какво е? A е положителната страна на милосърдието, а пък B е отрицателната страна на милосърдието. Буквата M показва положителната и отрицателната страна на милосърдието, вие ще станете активен и, каквото помислите, ще го направите. Ако пък преобладава отрицателната страна, ще кажете: „Сега не му е времето!“ И ще го отложите. Значи, щом сте в положителната



Фиг. 4

страна, ще го направите веднага. Ако го отлагате, значи отрицателната страна във вас преобладава. Ако го направите – положителната страна във вас преобладава.

И при милосърдието трябва да знаете посоката. Милосърдието няма да го правите горе; то ще се прави винаги долу. Висшите същества нямат нужда от милосърдие. Всяко едно същество, което седи малко по-долу от вас, то ще има винаги нужда от вашето милосърдие. Следователно слабите имат нужда от милосърдие, а пък силните хора с милосърдие могат да помагат. И само един човек, който е високо интелигентен, разумен, добър, той може да покаже милосърдие.

Сега да поговорим за онова, което може да ви ползува. Вие някой път питате: „Защо Господ създаде света такъв?“ Не питайте защо Господ създаде света такъв. То е все едно да питате: „Защо е създаден университетът.“ Университетът е място за учене, създаден е, за да се учат в него стари и млади, не само млади. Светът е университетът, в който се учите. Щом отидете там, трябва да знаете мястото, отдето трябва да започнете да се учите. И в тоя университет най-първо се започва с предмета пипане. Пипането е най-висшето усещане. И след това ще искате да опитате това, което сте пипали. Ще го попитате: „Може ли да ми дойдеш на гости?“ Следователно пипането е запознаване с външния свят. А пък гостуването – то е вече яденето. Няма нищо лошо в яденето. Като дойде гостенинът, вие го посрещате с думите: „Добре дошъл!“ Ще му снемете палтото, понеже е много топло и ще го оставите само по риза. И след това ще го посдъвчете малко и ще го потупате. Дъвкането със зъби е свирене. Ще свирите с китарата си на 32 струни.

Като му посвирите първото парче – една класическа песен, тогава ще го хванете под ръка и през главния вход ще го внесете в обедната стая. Ще го турите там. Това е процесът, който наричаме ядене. Яденето е закон да приемате гости. Вие още нямате понятие какво нещо е яденето. При едно ядене ще имате най-малко 40 – 50 души разумни същества, които са влезли във вас. И за всяко ядене, в което не присъствуват някои същества да ги изядете, вие казвате: „Блудкаво е.“ – А пък като влезат тия същества във вас, донасят нещо с яденето. „Нерде Шам, нерде Багдат“ – казва една поговорка. Според сегашната физиология казват: „Да извадиш нещо от яденето.“

Как ще разберете вие думите Христови: „Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето, който Ме яде, ще бъде жив“. Чрез тоя хляб ще приемете оная сила, която е необходима за вашия живот.

Но в яденето има три метода. Със стомаха си ще ядете. С дробовете си ще възприемате въздуха. И едновременно трябва да стане един друг процес вътре в мозъка. Три процеса: хранене, дишане и мислене. Тия три процеса вървят едновременно. Ако дишането, мисленето и храносмилането вървят правилно, то яденето е правилно и следователно организъмът може да бъде здрав. Всички болезнени състояния произтичат от факта, че един от процесите може да не е правилен: или дишането, или мисленето, или самият процес на храненето. Може да имате някакво неразположение и то може да зависи от някакви ваши чувства.

Според новата физиология, ако седнете да ядете, първо какво трябва да направите? Ако аз седна да ям,

най-първо ще изпея една песен. Това значи – ще благодаря на Бога. Вие, без да благодарите, бъркате в чинията. Така не става. Най-първо ще вземете от хляба малко, ще му се поусмихнете и ще го погледнете, ще го държите малко, ще поблагодарите и ще вземате малко по малко. Полека-лека ще хапвате хляба. Не бързайте! Някои съм слушал да казват: „Ти като ядеш, да ти плющят ушите.“ Никакво плющене! При яденето човек трябва да има най-голямо спокойствие. Аз ви говоря сега за яденето, но то важи и за четенето, и за всяка една работа. Това важи и при писане на писма, при мислене и при каква да е друга задача. Има много задачи в света. Тия задачи спадат към живота. Вие не трябва да се безпокоите. Щом на стария дядо изпадат зъбите, той казва: „Мекичко, мекичко! Кори не искам.“ И той се безпокои. Ако вие не можете да мислите, сте стар дядо. Ако не можете да чувствувате, сте стар дядо. Ако не можете да направите нещо в света, сте стар дядо. Казвате: „Тая работа е остаряла.“ – Не само работата е остаряла, но и вие сте остарели. Та мисълта трябва да бъде нова в човека. Трябва да имате желание да мислите. Щом дойдете до положение да казвате, че няма какво да мислите, клоните към остаряване. Щом почнете да казвате, че не струва човек много да чувствава, вие сте остарели. Щом не искате да вършите нещо, вие сте остарели. Божието Царство е на ония, които влизат като децата. Най-първото е това, което вършите, трябва да го вършите с младежки дух. Не ви казвам да напуснете изведнъж това, което правите сега. Но имате едно ново верую, нали така? Направете опит с него. Не оставайте изведнъж старото. Има стар начин за пеене. (Учителя се изпъчи и пее на-

мръщено и грубо). Сега новият начин какъв е? Ще пеете ту по стария начин, ту по новия начин, но свободно пейте. Искате да се покажете религиозен. Казвате: „Аз съм набожен човек.“ Станете сериозен и се изпъчтите. (Учителя се кръсти с много широко движение.) Казвам: Така не се кръсти човек. Моят кръст не е от един метър, а от хиляди километри. Аз като се кръстя, всичките хора с мен заедно се кръстят. Той иска да ми покаже кръста с ръката си. Казвам: Този кръст нищо не е. Като си проточите ръката, ръката ви да стигне до слънцето и да гребнете от него. Ако искате да се прекръстите, че да ви послуша Господ, тъй ще се прекръстите, че да стигнете с ръката си до небето и да вземете нещо оттам, от Царството Божие. А пък с това обикновено кръстене нищо не се постига. Някой казва: „Като се моля, кой ли ще ме чуе.“ А пък сега се оказва, че най-слабата дума, която изговаряте по радиото се чува навсякъде, надалеч, на хиляди километри – на 4, 5 – 7 хиляди километра. Слабата дума вече се чува. Значи всяка една ваша постъпка, която извършвате, всяка една ваша мисъл, която имате, тя вече се предава. Трябва да имате вече друга представа за живота. Не да се плашите. Да се плашите само да не бъдете мързеливи, но да не се плашите как ще живеете. Вие се плашите как ще живеете. Аз мога да ви подпиша, че ако се учите, отличен ще бъде животът ви. Учете! И като се учите, не ходете да проверявате кой знае повече от вас. Ако знае повече от вас, нека да ви разправи нещо по геометрия. Някой дойде и казва: „Ти не постъпваш добре.“ – Казвам му: Благодаря ти много. Кажи ми, как трябва да постъпя. Трябва да се покаже на човека как трябва да направи едно добро. Всички хора могат да ни

бъдат образци как да се прави добро. Не е лесна работа да се направи едно добро. Не един път да направите едно добро, но хиляди пъти да правите добро. Но и да се направи едно добро, не е така лесно, разбиране е нужно. Ако тук не научите тия работи, като влезете в невидимия свят, ще видите и ще разберете. Другият свят е място за поправка на погрешките. И много от вашите вярвания само в другия свят могат да се поправят. И те ще се поправят по следния начин. Вие може да сте свършили музика, да сте имали най-добрия бал, но ако дадете един концерт, всички ли ще го слушат? Каква е вашата диплома не важи. Новите хора – те ще определят. Ако се уплашите, ако ви пресипне гърлото, какво ще представите на тия хора? А трябва да пеете! Ако не пеете, гладен ще ходите.

Учете един език. Отначало вас ви е срам да говорите на него. В България имаше американци, които учеха български. Много малко американци научиха български, понеже ги беше срам. Искаха да научат езика добре и тогава да говорят. Казвам: Никога няма да научите така езика. Ще правите погрешки, додето се научите. Като изговаряте в Англия звука the, англичанинът ще ви каже: „Не е така.“ Един грък най-лесно може да произнесе тоя звук. Някои хора са способни, могат по-лесно да учат езици. А други и своя език не знаят добре. Това е една дарба. Някои хора са по-даровити, понеже са учили повече езици, а други по-малко, и затова не са толкова даровити.

Сега не знам какъв ви е стремежът. Казвате: „Аз искам да угодя на Бога.“ – Как ще угодите на Бога? Вие не знаете да се молите на Бога, не знаете да пеете, не

знаете да рисувате, не знаете как да ходите, как да ядете и при това искате да угодите на Бога, искате да бъдете почитани от Господа! Че как ще ви обича Бог, ако отидете при него такава грозотия! Господ ще каже: „Я го вземете и го поодялайте малко.“ Вие не знаете как да се усмихнете и, като се усмихнете, онзи, насреща ви, ще ви каже: „Какво искаш да ми кажеш, защо се усмихваш?“ Някой ме пита: „Защо си сви окото? Какво искаш да кажеш с това?“ Казвам му: Имам една слабост на окото си. Дясното око е свързано с разсъждението, а лявото с чувствата. Ако очите на хората са много свити или много отворени, не е хубаво. Формата на очите, която имате, трябва да съответствува на строежа на човешкото лице. Всичко това произтича от човешката мисъл, от човешките чувства и от човешката воля. Или другояче казано, то произтича от служенето на Духа, от ученето, от Любовта и от изпълнението Волята Божия. Значи произтича от тия три свята. И тогава ще си създадем едно лице и едно тяло, и ще имаме една външна обхода, и всички ще бъдем доволни. Ще знаете с всеки един как да се обхождате.

Да кажем, че някой от вас иска да бъде пръв ученик. Какво значи човек да бъде пръв? Хубаво нещо е човек да бъде пръв. Пръв да бъдеш в служенето, в Любовта, във вярата. Не за себе си, но за другите. Това разбирам аз. А генералът е прав да предвожда. Като тръгне той на бойното поле, е пръв. Той пръв изважда шашката. Щом като дойде до боя, той остава назад, а войниците напред. Първият става последен. Значи много християни са генерали, когато няма сражение, те казват: „Напред!“ Щом дойде сражението, те са като генерала –

последни. И това е хубаво. Един генерал, като се бие, може да вземе позиция при войниците и да каже: „Ако войникът умира, защо и аз да не умра сега?“ Но той ще дава разпореждания. Той ще каже на войниците: „Как искате вие? Отзад ли да давам разпореждания, или да бъда заедно с вас?“ Ако те кажат „с нас“, той остава с тях; ако пък те кажат „остани отзад“, той ще остане отзад.

Един пример: Вие тръгвате на бойното поле като генерал и на сражението оставяте вашите прости войници да се сражават. Вие сами намирате после, че сте страхливи в живота. И си туряте сабята пак на кръста и казвате: „За по-благоприятни времена нека да стои там, за всеки случай.“ Сега да оставим тия неща, които стават в света.

Аз не осъждам генерала. Нему не му е позволено да умре. Ако го убият, няма кой да ръководи сражението и затова остава на заден план.

Но мисълта е да имате едно убеждение и от нищо да не се страхувате. Страхът всякога показва, че човек не разсъждава. Ако се страхувате, трябва да е обоснован страхът ви. Ако се страхувате, страхът ви трябва да бъде разумен.

Колко неща остават в ума ви, които трябва да помните. Водата от чашата ли трябва да използвате, или да турите цев и да направите чешма?

После, следващият път искам един от вас или няколко души да ми представят образа, позата на мило сърдието. Ще ми кажете: „Ние не сме актьори.“ – Това не е насила. Може да му се присмеят малко, но няма нищо. Вие не сте научени да ви се смеят. Та в християнството всички тия аристократи, които станаха христия-

ни, невидимият свят ги тури на такова поругание и присмех, че те се намериха в чудо. Като станете християни, и цар да сте, подигравки ще има. Ако хората с вас не се подиграват, вие не сте на правия път. Че кого в света са посрещнали добре? Кой добър човек е посрещнат с венци?

„Добрата молитва“

25 лекция от Учителя,
държана на 20 март 1935 г , София – Изгрев

В беседите са скрити истините. Аз ги скривам за бъдещата култура. Четете беседите и лекциите от общия и от младежкия клас. Трябва да четете и от Евангелието. Това вършете преди всяка работа. Обезателно да четете беседите и лекциите, да намерите време за това. В тях има скрит смисъл и там именно е силата им – да се упражни умът, да се впрегне и да търси вътрешния смисъл на думите в беседите.

Учителя

☞

Бележка на редактора: Лекцията „Законът на свободата“ (стр. 34) е изнесена от Учителя на 19 декември 1934 г. в София, Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

Най-съвършеният идеал.....	3
Законът на свободата.....	34
Където и да отидем.....	65
Новораждане.....	88
Божествената справедливост.....	105
Новият опит.....	131
В нова окраска.....	156
Естественото положение на човешката душа.....	185
Здравословното положение на човешката душа.....	206
Изпитите на ученика.....	228
Развитие на справедливостта.....	252
Законът на помагането.....	273
Най-добрият плод.....	299
Трите правила.....	318

Беинса Дуно – Учителя Петър Дънов

**ПЕСЕНТА НА МАЛКАТА
ТРЕВИЦА**
(първо издание)

Редактор *Вихра Рускова*
© Художник *Лили Дилкова*

Худ. редактор *Валентин Проданов*
Компютърно оформление *Павел Желязков*
Формат 60/84/16. Печатни коли 43.

Цена 5,00 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – „СТАНДАРТИЗАЦИЯ-ПРИНТ“ ЕООД

